

தல்வியல்களைப்

வல்வியல்

கல்விக் குழுகும்
கல்வியற் குலம்
பொடி. பல்கலைக் குழுகும்.

வினாக்கள்

ப. என்டு வெங்கி.

கல்வியியற் கோவை

பேராசிரியர்
ப. சுந்திரசேகரம்

வெளியீடு
கல்விக் கழகம்
கல்வியியற்புலம்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்

1987

முன்னுரை

'கல்வியியற்கோவை' எனப் பெயரிய இந் நூல், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகக் கல்விக் கழகத்தாரினது சேவைமனப்பாங்கினுலும் ஆர் வத்தாலும், அறிவாலும் வெளியிடப்படுகின்றது.

உலகனாவிய கல்விக் கோள்களை முதற்கண் உள்தமைத்து, முறைப்படுத்தி, மேற்புலக் கல்வியாளர்களினதும், கீழ்ப்புலக் கல்வி நெறியாளர்களினதும் சிந்தனைகளை ஒப்பு நோக்கி என்பட்டறிவோடு பொருத்திக் கண்டு கல்விக்கலை தமிழ் சூறும் நல்லுலகில் நன்கு விரிந்து பரவ வேண்டும் எனும் குறிக்கோளுடன் எழுதப்பட்ட நூலாகும்.

இற்றைக்காலம் தமிழ் மொழிக்குத் தலையிடமும், தலைமைக்கு தமிழிடமும் ஓங்கி வரும் காலம். தமிழுணர்வு பொங்கி வருங் காலம். அனைத்து நிலைகளிலும் பயிற்று மொழியாகத் தமிழ் வளர்ந்து வருங் காலம். எனவே மறுமலர்ச்சி நெறி தழுவித் தமிழ் மனம் கமழுத் தமிழில் கலை நூல்கள் இல்லையெனும் குறையை ஓரளவு நீக்க இந்நூல் எழுதப்பட்டு வெளி வருகின்றது.

ஆசிய, ஆபிரிக்க நாடுகளிலேயே, இலங்கைத் திருநாட்டில் மட்டுமே தமிழ்மொழி இளங்கலை மாணவர் நிலை தொடக்கம், கலா நிதிப்பட்ட நிலைவரைக்கும் பயிற்சிமொழியாக விளங்குகின்றது, இதனால் வளம் கொழித்து விளங்கும் தமிழ்மொழி உயர்நிலைக் கல்வி மொழியான காரணத்தினால் கூடிய செழுமை பெற்று வருகின்றது.

கல்வியும், தமிழ்மொழியும் ஒன்றேடொன்றினைந்வை, இவ்விரு நெறிகளிலும் காதலும், இவற்றின் வளர்ச்சியில் ஆர்வமும் காட்டி வரும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகக் கல்விக் கழகத்தின் எண்ணுத்தினை ஓரளவு இந்நூல் மலர்விக்கும் என்பது எனது உள்ளக்கிடக்கையாகும்,

இந்நூலையொட்டியும். தழுவியும் துறை நூல்கள் இன்னும் பெருகிக் கல்வி அன்றையும், தமிழ்னையும் மலர அணி பெறும் எனவும் என்னும் கின்றேன், கல்விக் கழகம் மூலம் அரும்பிய இந்நூல் பல அறி ஞர்களின் கலை மலர்களுக்கு வழிகாட்டியாக, முன்னேடியாக, விளங்க வேண்டுமென்பது எனது பிரார்த்தனையாகும்.

இந் நூல் வெளியீட்டுக்கு கல்விக் கழகத்தினருக்கு எனது உள்ளார்ந்த நன்றிகள் உரித்தாகுக, ஆசிரிய மாணவரும், ஆசிரிய குலத் தாரும் இந்நூலால் பயனெடுவர் என்பது எனது வேண்வா.

ப. சத்திரங்கேரம்

கல்வியியற்புலம்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்

பதிப்புரை

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் கல்வியியற் புத்தின் வளர்ச்சிக்கு முன்னேடியாக உழைத்தவர்களில் யாழ் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் திரு. சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள், பேராசிரியர் ப. சந்திரசேகரம் அவர்கள், பேராசிரியர் அமரர் திரு. க. கைலாசபதி அவர்கள் தற்போதைய கலைப்பிடாதிபதி திரு. ந. பாலகிருஷ்ணன் அவர்கள் ஆகியோர் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள்.

கல்வியியற்புலம் வந்தமையால் கல்வித்துறை பல்வேறு நன்மைகளைப் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழ்மொழி மூலமான கல்வியியல் நூல்கள் வெளிவரத் தொடங்கின. கல்வியியற் புத்திலே தமிழ் மொழிமூல பட்டப்படிப்பின் படிப்பு வளர்ச்சி பெற்றதோடு, பெருந்தொகையான ஆகிரியர்களும், கல்வி நிர்வாகிகளும் நன்மை பெற்றுள்ளனர்.

கல்வியியற் புத்தின் தற்போதைய தலைவர் பேராசிரியர் திரு. ப. சந்திரசேகரம் அவர்களின் மணிவிழா துணைவேந்தர் பேராசிரியர் உயர்திரு. சு. வித்தியானந்தன், பேராசிரியர் திரு. க. கைலாசநாதக் குருக்கள் ஆகியோரின் மணிவிழாக்களின் தொடர்ச்சியாக இன்று நடைபெறுகின்றது,

பேராசிரியர் திரு. ப. சந்திரசேகரம் அவர்கள் மண்டூர் இராம கிருஷ்ண சங்கப் பள்ளிக்கூடம், திருக்கோணமலை இந்துக்கல்லூரி, மட்டக் கிளப்பு சிவானந்த வித்தியாலயம், யாழ்ப்பாணம் மத்தியகல்லூரி, இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம், டில்லிப் பல்கலைக் கழகம், இலண்டன் பல்கலைக்கழகம் ஆகிய கல்வி நிறுவனங்களில் கல்வி கற்றவர்.

இலண்டன் பல்கலைக் கழகம், மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக்கழகம் காந்திக் கிராமப் பல்கலைக்கழகம், கர்நாடகப் பல்கலைக்கழகம், திருவுந்தபுரம் பல்கலைக்கழகம் ஆகியவறிற்ன அதிதிப் பேராசிரியராகவும் வெளிநிலை ஆராய்ச்சி மேற்பார்வையாளராகவும் பணியாற்றியவர்,

இலங்கைப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராகவும், கொழும்புப் பல்கலைக் கழகத் துறைத் தலைவராகவும் கடமையாற்றினார். இன்று யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக் கழகக் கல்வியியற்புத் தலைவராகவும் பேராசிரியராகவும் பணிபுரிகின்றார். கல்வித் துறையில் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் பல கல்வியியல் நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார், கேம்பிரிச் நிலையத்தால் வெளியிடப்பெற்ற “உவகக் கல்வியில், யார், யார்” என்ற வழிகாட்டி நூலிற் பேராசிரிபர் பற்றிய தகவல் கள் இடம்பெற்றுள்ளன. அமெரிக்க நூற்பட்டியல் நிறுவனத்தால்

வெளியிடப்பெற்ற நுண்மதித் தலைமைத்துவம் பற்றிய வழிகாட்டி நூலில் பேராசிரியர் பற்றிய செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளமையும் குறிப்பிடத் தக்கது,

அதே பணியை மேலும் முன்னெடுத்துச் செல்லவே, அவரின் மணிவிழாக் கொண்டாடும் இந் நன்நாளில், அவரது நூலான “கல்வி யியற்கோவை” என்னும் நூலை வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்ச்சியடை கிறோம். எங்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க இந் நூல் வெளியிட அநுமதி யளித்த பேராசிரியருக்கு எமது பாராட்டுக்களையும் நன்றிகளையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம், மேலும் இந் நூலை வெளியிட எமக்கு ஊக்கமும் ஆக்கமும் அளித்த கல்வியியற்புல சிரேட்ட விரிவுரையாளர்கள் திரு. வ. ஆறுமுகம், திரு. க, சின்னத்தம்பி, விரிவுரையாளர்கள் கலாநிதி சபா ஜெயராசா, திருமதி கு. பரராசுசிங்கம், செல்வி சு, அருளானத்தம், பகுதிநேர விரிவுரையாளர்கள் திரு. S. நல்லையா, திரு. R. துரைராசா ஆகியோருக்கும் எமது நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றோம், இவ்விழாவிற்கு ஊக்கமும் ஆதரவும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகக் கல்விக் கழக உறுப்பினர்களைவருக்கும் பேராசிரியர் அவர்களின் பழைய மாணவர்களுக்கும், நண்பர்களுக்கும் இத்தருணத்தில் எமது நன்றியைத் தெரிவிப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

சிறப்பாக இல்லிழாவை நடத்தவும் நூலை வெளியிடவும் எம் முடன் ஒத்துழைத்த கல்விக் கழகத் தலைவர் திரு.க. தருமலிங்கம், மலர் குமுவினர் திரு, G. B. அல்பிறட், திரு. S. சர்வேசர ஜயர், திரு. J. துரைசிங்கம், பொருளாளர் திருமதி R. இருதயநாதன், மலர் வெளியீட்டுக் குழுவினர் திரு. யோ, பெண்டிற் பாலன், திரு. S. சின்னத்தம்பி ஆகியோருக்கும் எமது நன்றி உரித்தாகுக, விசேடமாக இந் நூலைத் திறம்படப் பதிப்பித்துக் குறிப்பிட்ட காலத்தில் தந்துதவிய யாழ்ப்பாணம் புனிதவளன் கத்தோலிக்க அச்சகத்தாருக்கும் எமது கல்விக் கழகத்தின் சார்பில் விசேட நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்,

ச. சிவநாயகமூர்த்தி
செயலாளர்

கல்விக்கழகம்
கல்வியியற்புலம்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

தமிழ் நெறி காணும் கல்வி மரபு

அறம், அறிவு, அருள், பொருள், அன்பு, இன்பம், இகம், பரம் எல்லாம் கல்வியால் எழ்தப்பட்டன. ஆசிரியன் வணக்கப்பட்ட சான் ரேனையிருந்தான்.

ஓழுக்கம் உயர்குலமென்பதற்கிணங்க ஆசிரியர்கள் ஓழுக்கம் நிறைந்தவர்களாக விளங்கினார்கள். அவர்கள் ஊழ்நிலை விதியும், தூர் நிலையும் சேர்ந்தவர்களாக விளங்க வேண்டும் என்றும் கொள்ளப்பட்டது.

இவ்வொழுக்கத்தினைக் கடைப்பிடித்த ஆசிரியர்கள் அருள் உள்ளம் படைத்தவர்களாகவும் விளங்க வேண்டும். ‘அருளொன்றும் அன்பு ஈன் குழவி’, என்பது வள்ளுவ வாசகம். அன்பு என்பது நேரிற் கண்டு பழகியவர்களிடமும், பிற உயிர்களிடமும் தோன்றுவது. அவ்வன்பின் குழந்தையாகிய அருள் கண்ணற் காணுது எல்லாரிடத் தும், எல்லா உயிர்களிடத்தும் சென்று பற்றுவது. பிறர் துண்பக் கண்ட விடத்து மட்டுமன்றிக் கேட்டவிடத்தும் இருங்கிப் பரிவு காட்டுதலே அருள் எனப்படும்.

அருள் உள்ளம் படைத்த ஆசிரியர்கள் இறைபக்தியுள்ளவர்களாக விளங்கினார்கள். தமிழ் மரபு எழுத்தறிவித்தவணை இறைவனுக்கவும் கொண்டது.

அவர்கள் தெளிந்த கலையறிவு கொண்டு விளங்கினர். நாம் கற்றுத் தெளிவு பெற்று மேம்பட்ட கருத்துக்களை வாரி வழங்கினர். இவர்களது கருத்துக்கள் மேம்பட்ட கருத்துக்களாகக் கொள்ளப்பட்டன.

ஆய்கலைகள் அறுபத்து நான்கினையும் கொண்டு விளங்கியது தமிழ்க்கல்வி மரபு. அவை இசை, ஓவியம், சிற்பம் ஆகியவற்றை அடக்கின. ஆசிரியர்கள் இவையைன்றதையும் பயின்று அவற்றின் துட்ட

பங்களில் தெளிவான கருத்துக்களையும் கொண்டு விளங்கினார்கள். அவர்கள் சொல்லும் கருத்துக்களுக்கும் அவற்றேடு தொடர்புடைய நுட்பச் செய்திகளையும் அறிந்திருந்தார்கள்.

ஏதாவது பொருள்களைப்பற்றிக் கூறும்பொழுது அவற்றின ஒழுங்குபடுத்தி, கேட்பவர்கள் தெளிவும், இன்பழும் பெறுமாறு கட்டுக் கோப்புடன் உரைக்கும் பண்பினை ஆசிரியர்கள் வளர்த்து வந்ததற்குச் சான்றுகள் உண்டு.

அவர்கள் நிலமகள் போன்றும், மலைபோன்றும், நிறைகோல் போன்றும், மணமலர் போன்றும் மாண்புடையராய் விளங்கினார்கள்.

நிலத்தின் பரந்த தன்மை போன்ற பரந்த அறிவும், நிலத்தின் திண்மை போன்ற செறிவும், ‘அகழ்வாரைத்தாங்கும் நிலம் போலத் தம்மை இகழ்வார் பொறுத்த’லும் பருவ காலங்களிலும் முயற்சியள விற் கேற்பவும் நிலமானது பல வளங்களை அளிப்பது போல மாணுக்கர் தம் பருவங் கருதியும், அவர்தம் முயற்சி கருதியும் அவரவற்கு ஏற்றவாறு அறிவு வளத்தை வழங்குதல் ஆசிரியர் இயல்பாகும்.

மேடுபள்ளச் சரிவுகளை அளந்து காண முடியாத மலையின் பரப் பினையோத்த பல்துறை நூலறிவினையும், மலையிலுள்ள மரம், செடி, கொடி, விலங்கு, பறவை, மனி, பல் இயற்கை வளங்களையோத்த பல கலைகளிலுமிருள்ள நுண்மாண் நுழை புலனையும் ஆசிரியர்கள் கொண்டிருந்தனர். மலையின் அசையாத் திண்மை போன்று எத்த கைய சூழ்நிலையிலும் தாம் கடைபிடி கொள்கையினின்றும் பிரிந்து செல்லாத மனத்தின்மையும் பொலிவும் பெற்றிருந்தனர். இயற்கை வறட்சியேற்படும் காலத்தும் தன்னிடம் தேங்கியுள்ள சீனை முதலிய நீர் நிலைகளாலும், உயரத்தாலும் வெப்பநிலை வரினும் வலிந்து தந்து தவமாறு போல செல்வத்தால் வறுமையுறினும் தம்மையடுத்துவரும் மாணுக்கர்கட்கு வற்றுத் து அறிவு வளத்தை வழங்கியுதவியும் வந்தனர்.

இவர்கள் தன்னிடத்தே பெய்த பொருளின் எடையை யாதொரு ஐயமுயின்றித் தெளிவாகக் காட்டும் நிறைகோல் போலத் தம்மை யடுத்துவரும் மாணுக்கர்களுக்கு ஐயம்திரிப்பறப் பொருட்களை உணரு மாறு செய்தனர். வேறுபாடின்றி எல்லோர்க்கும் நடுவுநிலையில் நின்று உண்மை முடிவுகளை எடுத்துக் கூறினர். நடுவுநிலைப்பண்பு ஆசிரியரது அணிகலனாகும்.

மலர் மங்கலமான பொருள். மலர்கள் தூய்மையும், மணமும், ஆழகும் பொருந்தியவை. நல்ல நிகழ்ச்சிகளில் மலர்கள் இன்றியமை யாது பயன்படுகின்றன. மலர்கள் சோர்வுற்றவரை மலரச் செய்

கின்றன; மகிழ்ச்சியடையச் செய்கின்றது. இறைவனடியில் இடுவ தற்கு மலர்கள் தொகுத்துச் சாத்தப்படும். மலர்கள் மென்மையானவை. அதனைக் கையிலெடுக்கும்பொழுது மென்மையாகவே கையாளப்படுகின்றது. மலர்கள் தாம் மலர் வேண்டிய பொழுதில் தவறு மல் மலர்ந்து மனம் பரப்பி இன்பந் தருகின்றன. மலருக்குரிய மங்கலமும், இன்றியமையாமையும், மகிழ்ச்சி தரும் இயல்பும், மென் சொல்லும், யாவரிடத்தும் இன்முக மலர்ச்சியமுடையவர்களே ஆசிரியர்கள்.

ஆசிரியர்கள் பெருமையும், பொறுமையும் கொண்டு பருவ முயற் சிக்கேற்ப பலனைத்தரும் நிலத்தைப்போல, மாணவர் முயற்சிக்கேற்ற படி அறிவிளித்தார்கள். அவரது அறிவு அளவுகடந்த மலைவளம் போன்றது. அவரது புலமை நிறைகோல் போல ஜிமைறப் பொருளுணர்ந்து நடுநிலையினின்று மாணவருக்கு உதவியது. அவரது முகமும், அகமும், மங்கல மலர் போன்று மகிழ்வான தோற்றுத்தையும்; அங்கு மனத்தையும் அளித்தன.

ஆசிரியர் பாடம் சொல்லுமுன்னர் இறைவனக்கம் சொல்லிப் பாடத்தைத் தொடங்குவது மரபு. அவரைப் பின்பற்றி பானுக்கரும் இறைவனக்கம் செலுத்திய பின்னரே பாடம் கேட்டனர். இறைவனக்கத்தின் நோக்கம், எந்த விணையைத் தொடங்கினாலும் அந்த விணையைப் பெரிதும் மதித்து அவ்விணைபற்றித் தானெடுக்கும் முயற்சி திருவிணையாகக் வேண்டும் என்றும் உறுதி பெறுவதற்காக மனத்தை ஒரு வழிப்படுத்துவதற்கேயாம். இவ்வாறு பாட வகுப்பிற் கூறவேண்டிய இறைவனக்கத்தின் நோக்கம் மனத்தை ஒருமுகப்படுத்துவதற்காகவே என்பது தெளிவு. ஆதலால், இவ்விறைவனக்கம் செலுத்தும் பொழுது உள்ளம் ஒடுக்கிய நிலையிலே இறைவனக்கக் சொற்களை அமைதியாகக் கூறி மாணவர்கள் வழிபட்டார்கள்.

ஆசிரியர்கள் கற்பிக்கும்பொழுது சில பண்புகளைக் கொண்டு விளங்கினார்கள்.

பழங்கால ஆசிரியர்கள் தாம் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கு முன்பு பாடம் சொல்லப்படுகும் காலத்தையும், இடத்தையும் கருத்திற் கொள்வர். காலம் பெரும் பொழுது, சிறு பொழுது என வகைப்படுத்தப்பட்டது. பெரும் பொழுதுகள் முதுவேனில், இளைஞில், கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி என வகைப்படுத்தப்பட்டன. வைகறை, காலை, நண்பகல், ஏற்பாடு, மாலை, யாமம் என்பன சிறு பொழுதுகள். இடமாவது குறிஞ்சி, மூல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்பனவாம், கவிஞர் தாகூர் அமைத்த சாந்தி நிகேதனும் இம்முறையில் அமைக்கப்பட்டது.

அறிவியல்துறை சில அடிப்படைகளின் மீது தோன்றி வளர்ந்து வருகின்றது. அவை இடம், பொழுது, ஏது, நிகழ்ச்சி, விதி ஆகியவையாம். எந்த நிகழ்ச்சியைப்பற்றி ஒருவர் கூறினாலும் கேட்பவர் முதலில் என்ன நிகழ்ந்தது என்பதை அறிந்து கொள்கின்றார். அத்துடன் அவர் அமைதி பெறுவதில்லை. எனவே, எங்கே என்றும், எப்பொழுது என்றும் விடைகள் எழுப்புவதன் மூலம் இடத்தையும், காலத்தையும் மிட்டு அறிய முற்படுகின்றார். ஆகவே எந்த நிகழ்ச்சிக்கும் இடமும், பொழுதும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுகின்றன. எங்கே, எப்பொழுது எனும் தர்க்க வினாக்களே ஞானி சொக்ரெதிசராலும் கையாளப்பட்ட முறையாகும்.

இவ்வடிப்படை விதியை, அறிவியல் விதியை பழந் தமிழர் இடம் பொழுது ஆகிய இரண்டினையும் முதற் பொருள் என வழங்கினர்.

இதனை உள்ள கொண்டே பழங்கால ஆசிரியர்களும் இவற்றை மறவாமல் அவர்கள் வாழும் இடங்களுக்கேற்பவும், பொழுதுகளுக்கேற்பவும், பாடங்களைத் திட்டம் செய்து மாணுக்கர்கட்டப் பாடஞ் சொல்லி வந்திருக்கின்றனர். இவ்வாறு பாடஞ் சொல்லிக் கொடுத் தவின் பயனை அந்தந்த இடத்திற்கிரிய பருவகால நிகழ்ச்சிகளை மாணுக்கர் நேரடியாக நுகர்ந்து ஆசிரியர் கூறும் கருத்துக்களை எளிதில் உணர்ந்து இன்புற்றுத் தெளிவும் பெற்று வந்துள்ளனர்.

இக்காலத்தில் மாணவர்களுக்கான கலைத்திட்டத்தில் கணக்கு, அறிவியல், வரலாறு, நில நூல் என்பனவற்றை அடிப்படைப் பாடங்களாக உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் கற்பிக்கப்படுகின்றது¹. இதே பாடங்கள் கல்லூரிக்காமாணவர் வரும் பொழுது இரு பிரிவாய் விடுகின்றன. பொதுவாக இவை மனப்பயிற்சிக்குரிய நூல்களேயாயினும் அவற்றை உணர்வியல், அறிவியல் என இருவகைப்படுத்தியுள்ளனர். வரலாறும் நிலநூலும் உணர்வியல் நூல்களாகவும், கணக்கும் அறிவியலும் அறிவியல் ஒழுக்கங்களாகவும் கருதப்பட்டன. இவ்விரு பாடப்புலன்களும் நாளாடைவில் சிறிது சிறிதாக மாறி ஒன்றிணைந்த பாடங்கள் எனும் கருத்து நிரம்பி வருகின்றது. வரலாற்றிலும் அறிவியற் கருத்துக்கள் உண்டு என்பதனால் சமூக அறிவியல் எனும் பாடம் தோன்றி யுள்ளது. அது போன்று நிலநூற் செய்திகளை நுட்பமாக ஆராயும் பொழுது அதுவும் அறிவியல் நூலாக மாறி வருகின்றது. பொருளியலும் அறிவியல் நூலில் சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகின்றது.

இவையைனத்திற்கும் அடிப்படையாய் நிற்பது கணக்கியலேயாம். பழந்தமிழ் மக்கள் இக்கருத்துக்களை உள்ளகொண்டே கற்க வேண்டிய ஒழுக்கங்களை இரு பெரும் துறைகளாகப் பிரித்தனர். அவை மொழி யறிவும், கணக்கியலறிவுமாகும்.

‘என்னும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தகும்’

‘என்னென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும் கண்ணென்ப வாழ்முயிர்க்கு’

என் என்பது என்களை முதலாகக் கொண்ட கணக்கியலையும், எழுத்து என்பது எழுத்தினை முதலாகக் கொண்ட இலக்கிய இலக்கணங்களையும் குறிக்கின்றன.

கணக்கியலும், மொழியும் தமிழுள் ஒத்தனவாக விளங்கின.

சிதைந்த சங்க கால நூல்களுள் ஏரணம் எனும் கணக்கியல் பற்றிய நூல் இருந்ததாகக் குறிப்புண்டு. அகநானாற்றிலும், திருக்கோவையாரிலும், ஏரணம் எனும் நூல் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

சிலப்பதிகார அரங்கேற்று காதையில் ஆடலரங்க அமைப்புக் குரிய நீள, அகல, உயரங்கள் பற்றிய கணக்குக் காணப்படுகின்றது.

பிற்காலத்தில் கணக்கத்திகாரம் என்னும் நூலென்றும் தோன்றி யுள்ளது.

கணக்கியலில் பழைய பகுப்பு முறையும், மேனுட்டார் கையாஙும் தொகுப்பு முறையும் கையாளப்பட்டது.

முகத்தலளவையில் மரக்கால், கல்ம், நாழி, உரி, உழக்கு, ஆழாக்கு, வீசம் என்பன பயன்படுத்தப்பட்டன.

நீட்டலளவையில் கோல், முழம், சாண், விரற்கடை என்பன கைக்கொள்ளப்பட்டன.

துவாம், பலம் என்பன எடுத்தலளவையில் இடம் பெற்றன.

தமிழ் மக்கள் கணக்கியல் அறிவை அவர்கள் தம் முதற் பொருள்களுள் ஒன்றுகிய காலக்கணக்குப்படி ஆண்டு, மாதம், கிழமை, நாள் ஆகியவற்றின் பாகுபாட்டாலும் அறியலாம். பன்னிரண்டு இடங்களையும் பகலவன் சுற்றி வருவதனை ஓராண்டு எனவும், மதியவன் சுற்றி வருவதால் மதி என்னும் சொல்லின் அடிப்படையில் மாதம் எனவும், ஒவ்வொரு கோஞக்கும் உரிமை தகுவதுபற்றிக் கிழமை எனவும், கணக்கியலறிவின் அடிப்படையில் வகுத்துள்ளார்கள்.

கணக்கியல் அறிவு பெற்ற காரணத்தால் வானத்தில் இயங்கும் மீன்களைப்பற்றியும் தமிழர் ஆராய்ந்தனர். கோள்மீன்களைப்பற்றியும் நன்கு அறிந்திருந்தனர்.

அவர்களது கோள்நிலை அறிவு பலவிடத்தும் இடம் பெற்றிருந்தது. வெள்ளிக் கோள் தான் வரும் வானவிதியை விட்டுத் தெற்கே தள்ளித் தோன்றினால் மழை பெய்யாது எனும் கருத்தும் நிலவியது.

அழிவுக்கும், தீமைக்கும் ஏதுவான கோள்களின் இயக்கங்களை வானிலே கண்டு அவற்றைக் கணித்துக் கூறும் கணியர்களும் அக்காலத் தில் வாழ்ந்தனர். தூம் கேது எனும் சொல்லும் அக்காலத்தில் பயன் படுத்தப்பட்டது. இன்றும் இச்சொல் உலகளாவிய சொல்லாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. எனவே, வானியியலிலும், கணியியலிலும் தமிழ் மக்கள் தேர்ச்சி பெற்று விளங்கினர் என அறியக் கிடக்கின்றது.

மாங்குடி மருதனூர் எனும் பெரும் புலவர் மதுரைக் காஞ்சியில் மதுரை மாநகரிலுள்ள அறிஞர்கள் பற்றிக் கூறும்பொழுது, இவர்கள் சென்ற காலத்தையும், நிகழ்காலத்தையும் தெரிந்து உலகினர்க்குச் சொல்லுவார். அவர்கள் வானநூலும், நில நூலும் நன்கு பயின்று தம் தூய நெஞ்சால் உணரும் அறிஞராவர் எனும் வாசகமும் மாங்குடி மருதனூரால் தரப்படும் கருத்தாகும். இதனே,

'சென்ற காலமும் வருஷம் அமயமும்
இன்றிவண் தோன்றிய வொழுதகமொடு நன்குணர்ந்து
வானமும் நிலமும் தாழமுழுதனரும்
சான்ற கொள்கைச் சாயா யாக்கை
ஆன்றடங்கறிஞர் செறிந்தனர்' எனக் கூறுவார்.

ஆர்க்கிமிடிஸ் என்னும் அறிவியற் புலவன் பெருங் கற்களைத் தொலைவிலுள்ள எதிரிகளின் மரக்கலங்களின்மீது வீசியெறியும் பெருங் கவண்களைக் கண்டுபிடித்ததை உலகம் பாராட்டுகின்றது. இதே கவண்களைத் தங்கள் மதில்களின் மீது வைத்துத் தம் கோட்டையை முற்றுகையிடும் எதிரிப்படைகளைப் பழந்தமிழர் விரட்டியடிக்கப் பயன் படுத்தி வந்தனர் என்பதைச் சிலப்பதிகாரத்தின் கண்ணே மதுரை மாநகரம் பற்றிய செய்தியால் அறியலாம்.

கல்லுமிழ் கவண், வளைவிற் பொறி, கருவிரல் ஊகம், தூண்டில், ஆண்டலையடுப்பு, தொடக்கு, கவை, ஜயவித்துவாம், கைபெயர் ஊசி போன்ற பல படைக் கருவிகள் இயங்கியலறிவின் அடிப்படையில் பயன்படுத்தப்பட்டன.

வானிலியங்கும் மயிற்பொறி பற்றிச் சீவகசிந்தாமணி கூறுகின்றது. மயிற்பொறியென்பது வானலூர்தியாகும். இலங்கேஸ்வரர் புஷ்ப விமானத்தைப் பயன்படுத்தினால் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

'அனுவைத் துளைத்து எழு கடலைப் புகட்டி
குறுகத் தறித்த குறள்' என்பதும்

'அனுவக் கணுவாய் அப்பாலுக் கப்பாலாய்
கணுவற்று நின்ற கரும் புள்ளி'

என இறைவனைப்பற்றி வரும் அடிகளும், அனுவைத் துளைக்க முடிய மெனும் கருத்தை நமது முந்தையோர் அறிந்திருந்தார்கள் என்பதற் குச் சான்று பகருகின்றது.

இயங்கியல் நமது பாரம்பரியத்தில் இடம் பெற்றிருந்தது.

தனி முதற் பொருள்களையும், கலவைப் பொருள்களையும் பற்றிக் கூறுவது இயையியலாகும். இத்தகைய கலவையறிவை தமிழ் இலக்கியங்கள் நமக்குத் தருகின்றன.

பல்வேறு தோல் நோய்களுக்குத் தடுப்பு மருந்தாக இன்று மரு தோன்றி, வேப்பங் கொழுந்து, தும்பை முதலியன பயன்படுத்தப்பட்டன. மகளிர் மருதோன்றியாற் செய்த கலவையைக் கால்களிலே அழுகுக்காகவும், மருத்துவப்பயன் கருதியும் அணிந்து வந்தனர். வேப் பிலை முதலிய தழைகளையும் அவ்வாறே பயன்படுத்தி வந்தனர்.

பனை, ஆத்தி, வேம்பு ஆகிய மருத்துவப் பயன் தரும்மரங்களின் மலர்மாலைகளைச் சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் பூ மாலைகளாக அணிந்தனர்.

மருத்துவம் பற்றிய சிறப்பான அறிவைச் சிறப்பாகப் பெற்றிருந்தனர். மருத்துவர்கள் என்பதனை வள்ளுவர் மருந்துபற்றிக் கூறும் குறள்களால் விளங்குகின்றது.

உடல் ஓம்புதலைத் தமிழர் பெரிதும் போற்றினர். செடி, கொடி மரங்களையும், நிலத்திலுள்ள கல், மண், முதலிய கனிப்பொருள்களைத் தங்கள் மருந்துக்குக் கருப் பொருளாகக் கண்டனர். பழந்தமிழர் மருத்துவ முறையே சித்தர்களுடைய முறையாகும்.

பழந்தமிழர் விளையாட்டு முறையும் கவனிக்கத் தக்கது. தமிழ் இலக்கியத்தில் பல வரிக் கூத்துகளைக் காணலாம். பாண்டி, கில்லாப் பறண்டி, சடுகுடு, கிளியன்தட்டு, பந்து, கடிங்கு, அம்மானை, ஊசல், பல்லாங்குழி, தோள்வீச்சு முதலியவற்றையும் விளையாடியதற்குச் சான்றுகள் உண்டு.

உடல் உறுதி எனும் பாடப்பொருள் கலைத் திட்டத்தில் இடம் பெற்றிருந்தது.

தமிழ் மக்கள் பிரித்த ஜவகை நிலங்களிலிருந்தே அவர்களது புவியியலறிவைக் காணலாம். நிலங்கள் இயற்கையின் அமைப்பைக் கொண்டு பிரிக்கப்பட்டன. நிலம், மலை, காடு, வயல், கடல், வரண்ட காடு அல்லது வரண்ட மலை எனப் பிரிக்கப்பட்டன. இவை குறிஞ்சி, மூலலை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனப் பெயரிடப்பட்டன.

குறிஞ்சி மலைகளில் இயல்பாக வளரும் ஒரு மலர்க் கொடி. மூலலை காடுகளில் இயல்பாக வளரும் ஒரு மலர்க் கொடி. மருதம் வயற்பாங்கான இடங்களில் வான்ஸவாக வளரும் ஒரு மரம். கடற் கரைப் பகுதிகளில் வளரும் மலர்ச்செடி நெய்தலாகும். வரண்ட மலை அல்லது வரண்ட காட்டுப் பகுதிகளில் வளரும் மலை பாலையாகும்.

நிலம் வகைப்படுத்தப்பட்டதிலிருந்து நம் முன்னோரின் புவியிய மூணர்வு சிறப்பாக விளங்குகின்றது.

ஜவகை நிலங்களுக்கும் முழுமை இலக்கணம் வருத்தனர் தமிழர்கள்.

அக்கால ஆசிரியர்கள் போதனை முறையில் மிகவும் திறமை பெற்றிருந்தார்கள். குழந்தையின் வயதுக்கும், உடலுக்கும் ஏற்றவாறு உணவைத் தரும் அன்னை போலக் கல்வியளிக்கப்பட்டது.

“அதல் இயல்பே இயம்புங் காலை
காலமும் இடனும், வாலிதின் நோக்கிச்
சிறந்துழி இருந்து தன் தெய்வம் வாழ்த்தி
உரைக்கப்படும் பொருள் உள்ளத்து அமைத்து
விரையான், வெகுளான், விரும்பி, முகமலர்ந்து
கொள்வோன் கொள்வகை அறிந்து அவன் உளம் கொள்ளக்
கோட்டமில் மனத்தினால் தொடுத்தலென்ப”

மாணுக்கர்கள் ஆசிரியரிடம் பாடம் கேட்பதற்கு முன்னரே குறித்த வேளையில் தவரூமற் செல்ல வேண்டும். இதன் பொருள் காலந் தவரூது மாணவர்கள் ஆசிரியர்களிடம் செல்ல வேண்டுமென்பதாகும். மாணவர்கள் காலத்தை முதற் பொருளாகக் கருத வேண்டும்.

ஆசிரியரிடம் செல்லும் மாணுக்கர் ஆசிரியரைக் கண்டதும் வணக்கம் கூறி, அவர் பாடம் சொல்லுவதற்கு முன் அவரது இருக்கை யைக் கொண்டுவந்து உரிய இடத்திலே போட்டு அவர் அமரும் இடத்தையும், மாணுக்கர் அமரும் இடத்தையும் துப்புரவு செய்து ஏடு, எழுத்தாணி முதலிய துணைக்கருவிகளையும் கொண்டுவந்து உரிய இடங்களில் வைத்துவிட்டு ஆசிரியரது ஆணைக்காகக் காத்திருத்தலே முறையாகும்.

மாணுக்கர் அனைவரும் ஆசிரியரோடும், பிற மாணுக்களிடத்தும் அன்பு பொருந்திய இன்முகத்துடன் இனியன சொல்லிப் பழக வேண்டும். இதன்யே நாம் இன்று சமுக நடத்தை எனக் கொள்ளுகின்றோம்.

மாணவர்கள் குறிப்பிற் சார்தல் முக்கியமாகும். அவர்கள் அறிவு வளர்ச்சிக்காக ஆசிரியரிடம் பல ஜயங்களைத் தீர்வு காண்பது இயல்பாகும். முக்கியமாகும். எனினும் ஆசிரியருடைய குறிப்பறிந்து ஜயங்களுக்குத் தெளிவு பெற வேண்டும். ஆசிரியரது முகக்குறிப்பு, மனக் குறிப்புகளைத் தெளிவாக அறிந்து அறிவுத் தெளிவு பெறுவதே முறையாகும். ஆசிரியர் பல்லாண்டு வாழ்ந்து கருத்து, சொல், செயல், ஆகியவற்றை நன்கு ஆய்ந்து தெளிவு பெற்றவர். அவரது செயல்களைப் பின்பற்றுவது முக்கியமாகும்.

மாணுக்கர் ஆசிரியரது முன் நிலையில் ஒழுக வேண்டிய முறைகள் இக்காலத்திலும் வகுப்பறை விதிகளாகக் காணலாம். ஆசிரியர் ஆணைப்படி எழுந்து நிற்றலும், அமர்ந்து இருக்கலும் நன்முறை வகுப்புக் காட்சிகள். இப்பழக்கம் அடிமை நிலையைக் குறிப்பதொன்றல்ல. இது ஆசிரியத்துவத்துக்கு அஞ்சலி செலுத்தும் ஒரு முறையாகும். சோவியத் தீவிரியத்திலும் பாரத நாட்டிலும் ஆசிரியர் வகுப்பறையில் புகு முன்னரும், ஆசிரியர் வகுப்பறையிலிருந்து வெளியே போகுமுன்னரும் மாணவர் எழுந்து நின்று வணக்கம் செலுத்துவது மரபாகும். ‘எல்லாருக்கும் நன்றாம் பணிதல்’.

அறிவிலே தெளிவு பெறுதல் மாணுக்கருக்கு முக்கியமாகும். கல்வி சில வேளைகளில் பல நிறைந்த தெளிவில்லாத செய்திகளைக் கொண்டு விளங்கலாம். மாணவர்கள் மனம் தளராது, முயற்சி செய்து ஆசிரியரிடமிருந்து தெளிவைப் பெறுதல் வேண்டும். ஆர்வமுடைமை எல்லா விணைகட்டும் துணை செய்ய வல்லது.

மாணவன் பாடத்தைக் கருத்துடன் போற்றிக் கற்க வேண்டும். இன்ன பாட்டினைக் கற்றோம், அதன்படி தான் உலக வழக்கம் இருக்கிறதா என்று மாணவன் ஆராய வேண்டும். கற்பது முக்கியமான லும், கற்றதைச் சிந்திப்பது சிறந்தது. சந்தேகமிருந்தால் தெளிவு வேண்டி மீண்டும் ஆசானிடம் கேட்டு விளக்கம் பெறுதல் அத்தியாவசியமாகும். அவரது வினாக்களுக்கு விடையளித்து, ஜயங்களைத் தீர்ப்பதன் மூலம், மடவிருள் நீங்கும்; அறிவு பெருகும்; பாடம் தெளிவாகும்; கல்வி பயனளிக்கும். இதனால் கல்வி புத்தகப்படிப்பு மட்டுமாகாது, அனுட்டான உண்மையாகும்.

கற்றவன் கற்றல், கேட்டல், சிந்தித்தல், அறிதல், கற்றவழி நிற்றல் ஆகிய படிகள் மூலம் உயர்தல் வேண்டும்.

'நூல் பயில் இயல்பே நுவலின், வழக்கறிதல்,
பாடம் போற்றல், கேட்டவை நினைத்தல்,
ஆசாற் சார்ந்து அவை அமைவரக் கேட்டல்,
அம்மாண்புடையோர் தம்மொடு பயில்தல்
வினைதல், வினைவை விடுத்தல் என்றிலை
கடனுக் கொளினே மடம் நனியிருக்கும்'

காலையில் எழுந்து கால், கை சுத்தி செய்து அநுட்டானங்களை
முடித்து உரிய நேரத்துக்கு பள்ளிக்கூடம் செல்ல வேண்டும். சென்ற
தும் குருவை வணங்க வேண்டும். குருவினைச் சரண்புகுந்து பணிதல்
முக்கியமாகும். ஆசிரியரின் குறிப்பறிந்து அறிவுடன் நடக்க வேண்டும்.
தாகமுள்ளவன் போன்று ஆசிரியரின் உபதேசங்களை ஆர்வத்
தோடு பருகுவது பலன் தரும். பாடம் நடக்கும் பொழுது அடக்க
மாகவிருந்து ஆசான் உபதேசத்தைச் செவியால் வாங்கி நெஞ்சாகிய
களஞ்சியத்தில் விடாது அதை உள்ளத்தால் உன்னி உன்னிப் பார்த்
துத் தனதாக்கிக் கொள்வது மாணவனுக்குப் பயன் தரும்.

'கோடன் மரபே கூறுங்காலீஸ்
பொழுதொடு சென்று, வழிபடல் முனியான்,
குணத்தொடு பழகி அவன் குறிப்பிற் சார்ந்து
இருவென இருந்து, சொல்லெனச் சொல்லிப்
பருகுவன் அன்ன ஆர்வத்தன் ஆகிச்
சித்திரப் பாவையின் அத்தக அடங்கிச்
செவிவாயாக நெஞ்சு களனுகக்
கேட்டவை கேட்டவை விடாது உள்தமைத்துப்
போவெனப் போதல் என்மனூர் புலவர்.'

தமிழர் கல்வி வரலாறு, நூல் யாத்தல் வரலாறு எனக் கொள்வ
தும் பொருந்தும்.

நூல் என்பது முன்னும், பின்னும் வரும் செய்திகளும், பொருள்
களும் தமிழுள் முறண்படாமல் தொகுத்தும், வகுத்தும் பொருஞ
ரைத்து உள்ளடங்கிய பொருளை விரித்துக் காட்டி நிற்கும். நூலில்
கூறப்படும் பொருட்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படும் காட்சிப் பொரு
ளாகவும், செவிக்குப் புலப்படும் ஒசைப் பொருளாகவும் தோண்றின.
ஆனால் அவற்றுள் அமைந்துள்ள நுண் பொருள் விவக்கமே முக்கியமா
கக் கருதப்பட்டது.

நூல்வகை முதனால், வழிநூல் என இருவகைப்படுத்தப்பட்டன.
முதனாலாவது மெய்யனரவும், தூய அறிவும் கொண்டு விளங்குவன்.
வழிநூல் முதனாலின் வழிப்பிறந்த நூலாகும்.

நூல்கள் தொகுத்தல், விரித்தல், தொகைவிறி, மொழி பெயர்த் தல் என பிரிக்கப்படலாம். சார்பு நூலும் இன்று இடம் பெற்று விட்டது.

நூல்களுக்கு வரைவிலக்கணம் தந்து அறிஞர்கள் அவை,
‘உரத்தின் வளம் பெருக்கி உள்ளிய தீமைப்
புரத்தின் வளம் முருக்கிப் பொல்லா மரத்தின்
கணக் கோட்ட தீர்க்கு நூல் அஃதே போல் மாந்தர்
மனக் கோட்டத் தீர்க்கு நூன் மாண்பு’ எனக் கூறுவார்கள்.

எற்று நூல் மரத்தின் கோணலைப் போக்கும். ஏட்டுநூற் கல்வி மாந்தர் மனக் கோணலைத் தீர்க்கும். ஞான வளம் பெருக்கும். உடலுறுதியளிக்கும். எதிர்மறை நினைப்பையும், மடவிருளையும் ஓழிக்கும். இருளைப் போக்கி, ஒளியைத் துலக்கி உடலுக்கும், உள்ளுக்கும், வாழ்விற்கும் பெரும் பயனுவது நூலாகும்.

‘சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தல்
நவின்ரோர்க்கினிமை நன்மொழி புணர்த்தல்
இசையிடைமை ஆழமுடைத்தாதல்
முறையின் வைப்பே உலகம் மலையாமை
விழுமியது பயத்தல் விளங்கு தாரணத்தது
ஆகுதல் நூலிற்கு அழகெனும் பத்தே’

பல நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்னரே நூல் பற்றியும் அதன் இலக்கணம், பகுதிகள், குணங்கள், உத்திகள் முதலியன பற்றி தெளிவாகப் பழந்தமிழ் நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.

நமது முந்தையோர் இயல், இசை, நாடக தமிழ்த்துறைகளைப் போற்றி வளர்த்தனர். கலைத்துறைகள் பலவற்றையும் போற்றி வளர்த்தார்கள். சிற்பத் துறையிலும் நம் முன்னேர்கள் நிரம்பிய புலமை பெற்றிருந்தார்கள். தென்னப் பாரதக் கோயில்கள் இதற்குச் சான்று பகர்கின்றன. மருத்துவ நூலிலே அவர் படைத்துள்ள ஆற்றலினச் சித்த வைத்திய முறை கண்கூடாகக் காட்டுகின்றது. மரக்கலம் அமைக்கும் நூலும், வான நூலும் அமைக்கப்பட்டன.

கால நீரோட்டம் விரைந்து ஓடுகின்றது. தமிழ் மக்கள் பழங்காலம், இக்காலம், வருங்காலம் ஆகியனவற்றை ஒன்றித்துப் பார்க்க வேண்டும். அறிவியல் தத்துவம் நமக்குப் புதிதல்ல.

தமிழ் மொழியில் பூதநூல், வேதநூல், தருக்க நூல் ஆகியன வெளிவர வேண்டும். கலைச்சொற்கள் செம்மையுற வேண்டும். தூயதமிழ் நீர் எங்கும் பாய்ந்து ஓட வேண்டும். புத்தம் புதிய நூல்களைப்

புனைந்து தமிழன்னையின் திருவடிகளில் காணிக்கையாக வைக்க வேண்டும். நாம் உறக்கம் நீங்கி ஒய்வின்றியுழைத்து நம் மொழிச் செல்வத்தைப் பரப்புதல் வேண்டும்.

தமிழ் இனம் சாதி, சமய வேறுபாடினிறி மன்பதையோர்னை வரையும் ஒப்ப நோக்குமியல்புடையது. சமயக் கணக்கர் தந்திறக் கேட்ட மனிமேகலை பல்வேறு சமயவாதிகளும் உரைத்தபொருள்ளை தமிழன்னை உளங்கொளக் கேட்டது. இது தமிழ் மரபு. இது பேணிக் காக்கப்பட வேண்டும்.

நிலைபேறுடைய உண்மை, அழகு, செம்மை ஆகியவற்றினை நமது உள்ளம் அவாவி நிற்க வேண்டும். இயற் றமிழானது உண்மையினையும், இசைத் தமிழானது அழகினையும், நாடகத் தமிழானது செம்மையினையும் வெளிப்படுத்திக் காட்டுவன.

பேரழகும், பேருண்மையும், வரம்பு கடந்த செம்மையும் கொண்டு விளங்குவது தமிழ் மொழி. இறைவன்,

‘பழம் பாடற் கிடையின் பயன்’

‘நறை பழுத்த துறைத் தீந் தமிழினேழுகு நறுஞ் சுவை’

‘தொழும் பருளக் கோயிற் கேற்றும் விளக்கு’

இத்தகைய வழிபாடு சமயங் கடந்த சமரச நிலையாகும். இதுவே தமிழ் மொழியின் நிலையுமாகும்.

அருள், வலி, ஆண்மை, கல்வி, அழகறிவிளாமை, ஊக்கம், திருமலியீடை, இண்புகழி, நண்பு, சுற்றும், சமயக் கணக்கர் தந்திறஞ்சாராது நடுநிலை மேவி எப்பாலார்க்கும் பொதுவாகிய நெறியினைக் காட்டுவது ஆகிய பண்புகளைக் கொண்டு விளங்கும் தமிழ்க் கல்வி மரபு நித்திய விழுமியங்களைப் போற்றுவதோடு சமகால விழுமியங்களையும் போற்றி வருங்கால சமுதாயம் வேண்டி நிற்கும் விழுமியங்களையும் தேடிக் கண்டு நமக்களிக்க வேண்டும்.

மணிமேகலை கற்பிக்கும் அறநெறி

தனித்தமிழ் முதற்பெருங் காப்பியங்களுள் ஒன்றுக இயங்கும் மேன்மை கொண்டது மணிமேகலை. இந்நால் ‘குலத்தால்’ பெருமையில்லை, ஒழுக்கத்தால் பெருமையுண்டு என்று செப்பிடும் சிறப்புடையது.

பெளத்த தமிழ் நூலாய மணிமேகலை மக்களுக்குக் கல்வி அளித்தல், பசிப்பினி போக்க அறத் தொண்டு செய்தல், சிறைச்சாலைச் சிர்திருத்தம், அர்த்தமற்ற சாதி வேற்றுமை ஒழிப்பு ஆகிய கருத்துக்களை பெளத்த தர்ம அடிப்படையிற் பரப்பியது.

சிறைக்கோட்டம், அறக்கோட்டமாக வேண்டுமென்பது மணிமேகலை மொழி

‘ஞாலத்து வாழ்வோர்க்கு எல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோர்’

அறம் எனப்படுவது, யாது எனக் கேட்பின் ‘மன உயிர்க்கு எல்லாம் உண்டியும், உடையும், உறையுனும் கொடுத்தல்’ எனும் பொத்த கருத்தினைத் தருகின்ற மணிமேகலை, இவ்வறக் கருத்தினை தருகின்ற மணிமேகலை, அதனைப் பொருளியல்சார் கருத்தில் மட்டு மல்ல, அத்தோடு கலைமகளாம் கலைத் தெய்வத்துக்கு, சிந்தனைத் தேவி சிந்தாதேவி எனும் நாமம் கொடுத்து சிந்தனையில் எழுகின்ற கல்வி மூலம், பொருளாதார உயர்வையும் நாடலாமெனவும் கூறும்.

பல்கலைக்கழகக் கல்விபற்றி கூறும் பொழுது, யாவரும் ஏத்தும் தேவி சிந்தா விளக்கு உறைவிடமாய் விளங்குவதே செழுங்களை நியம மெனக் கூறுவதைக் காண்கின்றோம். மக்கள் கல்வி போற்றிய பெளத்தம் முழுமை பொருந்திய உயர் கல்வியையும் போற்றியது.

அறிவுடன் வாழ்க, ஆருயிர் மேல் அன்பு கொள்க, தீமை செய் பவர்களையும் அன்பினால் திருத்துக, மக்களுக்குச் செய்யும் தொண்டே மாண்புடைய தொண்டு, மக்களுக்குச் செய்யும் தொண்டே இறைவ

ஞக்குச் செய்யும் வழிபாடு எனக் கூறி காணைர், கேளார், கால் முடப் பட்டோர், பேணுவர் இல்லோர், பினி நடுக்குற்றேர் ஆகியவர்களுக்கும் கல்வி வசதியும், மருத்துவ வசதியும் அளிக்க வேண்டும் என்றும் மனிமேகலை கூறும்.

புத்த பகவானை ‘தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன்’ என்று போற்றும் மனிமேகலை கற்று அறிந்தோர் தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளர்களாக வாழவேண்டும் என்று கூறி, சமூக சேவை என்பது ஒரு வாழ்க்கை ஆணையாக விளங்க வேண்டுமெனவும் கூறும்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி, தர்மம் சரணம் கச்சாமி, சங்கம் சரணம் கச்சாமிஎன்பது பொத்தம் கண்ட திரிசரணம். புத்தர், தருமம், சரணம் ஆகிய மூன்றிலும் சரணபுகுதல் புத்தமதம் தரும் தத்துவமாகும். இதனைத் திரிசரணம் என்றும் அழைக்கின்றோம். இது சில மான நோக்காகும்.

அரச போகத்தையும், கீர்த்தியையும் அர்ப்பணம் செய்து, பிறவிப் பினி தீர்க்கும் உண்மை வழியைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்று துறவு பூண்டவர் புத்த பெருமான். ஆறுவருட காலம் உறுதியோடு தவம் செய்த பின்னர் மெய்ப்பொருளைக் கண்டார். அதன் மார்க்கத்தையும் கண்டார். தான் பெற்ற இன்பம் இவ்வையகம் பெற வேண்டும் என்று உபதேசம் செய்த புத்த பெருமான், வாழ்ந்து இருநூறு வருடங்களுக்குப் பின்னர் அசோக மன்னன் மறப்போர் வேண்டாம் அறப்போர் வேண்டும் என்று சங்கரபம் செய்து போதி வேந்தனையை புத்தர் உபதேசித்த தரும மார்க்கமே சிறந்தது என்று அதனைக் கைக் கொண்டதோடு உலகத்துக்கே அதைப் போதிக்க வேண்டும் என்று விரதம் பூண்டு நாற்திசையும் அத் தருமப் பிரசாரத்தைச் செய்ய தொதுவர்களை அனுப்பினான். மகேந்திரனும் சங்கமித்திரையும், ஈழத்துக்குத் தருமதாதுவர்களாக அனுப்பியதாக வரலாறு கூறும்.

புத்த பகவான் சாஸ்தா, அவ்வது சாத்தன் என்ற பெயரைப் பெற்றவர். சாஸ்தா என்பதற்கு சகல கலைகளுக்கும் வல்லவர் என்பது பொருள்; சாஸ்தா என்பது சமுதாயத் தொண்டு என்பதனையும் குறிக்கும்.

வாழ்க்கையின் இடர்ப்பாடுகளுக்கு எல்லாம் காரணம் அறியாமையே என்பது புத்தர்பிரான் கொண்ட கருத்து. அறியாமையை நீக்க எந்த நிலையிலும் எல்லா மக்களுக்கும் அறிவு பரப்பப்படுதல் வேண்டும். பொத்தம் ஞானத்தை மட்டுமல்ல, பகுத்தறிவில் எழுவின்ற ஞானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்தது. கல்வி அறியாமையிலிருந்து, மக்களை விழித்து எழுப்பன்னி அவர்களைப் பரி நிர்வாணம் அடைவதற்கு இட்டுச் செல்லுதல் வேண்டும். பரி நிர்வாணம் என்பது முக்கி எனும் பொருள்படும்.

புத்த பெருமான் கண்ட கல்வி தத்துவங்குபம் மட்டும் பெற்றதல்ல; அது ஒரு செயல் முறைத் திட்டமுமாகும். கல்வி மன இருளை நீக்கி அறிவாகிய ஒவியைப் பரப்புதல் வேண்டும்; கல்வி ஆண்மையை அளித்தல் வேண்டும்; ஆண்மை என்பது ஆளுந்தன்மை; அறிவினால் ஆளுவது வாய்மை எனும் ஆளுந்தன்மையைக் கொண்டவனே ஆண்மை உடையவனுவான்.

சாந்தம், தயை, பொறுமை ஆகிய நற்குணங்கள் கல்வியின் பால் எழுவன. கல்வி மக்கள் எல்லோருக்கும் அளிக்கப்படல் வேண்டு. மெனும் கொள்கையைப் பற்றிய பெருமை பெளத்த மதத்திற்குண்டு. கல்வி மக்களைத் தேடிச் செல்ல வேண்டும் என்பதற்கிணங்க கல்வி சிராமங்கள் தோறும், பெளத்த துறவிகளால் அளிக்கப்பட்டது. இன்று நாம் கல்வி சமுதாயமென்று கொள்ளுகின்ற கருத்து, பெளத்த காலப் பாரதம் தந்த கருத்தாகும். கல்வி சமுதாயத்தில் ஊடுருவிச் செல்லுதல் வேண்டுமென்பதே இதன் தாற்பரியம். அறிவுக் கல்வி, செயல்முறைக்கல்வி, உயர்நிலைக்கல்வி, மக்கள் கல்வி ஆகிய பல்துறைக் கல்விகள் பெளத்த மரபில் இடம்பெற்றன. பெளத்தமதக் கல்வி தர்க்க மரபில் உணர்ந்து எழும் உணர்வாகக் கருதப்படுகின்றது.

சாக்கிய முனிவரான புத்த பெருமான் வேதங்களில் பொதிந்து கிடந்த உண்மைகளைத் தெளிவுபடுத்தி உலகம் உய்யப் பரப்பியவர்.

சமயப் போதனை செய்வதோடு கல்விப்போதனையுமாற்றிய பெருமை புத்த பெருமானுக்குண்டு.

அவர் அனைவரிடமும் வியப்புறத்தக்க இரக்கமுடையவராக வாழ்ந்தவர். சிறப்பாக ‘பேதைகள்’ என்று கருதப்படுவார்களிடமும், ஏழைகளிடமும் அன்பாய் இருந்தது மட்டுமென்றி, கல்விமூலமே அவர்களுது உளம் பண்பாட்டையுமெனக் கொண்டார் புத்த பெருமான்.

புத்தபகவான் போதனை நிகழ்த்தும் காலத்தில் சங்கத மொழி பேசுக் கொழியாக, வழக்க மொழியாக இருக்கவில்லை. ஆனால் அது, ஏட்டு மொழியாகவும், கற்றேர் மட்டும் பேசுகின்ற மொழியாகவும் வழங்கியது. புத்தபகவான், நான் ‘ஏழைமக்களுக்காக, பேதைமக்களுக்காக’ வாழுகின்றேன் எனக் கூறி மக்களின் அன்னை மொழியாகப் பாளி மொழியைப் பாங்குறப் பயன்படுத்தி, இம்மொழி மூலம் போதனை செய்தார்.

இந்து அறிஞர்களிடையே தத்துவமும், வளிமையும் ஒருங்கிணைந்தன; பெளத்த அறிஞர்களின் அன்பு இதயமும், மனிதத் தன்மையும், புத்தி சாதுவியமும் இந்து மதத்திற்கு நிறைவு அளித்தது. பெளத்த

மதம் உலக நெறியாகப் பரவிய காரணத்தினால், விசேஷமாக ஆசிய நாடுகள் எல்லாவற்றிலும் தத்துவ ரீதியில் மற்றைய மதங்களிலும் தனது செல்வாக்கை அளித்தது.

பொத்தம் சென்ற இடங்களிலெல்லாம் கோயில்களும், மடங்களும், நூல் நிலையங்களும், கல்விக்கூடங்களுமெழுந்தன. நாயஞ்சை, தட்சசீலம், காஞ்சிபுரம், அனுராதபுரம் ஆகியன பல்கலைக்கழகப் பட்டனங்களாகத் திகழ்ந்தன.

மன்னர்கள் மாணியங்களை வாரி இறைத்தார்கள்.

இலக்கணம், தருக்கம், வானவியல், பூதவியல் முதலிய ஒழுக்கங்கள் வளர்ந்தன. பொத்தத்தின் செலுவிலும், அதன் செல்வாக்கிலும் மற்றைய சமயங்களும் புதிய ஆக்கம் பெற்றன. எழுச்சி பெற்றன. கல்விலும், சாந்திலும் உருவான கலை வடிவங்கள் சிற்பக்கலை வளர்ச்சிக்கு அருக்கதையாய் விளங்கிற்று. குகைகளில் வளர்ந்த சிற்பங்கள் கோயில்களில் குடி கொண்டன.

ஈகை, தயை, தூயசிந்தனை, வாய்மை ஆகிய குணங்களை வளர்க்க வேண்டுமென்று வலியுறுத்துவது மணிமேகலை விளக்கும் பொத்த தருமக்கல்வி நெறி. ‘எல்லாத் தீமைகளிலும் நின்றும் நல்லவற்றைச் செய்யும்பொழுது அறிவு துலங்கி ஞானம் வளரும்’.

பூரண அமைதியையும், தூய்மையையும், சன்மார்க்க நெறியையும் பரப்ப எழுந்த நூல் மணிமேகலை எனும் அரும்பெரும் அறிவுக்களாஞ்சியமாம். ‘அறம் வளர அனைத்தும் வளரும்’.

திருமந்திரம் தரும் கல்விநெறி

சைவத் தமிழ் நூல்களுட் சிறந்தன பன்னிரண்டு திருமுறைகளும் பதினெண்கு சாத்திரங்களுமென்று கொள்வதுமரபு. முன்னவற்றில் சித்தாந்தக் கருத்துக்கள் ஆங்காங்கு விரவியுள்ளன. பின்னவற்றில் அவை நிரல்படக் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்நூற்றுண்டுகளிற் காலத் தால் முற்பட்டது திருமூலர் செய்த திருமந்திரமாகும். சைவசித்தாந்தம் எனும் பெயரைக் கூறும் முதல் தமிழ்நூல் திருமந்திரமேயாகும்.

'கற்பன கற்றுக் கலைமண்ணு மெய்யோக
முற்பத ஞானமுறை முறை நன்னியே
தொற்பத மேவித் துரிசற்று மேலான
தற்பரங் கண்டுளோர் வசித்தாந்தரே'

சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்கள் இறை, உயிர், உலகம் என்னும் மூன்றையும் பற்றி விளக்கம் தரும். இவற்றுள் ஒன்றே காணப்படும் பொருள். அதனைக் கொண்டு மற்ற இரண்டையும் அறிய வேண்டும். உலகம், கடல் - மலை - சூரியன் - சந்திரன் முதலிய பல பொருட்களைக் கொண்டுள்ளது. இங்ஙனம் பிரிவுகளையுடையது காரியப் பொருளாகும். இக்காரியப் பொருள் ஒரு கருத்தா இன்றித் தோன்ற முடியாதால்வின் கருத்தாவாகிய இறை உண்டு என்பது உணரப்படுதல் வேண்டும். இக்கருத்து,

'குசவைனப் போலெங்கள் கோனந்தி வேண்டில்
அசையில் உலகம் அது இதுவாமே'

என்னும் திருமந்திரத்தில் விளங்குதல் காணலாம். இதனால் உலகம் காரியப்படுத்தப்படுவது என்பதும் காரியப்படுத்துபவர் கடவுள் என்பதும் பெறப்படும். கடவுள் உயிர்கள் பொருட்டே இவ்வாறு காரியப் படுத்துகிறார். எனவே இறை, உயிர், உயிர்கள் பொருட்டு இறையால் படைக்கப்படும் உலகம் என்னும் மூன்றும் ஒரு காலத்தனவாய் எக்காலத்தும் இருப்பவையாகும்.

'பதி பசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றில்
பதியினைப்போற் பசு பாசம் அநாதி'
எனத் திருமூலர் குறித்தல் காணலாம்.

திருமூலர் சிவயோகி பாரதம் முழுவதும் நடமாடி, அறிவு பெற்ற வர். இவர் கயிலாயம் எனும் புண்ணியதலத்திலிருந்து காவிரிவரைநகரி வந்து திருவாவடுதுறைப் புண்ணிய தினத்தில், அரசமரத்தடியில் யோகத்திலிருந்து, மூவாயிரம் பாடல்களைக் கொண்ட திருமந்திரத் தைப் பாடியதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. அரசமரம் சிந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கு நாகரிக காலத்தில் வழிபடப்பட்டதும், போதிமாதவ னும் புத்த பெருமான் அரசமரத்தின்கீழ் அமர்ந்து பரிநிர்வாணம் அடைந்ததும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

யாக்கை நிலையாமை, செல்வ நிலையாமை, இளமை நிலையாமை, அந்தணர் ஒழுக்கம், அரசன் கடமை, அறஞ் செய்தலின் சிறப்பு, அன்னபை வளர்த்தல், பிரர்க்கு உதவி செய்தல், சற்றேரிடமிருந்தும், நால்களிலிருந்தும் அறிவை வளர்த்தல், மனத்தை விருப்பு வெறுப்பு களிற் செல்லவிடாமை போன்ற அறிவுரைகள் திருமந்திரம் நமக்குத் தரும்.

சிவனை மட்டுமல்ல, சிவனடியார்களையும் தோத்திரம் கூறி, அவர் களது துணையினையும் கோடல் செய்து பொறையுடைமையுடைய மக்களாக விளங்க வேண்டுமென்றும் இந்தால் கூறும்.

திருமந்திரம் சன்மார்க்கத்தினைப் போற்றும் நால். இறைவன் திருவடிகளைக் காணல், தொழுதல், நினைத்தல், தொடுதல், புகழ்தல், தலையிலே சூடுதல் ஆகியன சன்மார்க்கத்தின் அம்சங்களாம். சன்மார்க்க வாதிகள், சுருதிச்சுடர்கள். சன்மார்க்கத்திலிருந்து பிறப்பது கடவுளை நன்பராகக் கருதுகின்ற சகமார்க்கம். இது, கடவுளை நன்பனைக் கொண்டு வழிபட்டு முத்தியடையும் வழி சன்மார்க்கம் தருகின்ற, சத்புத்திர மார்க்கம் கடவுளைத் தந்தையாகக் கருதுதல், கடவுளைத் தந்தையாகக் கருதி, தன்னைப் பின்னொயாகக் கொண்டு, வழி பட்டு முத்தியடையும் வழி. இம்மார்க்கம் மூலம் மக்கள் வாய்மை, அழுக்கின்மை உடையவர்களாகலாம். கடவுளைத் தலைவருகவும், தன்னை அடிமையாகவும் கொண்டு வழிபட்டு முத்தியடையும் வழி தாச மார்க்கமாகும். விளக்கேற்றல், மலர் கொய்தல், கோவிலில் மெழுகுதல், மணியடித்தல், அபிடேக நீர் கொணர்தல் முதலிய கோவில் தொழில்கள் இத்துறைக்குரியன.

இறையுலகில் வாழ்தல், இறைக்கு அண்மையில் இருத்தல், இறை யுடன் சமநிலை பெறுதல் என்பனவும் திருமந்திரம் கூறும் விண்ணப்பங்களாகும்.

உயிர் நாடியாக உள்ளவை சிவகுரு தரிசனம், அவரது திருவுடிப் பேறு, ஞானத்தின் பொருள் தெளிபவன், தெரியப்பட்ட பொருள், துறவு, தவம், அருளிலிருந்து தோன்றும் ஞானம், பக்குவர் அதாவது பக்திக்குப் பக்குவமுடையவர் என்று திருமந்திரம் விளக்கும்போது ஆத்மீக வாழ்வுக்கும், கல்விக்குமிடையே இயற்கையாக அரும்பும் ஒற்றுமை விளக்கம் பெறுகின்றது.

திருமந்திரம் தகும் ஒன்பது தந்திரங்களையும் நோக்கும்போது, இறைவனுக்கு ஒப்பாக ஆசிரியரை மதித்தல் வேண்டும் எனும் கருத்தினைக் காணலாம்.

சித்தாந்தத்தை ஞானேதயம் என்று விளம்பும் திருமந்திரம், சித்தாந்தத்திற்கும், பிற சமயங்கட்கும் உள்ள தொடர்புகளை எடுத்துக் காட்டுவது நோக்கற்பாலது. சமய சமரசம், கோட்பாடு, சனமார்க்கம் ஆகிய ஒப்பில்லாத் தத்துவங்களை, வேதாந்த நெறி ஒருவகையில் எடுத்தியம்பியபோதிலும், பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த தீர்க்கதறிசியாம் இராமகிருஷ்ணர் உணர்ந்து போதித்த போதிலும், திருமந்திரம் இந்நோக்கினைக் கொண்டிருந்தது என்பதில் திருமந்திரத் தத்துவத்தின் பெருமை விளங்குகின்றது.

பக்தியை வளர்த்து, ஆசையை ஓழித்து, மனத்தூய்மையடைந்து ஆத்மிக விருந்து பெறுவதைத் திருமந்திரம் போற்றும்.

ஞானம் மலர்வதையும், ஞானத்தின் சிறப்பினையும் கூறுவதாக அமையும் இந்நால் ஞானத்தின்பால் எழுகின்ற முருகியற்கலையை சுவை பட விபரிப்பது நம் மனதைக் கவர வேண்டியதாகும். ஞானமும், முருகியற்கலையும் சங்கமிக்கும் பொழுதே கல்வி முழுமை பெறுகின்றது. ஆரைமை வளர்கின்றது; இக்காலத்தில் ஆடல்-பாடல் களில் வல்ல கணிகையர் இருந்தனர். அவர்கள் கோவில்களில் ஆடல் நிகழ்த்தினர்.

திருமந்திர காலத்தில் சன்மார்க்க சைவ சமயத்தை அடிப்படையாக வைத்து, ஏழு மடங்கள் அமைக்கப்பட்டன என அறிகின்றோம். இச்சன்மார்க்க சைவ மடங்களின் பரம்பரை பல நூற்றுண்டுகளாகத் தமிழ் நாட்டில் சிறப்பாகவும், பாரதத்தில் பொதுவாகவும் ஆற்றிய சமயத்தொண்டு அளவிடற்பாலது. நால் படிப்பதால் அடையும் பயன் இங்கு வலியுறுத்தப்பட்டது.

தமிழ் மொழியில் திருமூலர் இயற்றிய திருமந்திரமே முதல் சைவ சித்தாந்த நூலாகும். திருமூலர் பின்வந்த சமயாசாரியர்கள் அனைவருக்கும், திருமந்திரம் ஆதார நூலாயிற்று. அப்பர் பெருமான் திருமூலர் கூறுகின்ற அறிவுரையை,

'சாத்திரம் பல பேசும் சழக்கர்காள்
 கோத்திரமுங் குலமுங் கொண்டென் செய்வீர்
 பாத்திரஞ் சிவமென்று பணிதிரேல்
 மாத்திரைக்குள் அருளுமாற் பேறுரே'
 எனும் ஆக்கம் மூலம் தருவதைக் காணலாம்.

கி.பி. நான்காம், ஐந்தாம் நூற்றுண்டுகளின் தமிழக வரலாற்றை அறியத் திருமந்திரம் பெருந்துணை புரிகின்றது.

'மெய்மையாம் உழவைச் செய்து விருப்பெனும் வித்தை வித்திப் பொய்மையாம் களையை வாங்கிப் பொறை எனும் நீரைப் பாய்ச்சித் தம்மையும் நோக்கிக் கொண்டு தகவெனும் வேவியிட்டுச் செம்மையுள் நிற்பராகில் சிவகதி விளையும் அன்றே'

எனும் வாசகத்தில் புலண்டக்கம், மனவொருமைப்பாடு உள்ள தூயவ னிடம் உள்ள குறைபாடுகளை இறைவன் அகற்றுவான். இறையுணர் வில் ஊறிய இன்பத்தை அருள்வான்; உடம்பாகிய வீட்டில் உள்ளமாகிய அகவில், உணர்ச்சியாகிய நெய்யைவிட்டு, உயிர் என்னும் திரி யிட்டு, அறிவு என்னும் சுடர் ஏற்றிப் பார்த்தால் சிவனுடைய திருவடிகளைக் காணலாம் எனும் ஆத்மீக, தத்துவ, கல்விக் கருத்தினைக் காண்கின்றோம்.

திருமந்திர வாசகத்தின் பொருள் இங்கு பொதிகின்றது.

இந்து சமயக் கல்வி மரபு

“சகங்குள் மெய் ஞான வொளினிளக்கக் கிருததி
இழிந்துமழன்ற வாருயிரை யிருக்கையி லிருத்தி
ஆசையெனுங் கணலவித்திவ வேஷமூடை யன்றுண்ட
அனிமஸரச் செஞ்சேவடியை அனைத்திணையும் பணிவோம்.”

இந்து சமயம் தத்துவம், தருமம், தொன்மை பொருந்தியது. என்றென்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது.

உலக கலாச்சாரப் பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் நாம் அறிந்த ஜூயா யிரம் ஆண்டுகளின் நாகரிக வளர்ச்சியில், நாற்பது கோடி மக்கள் வாழ்ந்த ஆண்மீக வாழ்வின் வடிவமே இந்துசமயத்தத்துவ மரபாகும் என்பது உலகப் பிரெஞ்சு அறிஞரும், கீழைத்தேய ஞானிகளையிட்டு நாலெழுதி நோபல் பரிசு பெற்றவருமான ரோமன் ரோவந்து அவர்களின் கருத்தாகும்.

சத்தியம் ஒன்றே; ஞானிகள் அதைப்பல பெயரிட்டு வழங்குகின்றார்கள் என்பது இந்துசமய நெறி; உண்மை ஒன்று வழிகள் பல என்பது இந்து தருமத்தின் உண்ணத கோட்பாடு.

இம்மரபு தத்துவ நிலையிலும், சமய நிலையிலும், அறிவியல் நிலையிலும் அமைகின்றது. இந்துசமயக் கொள்கையின்படி, மனிதன் தான் வாழ்வின்ற சமுதாயத்தோடும், பரம் பொருளோடும் இணைந்து வாழ்வதனால் அவன் ஆனுமை பெறுகின்றார்கள். மக்களோடும், பரம் பொருளோடும் இணைந்து வாழ்கின்ற மனிதன், இயற்கையோடும் இணைந்து வாழ்வது முக்கியமாகின்றது. இந்த இலட்சியத்தை அடைவதற்குத் திட்டவட்டமான வழி முறைகள் எவையுமில்லை. தன்னை ஆட்கொள்ளும் எந்த வழியையும் மக்கள் பின்பற்றலாம் என்பது இந்துமத நீதி.

வெவ்வேறு விளக்குகளில் வெவ்வேறு திரிகள் இடப்பட்டிருந்தாலும், திரிகள் எரியப்படும்பொழுது நமக்கு ஒரு ஓளியே கிடைக்கின்றது என வங்கக் கவிஞர் இரவீந்திரநாத் தாகூர், நமக்கு இந்து தருமத்துக்கு

விமர்சனம் தரும்பொழுது, இந்துசமயம் பண்மையில் ஒருமை காணும் தத்துவத்தைக் கொண்டது என்பது புலனுகின்றது. கல்வியின் சிறந்த நோக்கங்களை ஓன்று பண்மையில் ஒருமை காணுதலாகும்.

இந்து சமயம் அதனது, தத்துவஞானிகள், சிந்தனையாளர்கள், பக்தர்கள், வெவ்வேறு சமய நிறுவனங்கள் ஆகியவற்றின் மூலம், கல்விச் சிந்தனையை உருவாக்கி அதனைச் செயல் சூபமாக்கி கல்வித் தத்துவத்தை வளம்படுத்தி வந்துள்ளது. நிச்சயமாகப் பாரத நாட்டிலும், இந்து மக்கள் எங்கெங்கு வாழ்கின்றார்களோ அங்கு இச்சமயக் கல்வி மரபு பொதுக்கல்வி மரபுக்கு உயிருட்டி புனரமைப்பு அளித்து பலம் வாய்ந்த ஆக்மீக அறிவு சார்ந்த, சமூக கலாச்சாரர் சாதனமாக விளங்கி வருகின்றது. இந்து சமயத்தினை நியமமாகத் தழுவாத பல சிந்தனையாளர்களும், அறிஞர்களும் இம்மரபின் கல்விச் சிந்தனைகளைக் கற்று உணர்ந்து, உலகக் கல்விச் சிந்தனைக்கு இந்துச் சிந்தனையின் பொருத்தப்பாடு சிறப்பிடம் கொள்கின்றதாகக் கருதுகின்றார்கள்.

இம்மரபு, ஒரு அளைத்துவக்க் கண்ணேட்ட மரபுமட்டுமல்ல, அது மனிதகுலத்தின் முழுமை பொருந்திய, மறுமலர்ச்சியின் வித்தாகும் எனக் கொள்ளுதல் பொருந்துமென்று ‘ஒர் உலகம்’ காண விழைந்த வரலாற்றுப் பேராசிரியர் அர்வாஸ் சோயினபி கொள்ளுவார்கள். தமிழ், இந்து நெறியாளர் இருப்பத் தன்றே குவம் ஒருவனே தேவன் எனும் நிறை தத்துவம் பொருந்திய கருத்தினைப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அளித்தார்கள்.

நாடக தெரிவு எனும் நாம் இன்று கொள்ளும் கல்வி மரபு, இந்து மரபில் ஊற்றெடுத்தது என்று கொள்வது சாலவும் பொருந்தும்.

இந்து சமய நெறிநின்று அதன் வழி, “அமைதி, மகிழ்ச்சி, வாழ்க்கையில் ஒளி என்பவற்றைக் காண்பதற்கு அன்றி விசேஷமாக இச் சமய நெறியின், கல்விச் சிந்தனை மூலமாக, இலட்சிய வாழ்வை உருவாக்குவதே எனது வாழ்க்கை நெறியாகும் என்பது நமக்குக் காந்தியடிகள் தருகின்ற கருத்தாகும். இதன் தாற்பரியம், கல்வியின் நோக்கம் அமைதியான வாழ்க்கையில், மகிழ்ச்சி பெற்று, வாழ்க்கையில் விளங்கம் பெறுவதல் எனும் கருத்துப் பிறக்கின்றது.

மனிதன் தோன்றிய காலம் தொட்டு, உலகில் பல சமயங்கள் இருந்து வந்துள்ளன. அவற்றினைப் பேண மனிதன் தயங்கலாம். உலகில் இன்று சமயத்தைப் போற்றி வளர்க்காத பல சமூதாயங்கள் உண்டு. ஆனால் சமயப்பண்பிலிருந்து நாம் முற்றுக விடுபடுதல் முடியாது.

சமயம் மனிதனின் வாழ்வு. அவனது ஆன்மாவிற்கு ஒளி கொடுப்பது. வாழ்க்கைப் பாதைக்குத் தீபமாக விளங்குவது. சமயம் என்பது அது. இது இந்துக்கள் கண்ட சமயம்.

கல்வியின் இலட்சியங்கள், கோட்பாடுகள், செயற்பாடுகள் ஆகியன மனிதனை மையமாக வைத்தே வளர்ந்து வருகின்றன. கற்றமனிதன் யார் எனும் கருதுகோளுக்கு உலகிலுள்ள சமயங்கள் எல்லாம் வரைவிலக்கணம் தருகின்றன. இந்து மரபு மக்களைல்லோரும் கற்று அறிந்தவர்களாக விளங்கவேண்டுமென்று கொள்வது; கல்வி எல்லா மக்களுக்கும் அளிக்கப்பட வேண்டும், அளிக்கப்படலாம் என்று கொள்வது; உலக மக்கள் எல்லோருக்கும் கல்வி அளிப்பதன் மூலமே உலகப் பொதுப் பண்பு வளரமுடியும்.

இந்து மக்கள் இறைவனைத் தந்தையாகவும், அன்னையாகவும் கொள்வர். ஆண் உருவின் வெளிப்பாடு சிவன் என்றும், பெண் உருவின் வெளிப்பாடு சக்தி என்றும் கொள்ளுகின்றோம். சிவன் நுண் அறிவு; சக்தி ஆற்றல். நுண்ணறிவு கருத்துருபத்தில் மட்டும் இருப்பதில் அர்த்தமில்லை. எனவே, நுண்ணறிவு செயல்ரூபம் பெற்று, செயல்சார்ந்த வெளிப்பாட்டினைக் கொள்ளும் பொழுதுதான் அது அர்த்தம் பெறுகின்றது. சக்தி ஊட்டப்படுவதன் மூலம், அறிவு செயல்த்திறைப் பெறுகின்றது. நுண்ணறிவும், ஆற்றலும் இனைக்கப்படும் பொழுது கல்வி ஆக்கரூபம் பெறுகின்றது.

இறைவன் ஞான உருவன், அறிவு உருவன், அங்பு உருவன், கருணை உருவன் என்று அப்பர் சவாயிகள் சொல்லும் பொழுது ஞானமும், அறிவும், அன்பும், கருணையும் ஒருமித்து இறைவன் ரூபம் பெறுகின்றன என்று கூறி கல்வியின் வரைவிலக்கணம் ஞானம், அறிவு, அங்பு, கருணை, ஆகியவற்றை வளர்த்தல் எனக் கொள்வார்.

இந்து மரபு எல்லா மக்களும் தெய்வீகம் நிறைந்தவர்கள் என்று கொள்வது மாணிட உடல், இறைவனின் ஆலயமாகும். இதனை இருவில் வைத்திருத்தல் கூடாது. எனவே, மனிதனில் அறிவுச்சுடர் ஏற்றப்படுதல் வேண்டும். அறிவு விளக்கு ஏற்றப்படுதல் வேண்டும்.

மனிவாசகப் பெருமான் மனிதனின் இதயம், இறைவனும், ஞானமும் ஒன்றிடுமிடமெனக் கூறுவார்.

இந்து தர்மத்தின் உயர் நோக்கம் ஞானத்தை அளிப்பதாகும். மெய்அறிவு, சிந்தனை, வாழ்க்கைநெறி ஆகியவற்றை இந்துநெறி போற்றுகின்றது.

உலகின் பண்பாட்டுச் சிகரமாக விளங்கியது சிந்து நதிப் பள்ளத்தாக்கு நாகரிகம். இப்பண்பு சமய தத்துவத்தை மட்டுமல்ல, கவின் கலைகளையும் போற்றி வளர்த்தது. இக்கலைகள் இந்துப் பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் சிறந்த அம்சமாக விளங்கின.

அறிவுவிருத்தி, பக்தி, சமத்துவம், உலக ஒருமைப்பாடு ஆகிய வற்றினைக் கல்வியின் மூலம் வளர்த்த இந்துசமய நோக்கு பள்ளிக்கூடங்கள் இருக்கின்றன.

கள் மூலமும், மணிமேகலை கூறும் செழுங்களை நியமங்கள் கம்பநாட்டாழ்வார் கூறும் தெரிநிலைக்கழகங்கள் எனும் பெயர்களைத் தாங்கிய உயர் நிலைக்கழகங்கள் மூலமும் கல்வியைப் பரப்பின.

இந்து தருமம் தருகின்ற கல்வியரபு நித்தியமானது; எனினும் நித்தியத்தில் மாற்றம் பெறுவது, நித்தியமும், மாற்றமும் ஒன்றிற் கொன்று முரண்வல்.

கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளாக ஜோர்ப்பிய நாடுகளிலும், தூர கிழக்கு நாடுகளிலும், விசேடமாக ஜக்கிய அமெரிக்க நாட்டிலும் இந்து சமய மரபின் கல்விச் சிந்தனைத் தாக்கம் செல்வாக்குப் பெறுவதைக் தாண்கின்றோம்.

இந்து சமயம் நித்திய வாழ்வள்ளது என்று கொள்ளும் பிரித் தானிய அமெரிக்கத் தத்துவங்கானி அல்டஸ் கக்ஸ்லி அவர்களும் உள்வியல் வல்லுநர் உவில்லியம் ஜேம்ஸ் அவாகனும், தற்கால அமெரிக்கக் கல்வித் தத்துவமான மனிதத்துவ பயன் கொள்வாதம் எனக் கொள்ளப்படுவது, பாரதம் அளித்த வேதாந்த தத்துவத்தில் ஊற் றெடுத்தது என்று கொள்ளும் கருத்து சிந்தனைக்குரியது, விமர்சிக்க வேண்டியது.

மனிதன் தன்னை அறிதல் வேண்டும்; தன்னைப் பற்றிய அறிவை மீட்டல் செய்தல் வேண்டும் எனும் உன்னத கருத்துக்களைத் தருகின்ற இந்ததருமம் மெய்யியல், அறிவியல், சமூகவியல் ஆகியவற்றினைத் தன்னகத்தே கொண்டது.

மனிதன் தன் வாழ்க்கையில் அச்சும் தவிர்ந்து, இடர்களை ஒழித்து பூரண உள்வியல் விடுதலை பெற்று வாழும்பொழுதே முழுமை பெறுகின்றன என்பது இந்து தரும நீதி.

இத் தர்மத்தின்படி வாழ்க்கை என்கின்ற காட்சி, அறிவினால் எழுந்த அன்பினாடிப்படையில், ஒற்றுமைப் பண்பில் வளர வேண்டும்.

நாடிப் புலங்கள் உழவார் கரமும் நயங்களை
தேடிக் கொழிக்குங் விவாணர் நாவாஞ் செழுங்கருணை
ஒடிப் பெருகும் அறிவாளர் நெஞ்சும்
ஆடிக் களிக்கும் மயிலே உண்பாதம் அடைக்கலமே!

கல்வித் தத்துவமும் இலட்சிய வாதமும்

கல்வி என்பது ஆய்வு; தத்துவம் என்பதும் ஆய்வு. எனவே கல்வித் தத்துவம் என்பது, தன்னை, தன்னை உருவாக்கிய சூழலை, சமூகத்தை, அறிவினை, பாரம்பரியத்தினை, நாகரிகத்தினை, பண்பாட்டினை ஆய்தல். ஆய்தல் என்பது, கருத்துக்களை உள்ளவாறே அறிந்து கிரகித்து, கருத்துக்கு விமர்சனம் கண்டு, விமர்சனத்தின் அடிப்படையில் எழுகின்ற புதுக்கருத்துக்களை, வளர்வு பெறுகின்ற நடைமுறைச் சமுதாயத்தினுக்கேற்ப பண்படுத்தல்.

கல்வித்தத்துவம் உலகு என்று உதித்திற்கிற அன்றே உதித்திற்று எனலாம். இதன் வளர்ச்சி, உலகியல் வளர்ச்சி. கல்வித்தத்துவம் கூறுபடுத்தப்பட முடியாதெனக் கொண்டாலும், சில அடிப்படைக் கருத்துக்கள் உருவகம் பெற்று, கல்வித் தத்துவத்துக்கு, அடிகோலா யிருக்கின்றன. எக்காலத்துக் கல்வித் தத்துவத்திற்காயினும், கல்விப் பரம்பரையில் திட்டப்படுத்தப்பட்ட சில தத்துவ ஒழுகங்கள், தத்தும் செல்வாக்கினை அளிக்கின்றன.

கல்வியின் நோக்கம், மனிதவாழ்வின் பொது நோக்கத்தைப் பொறுத்திருக்கும். பொது நோக்கம் எனும்போது, ஒரு சமூகம் காண விழைகின்ற சான்றேளை, அடிப்படையாகக் கொண்டதாக விருக்கும். சமூகம் காணவிழைவதெல்லாம் நன்முறை விழைவென்று கொள்வதற்கில்லை; பிரபுத்துவ சமுதாயம், இரண்டாம் மகாயுத்தகால ஜெர்மனிய சமுதாயம் கண்ட சான்றேன், எதிர்மறைச் சான்றே னுவான்.

மனிதவாழ்வின் பொதுநோக்கு, இவ்வகுத்தைப் பற்றியும், மனிதன் உட்பட அதிலுள்ள யாவற்றைப் பற்றியும் நாம்கொண்டுள்ள கருத்துக்களைப் பொறுத்திருக்கும். இக் கருத்துக்கள் தத்துவ

ரூபம் பெறுகின்றன. கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் இவ்வியல் பொதுவாக இயற்கை, இலட்சியம், செய்முறை மூன்றிலும் வளர்ந்தோங்குகின்றது.

இயற்கை, இலட்சியம், செய்முறை மூன்றிலும் இயற்கையே முதலிடம் பெறுவதுபோல் தெரிந்தாலும், கல்வித்தத்துவ வளர்ச்சியைப் பொறுத்தமட்டில் இலட்சியமே சரித்திர ரீதியில் முதலிடம் பெறுகிறது. இலட்சியவாதிகள் எனும் ஓர் இயக்கமே வளர்ந்த வரலாற்றை நாம் காணுகிறோம்.

உலகத்திற்கும், அதில் உள்ள யாவற்றிற்கும் அடிப்படையாயிருக்கும் பொருள், ஆன்மா எனும் ஒரேயொரு பொருள். இவ்வாண்மாவை உளம் எனவும் குறிப்பிடுவதுண்டு. மனித உடலும், உலகத் திலுள்ள சடப் பொருள்களும் அழிவுள்ளவை; மாற்றமடையக் கூடியவை. ஆன்மா மாற்றமடையாதது; அழிவில்லாதது; என்றும் உள்ளது; ஆதி அந்தம் இல்லாதது. ஒரேயொரு மெய்ப் பொருளாகிய ஆன்மாவின் வெளிப்பாடே உலகம்; அதிலுள்ள சடப் பொருள்கள்.

உலக ஆன்மாவின் ஒரு கூறே மனித ஆன்மா. உலக ஆன்மா சர்வான்மா எனவும் குறிப்பிடப்படும். மனித ஆன்மா, உலக ஆன்மா, சர்வான்மை நிலையை அடையலாம்.

ஆன்மாவைப் பற்றி அறியும் அறிவே மெய்யான அறிவு; இவ்வறிவைப் பெறும் ஆற்றல் மனிதனுக்குண்டு; இவ்வாற்றலால்தான், மனிதன், மனிதனுகின்றன.

ஆன்மா என்றும் மாருதிருக்கும் ஒரு பொருள்; மனிதன் முதிர்பருவத்தில், உணர இருக்கும் தனது ஆன்மாவின் தன்மைகள் யாவும் அவன் பிள்ளைப் பருவத்தில் இருக்கையிலேயே அவனுள் இருக்கின்றன. அவன் வளர, வளர அவன்டிமிருந்து வரும், ஆன்ம இயல்பு வெளிப்படையாகின்றது. புதிதாகச் சிருட்டிக்கப்படுவதோ, தோன்றுவதோ ஒன்றுமில்லை. இவற்றை மனிதன் உள்ளுணர்வினாலும், சிந்தனையினாலும் அறிகிறன்.

இவ்வழிகளில் அவன் மெய்யான அறிவைப் பெறுகிறன். இவ்வுலகத்தைப்பற்றிய, மெய்யான அடிப்படைத் தத்துவங்களை, ஒப்பில் வாத மெய்ம்மையை, புத்தி, பகுத்தறிவு, சிந்தனை மூலமறிகின்றன. கவின்கலைகளை இரசிப்பதன் மூலம் ஓப்பற்ற அழகின் தன்மையை, உள்ளுணர்வு மூலம் அறிகின்றன.

ஆன்மாவைப்பற்றிய அறிவாகிய மெஞ்ஞான அறிவு, சிந்தனை மூலமும், அகச் கண்ணுக்கு நேரடியாக வெளிப்படுவதன் பயனுக்கும் வருகின்றது; வளர்கின்றது.

ஆன்மாபற்றிய உண்மைகள் வெளிப்படையானவை; எனவே அவ்வண்மைகளை உள்ளுணர்வால் ஆன்மா காணுதல் கூடும். புத்தி, பகுத்தறிவு இவற்றினடிப்படையில் எழும் சிந்தனை, ஆன்மாவின் ஒரு சிறப்பு இலட்சனம்.

ஐம்புலன்கள்மூலம், காண்பதற்கு முன்னரே, உள்ளுணர்வாலும், சிந்தயாலும், ஆன்மாவுக்கு மெய்யான அறிவு உண்டாகிறது. புலனுக்கர்ச்சிக்கு முற்பட்டதாகிய சிந்தனை, உள்ளுணர்வு ஏதுவாக ஏற்படுவது வூல், இந்த அறிவு முன்னது ஏதுவான அறிவு எனப்படும். விஞ்ஞான அறிவு, பின்னது ஏதுவான அறிவு எனப்படும். இவ்வறிவு, ஐம்புலன் கள் வாயிலாகப் பெறப்பட்டது. புலனுக்கர்ச்சியின் தழுவலில் எழும் சிந்தனையெனலாம்.

இதுவே இலட்சியவாத கல்வியாளர் கொண்ட துணிபு.

மனித ஆன்மா, பரமான்மாவின் ஒரு கூறு எனக் கண்டோம். அவ்வாள்மாவின் தன்மைகளைப் பூரணமாக உணருவதும், நிறைவெப்ப அனுபவிப்பதும் வாழ்க்கையின் நோக்கம்.

கிரேக்க தத்துவங்களி, சோக்கிரட்டஸ், இதைத் ‘தன்னை அறி தல்’ என்று கூறுநிற்பார். இக்கூற்று, இக்கருத்து தொன்றுதொட்டு எக்காலத்தவராலும், கொள்கையினராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவது; இந்துமதம் இக்கருத்தினைக் கூடிய செழுமையுடன் ‘தன் நிறைவெப்பறல்’ என்று வரையறுத்திற்று. தன்னை அறிதல், தன்னிறை பெறுவதற்கு அத்தியாவசியமாகின்றது; எனினும், தன்னை அறிதலால் மட்டும் உலக கைங்கரியங்கள் கைகூட மாட்டா; தன்னை அறிவதின் மூலம் நிறைவுகளையும், குறைவுகளையும் மதிப்பிட்டு, குறைகளை நிறைவுபடச் செய்ய எத்தனிக்க வேண்டும். இதுவே கல்வியின் சிறந்த நோக்காகின்றது; வாழ்க்கையின் நோக்காகின்றது.

இதன் அடுத்தபடி உலகத்தினது புறக்கண்ணுக்குத் தோற்று கின்ற உயிருள்ள, உயிரற்ற பொருள்கள் யாவற்றினதும், ஒழுங்கு, காரணம், நோக்கம் ஆகியவற்றின் இயல்பான விதிகளை உணரச் செய்வதே கல்வியின் நோக்கமாகின்றது.

நம்முன்னேர் கண்டுவைத்த உண்மைகளை நாம் பின்னைகளுக்குக் கற்பித்தல் வேண்டும். உலகையும் ஆன்மாவையும் பற்றிய உண்மைகளை அறிவதற்கு மனிதன் தோன்றிய காலந்தொட்டு இன்றுவரை அவனுடைய வாழ்க்கை அனுபவ, விருத்தி வரலாறுகளை ஆராய்தல் வேண்டும்.

இவ்வுலகமும் அதிலுள்ள அனைத்தும், ஓர் ஒழுங்கின்படியே அமைந்திருக்கின்றன. வெளித்தோற்றற்றத்தில் ஒழுங்கற்றவை போல

வும், நோக்கமின்றி இருப்பவை போலவும், காரணமின்றி இருப்பவை போலவும் காணப்பட்டனும் ஒன்றேடொன்று தொடர்பற்ற பல பொருட்கள் போலத் தோற்றப்பட்டனும், அவை யாவும் ஒரு நோக்கம் பற்றியும், காரணம் பற்றியும் ஒரு திட்டத்தில் அமைந்தனவாகவு மிருக்கும். அவை யாவற்றிடையேயும், ஒரு மெய்யான ஒருமை உண்டு. பொருள்கள் யாவும் ஒருமையை அடிப்படையாகக் கொண்டும், ஒருமையை நோக்கியுமே இயங்குகின்றன.

கடந்த பல்லாயிரமாண்டுகளாக, அறிவு, ஒழுக்கம், அழகு, கடவுட்பற்று ஆகியதுறைகளில் மனிதன் செய்த முயற்சியால் விளைந்த வையே தத்துவங்கானம், ஒழுக்கவியல், இலக்கியம், கணிதவியல், நுண்கலைகள், சமயநூல் முதலிய பெரும் கலைகள்.

எனவே மாணவன் பூரணமாகத் தன்னரிவைப் பெறுவதற்கு, மெய்மை, அழகு, நன்மை, சமயத்துவம் ஆகிய ஆள்மாவின் நான்கு இலட்சணங்களை அவனுடைய வாழ்க்கை அனுபவத்தில் வெளிப்படுத் தத்தக்கதாக, அப்பெருங் கலைகளையே அவனுக்குக் கற்றுக்கொடுத்தல் வேண்டும்.

மெய்மையை தத்துவசாத்திரம், கணிதம் மூலமும், அழகை நுண்கலைகளாகிய சங்கீதக்கலை, ஓவியக்கலை, சிற்பக்கலை, நடனக்கலை ஆகியவை மூலமும், நன்மையை, ஒழுக்கவியல், இலக்கியம் ஆகியவை மூலமும், சமயத்துவத்தை சமயநூல்கள் மூலமும் கற்பித்தல் வேண்டும்.

எனவே பாடத்திட்டத்தில் இக்கலைகள் முக்கியத்துவம் பெற வழி வகைகள் காணவேண்டும்.

இதுவரை நாம் கண்டதிலிருந்து, தொழில் குறித்த கல்வி கல்வி யாகாகவெனக் காணப்பது ஒருதலை. கல்வி உடனடி, நேரடி பயன் சார்பற்றதாகின், அது கல்வியாகாதென்பது மறுதலை. கல்வி என்பது தொழில் எனும் தாற்பரியத்தை ஏற்று, கல்வியைத் தொழில் எனக் கொண்டு, அத்தொழிலில் திறமையடையச் செய்வதே கல்வியின் நோக்கமெனக் கொள்வது சாலவும் பொருந்தும். தொழில் மூலம் மனிதப் பண்புகளை வளர்த்தல் என்று கொள்ளும் தகும்.

இதைப்போலவே, பள்ளிக்கூடங்களில் உடற்பயிற்சிகளும், விளையாட்டுக்களும் உடலைச் செம்மைப்படுத்தி உடலை வளர்க்க உதவிய போதினும், இவற்றைப் பெறுவதும் உடற்பயிற்சி, விளையாட்டு நோக்கோடு துணிவு, ஒத்துழைப்பு, நேர்மை முதலிய சிறந்த மனிதப் பண்புகளை வளர்ப்பதும் நோக்காயிருத்தல் வேண்டும்.

கல்வியின் நோக்கங்கள், அந்நோக்கங்களை எவ்வொழுங்குகளின் மூலம் அடையலாம் எனக் கண்டபின்னர், இவ்வொழுங்குகளை எவ்வெம்முறைகளைக் கையாண்டு படிப்பித்தல் வேண்டுமெனச் சிந்திக்க வேண்டும்.

மெய்யான அறிவைத் தேடுவது உள்ளுணர்வு, சிந்தனை இரண்டின் மூலமும். எனவே, அறிவை இம்முறைகளில் பெறுவதற்கேற்றவாறு மாணவனைத் தயாரித்தல் வேண்டும். உண்மைகளைப் புகட்டுவதற்கு இதுவே சிறந்த முறை. உரையாடல், தர்க்கம் ஆகிய போதனை முறைகளிலும் சிறந்தவை. மாணவனை உள்ளுணர்வு, சிந்தனை இரண்டினுக்கும் தயாரித்தல் ஆசிரியனின் தலையாய கடமையாகின்றது.

ஆசிரியன் ஆழ்ந்த அறிவு ஞானமுடையவனாகவும், சமயோகித புத்தியுடையவனாகவும், கருத்துகளைப் புதுப்புதுத் துறைகளில் விளக்க வல்லவனாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

நம்முன்னோர் கண்டுவைத்த உண்மைகளை நிரைப்படுத்திச் சொல் விக் கொடுத்தலோடு சமூக வாழ்க்கை மூலமும், கூட்டு முயற்சிகள் மூலமும், அனுபவ வாயிலாக உண்மைகளைத் தாமே அறிய வைக்கவும் வேண்டும். இதுவே சிறந்த கல்வி முறை. இப்படியான அனுபவங்களை ஆக்கிக் கொடுத்தல் ஆசிரியனின் கடமை.

ஆசிரியன் கையாளவேண்டிய இலக்கியங்கள், கவின்கலைகள் மிகுந்த கவனத்துடன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும். மெய்ம்மை, அழகு, நன்மை, சமயத்துவம் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்த உதவும் சாதனங்களாக அவை அமைதல் வேண்டும்.

ஆசிரியர் மாணவர் அறிவு வளர்ச்சியை அளவிட முயற்சிக்கும் போது, வெளித்தோற்றப்பாட்டுக்குரிய பொருள்களை, பொருள்களின் விபரங்களை மட்டும் வினவும் முகமாகச், சுருக்க விடைகள் பலவற்றை மட்டும் கேளாமல், கட்டுரைகள் மூலம், மாணவரின் மெய்யான அனுபவங்களையும், ஆன்ம அறிவையும் சோதித்தல் வேண்டும்.

தங்கள் அனுபவங்கள், பூரண விளக்கம், அறிவு விருத்தி ஆகிய வற்றை கட்டுரை முறையான விடைகள் மூலமே மாணவன் சிறப்பாக வெளிப்படுத்துவான்.

நாம் கண்ட கல்வி நோக்கங்களை அதன் அடிப்படையில் எழுகின்ற கல்வி முறைகளைக் கையாளவேண்டிய ஆசிரியனின் பொறுப்பு மக்கத்தானது. எனவே, ஆசிரியன் மெய்யறிவின் சின்னமாக விளங்க வேண்டும். மாணவர்கள் புதிய அனுபவங்கள் மூலம், புதிய கருத்துக்

களைக் காணத்தக்கவாறு, ஊக்கமளிக்கக்கூடிய, உயர் நோக்கங்கள் உள்ள ஆசிரியராய் இருக்க வேண்டும். அவருடைய வாழ்க்கையே உடன்பாட்டுத் தன்மைகளை வெளிப்படுத்தும் வாழ்க்கையாக இருத் தல் வேண்டும். மாணவர்கள் இவற்றை ஆசிரியரில் தெளிவாகக் காணக்கூடியதாக விருக்கவேண்டும். ஆசிரியர் பண்பு, மாணவர் வாழ்க்கையில் பிரதிபலிக்கும்.

இதுவே பொதுவாக, இலட்சியவாதிகள் கண்ட கல்வி நெறி.

உலக வரலாற்றில் நாம் காணும், கண்டுகொண்டிருக்கும் இலட்சியவாதிகள் பலராவர். பல சகாப்தங்களில், பல நாகரிகங்களின் பிரதிநிதிகளாக, பலவகைத் தரிசனத்தின் பிரதிபிம்பங்களாக விளங்கியவர்கள் இவர்கள்.

புத்தகவான், கொன்பியூசியஸ், மகாவீரர், யேசுநாதர், சோக்கிரட்டஸ், வள்ளுவர், முகம்மதுநபி, பிளேட்டோ, அக்குவைனாஸ் அடிகள், ரொல்ஸ்ரோய், காந்தியடிகள், பேட்டரன் ரசல் போன்றவர் கள் இலட்சியவாதிகள். இலட்சியவாதம் கல்வித் தத்துவத்தில், தொன்று தொட்டு இடம்பெற்று வருகிறது. இன்றும் பெருமிடம் பெறுகிறது.

மாற்று வகைக் கல்வித் தத்துவங்கள்

பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியிலும், இருபதாம் நூற்றுண்டுப் பகுதியிலும் பல்வேறு வகையான கல்வித் தத்துவங்கள் முதன்மையான கல்வியாளர்களாலும், பயன்கொள் வாதியான ஓயியாலும், கருத்தியல் வாதியான ஹெர்ஸ் என்பவராலும், அவர்களைப் பின்பற்றுபவர்களாலும் முன்மொழியப் பெற்றன. ரூசிய இலக்கிய மேதை நிக்கோலேவிச் ரோல்ஸ்ரோய் (1828-1910) தனது நாட்டுப் பகுதியான யஸ்னஜா பொல்யானாவில் மிக உன்னதமான சமய உணர்வை நோக்காகக் கொண்ட பள்ளிக்கூடத்தினை நடாத்தினார். அங்கு தியாக உணர்வ பற்றிய விழுமியங்கள், தனக்கு நெருங்கிய அயலாணை நேசித்தலில் ஆரம்பமாகும் மனித அன்பு, பொல்லாங்கை எதிர்க்கும் வன்முறையற்ற தடைகள் ஆகியனவே கல்வியின் இலட்சிய நோக்கங்களைக் கற்பிக்கப் பெற்றன. ஆரம்பத்தில் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்திலும், பின்னர் ஹார்வாட்டப்ளக்கலைக் கழகத்திலும் கல்வித் தத்துவவியலாளராக விளங்கிவரும் பிரபல்யமான கணிதத்துறையாளருமான அல்பிரட் நோர்த் வெற்கேட் (1861-1949) என்பவர் மனித மனத்தின் செயற்பாடே இப்பிரபஞ்சத்தில் இடம் பெறும் சம்பவங்களில் அதி உயர்ந்த பெறுமதி கொண்டது என்றும் முடிவு செய்தார். இம்மதிப்பு அகத்தே காணப்பட வேண்டியதொன்று என்றும், வெற்றி கண்ட தொழில் வாய்ப்புகள், திறமைகள் அல்லது செயற்றிட்டங்கள், பாடவிடயங்களின் ஆட்சி, விஞ்ஞான கண்டுபிடிப்புகள் ஆகியவற்றுக்குள் கட்டுப்படுத்தப்படாத ஒன்றென்றும் கூறினார். பிளோட்டோவின் தூய சிந்தனைகளின் உச்சநிலைக்கும், மனித வர்க்கத்திற்கே பயனுள்ள சிறப்புப் பெற்ற மிகவும் தெளிவான திருப்தியான அனுபவங்களைக் கொண்ட அரிஸ்ரோட்டவின் எண்ணக் கருக்களுக்கும் முரண்பாடாக இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளின் பின் வைற்கெட்டின் கல்வித் தத்துவம் எழுந்துள்ளது. வைற்கெட்டின் அறிவும், அறிவை நடைமுறைப்படுத்தும் திறனுமே முக்கியமானவை. அவ்வாறே கணித தத்துவங்களைப் பற்றிய மூன்று நூல்களை வைற்கெட்டுடன் சேர்ந்து எழுதியவரும் பிரித்தானிய தத்துவ ஞானியமான பேர் ரண்ட் ஆதர் வில்லியம்

ரசல் (1872-1970) என்பவர் அறிவானது மனிதப் பண்பிற்குரிய மதிப்பைப் பெறுவிட்டனும் அது ஆக்கும் திறனைத் தொண்டக்கூடியதாயும் தன் திறமைகளை வெளிக்காட்டக் கூடியதாயும் சமூக ஒத்துழைப்புக் குரியதாயும் இருத்தல் கல்வியின் நோக்கையடைய முக்கியமானவையாகும்.

அறிவாராய்ச்சி முறை சார்ந்த விதிவரு நிலை சார்ந்த விஞ்ஞான அறிவிற்கும், மனிதனின் உண்மையான சூழல் தொடர்பு, அழகியல் நிறைவு, மற்றவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளல் ஆகியவற்றிலிருந்து பெறும் அனுபவங்களுக்கு வேறுபாடு காண்பதே யுத இறையியலாளரான மாட்டின் பிழைபிளின் (1878-1965) கிறீஸ்தவ மதக் கோட்பாடாகும். இயற்கையானது கற்கக் கூடியது; ஆராய்ப்படக்கூடியது; விபரிக்கக்கூடியது; ஓரளவு கட்டுப்படுத்தப்படக்கூடியது. ஆனால் மனிதனின் உள்ளார்ந்த அனுபவங்களுக்கூடாக அழகானதென்றும் ரசிக்கக் கூடியது. ஒருவர் மேல் இன்னைருவருக்குத் தானாகவே தோன்றுகின்ற மரியாதை, இரக்கம், ஒவ்வொரு மனிதரின் சுயாதீன உணர்வை வளர்த்தல், மற்றவர்களின் ஏதிர்பார்ப்புகள், நோக்கங்களை வளர்த்தல் ஆகியனவே கல்வியின் நோக்கங்களாகும். நிறுவனங்கள், சமூக அமைப்புக்கள் ஒரு திசையிலிருந்து இன்னைன்றுக்கு மாற வாம்.

இவை எதேச்சையாகவோ அல்லது முரண்பாடாகவோ இருக்கலாம். ஆனால் கற்கும் ஒவ்வொருவனும் மனித அன்பினாடாகவும், தோழமைக்கூடாகவும், தனது வழியையும், தனியிருமையையும் அடையலாம் என பிழைப் பூர்விகரும். புறநிலை உண்மைநிலை வலியுறுத்துகின்ற தத்துவ ஞானியான சோரந் கியர்கோர்ட் (1813-1855) என்பவர் ஒவ்வொரு மனிதனும் தனது வாழ்க்கையில் மகிழ்வைத் தேடல், ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்தல், தீர்மானம் எடுத்தல் ஆகிய நிலைகளினாடகச் சென்று இறுதியில் சமயம் சார்ந்த தன்மைப் பற்றிய உணர்வு விசுவாசம் ஆகிய இப்பிரபஞ்சத்தின் முடிவு காணுத நிலையைடைகிறுன். ஆகவே கடவுளில் வைக்கும் நம்பிக்கை அல்லது விசுவாசமே கற்றின் இறுதி நோக்கமாகும். விசுவாசம் என்ற பதத் திற்குப் பதிலாக மனிதனின் சுயாதீன உணர்வே கல்வியின் இறுதி நோக்கமென புறநிலை உண்மை நிலை வலியுறுத்துகின்ற தத்துவ ஞானியான ஜீன் போல் கார்டர் (1905-) கூறுகிறார். அவுஸ்திரேலிய மனித இன அறிஞரானராபோல்வ் ஸ்ரெய்னர் (1861-1925) என்பவர் ஒரு ஆசிரியருக்கும் மாணவருக்கும் இடையிலுள்ள இரக்கம், ஒத்திசைவு, அன்பு ஆகியவற்றின் முழுமையான தொடர்பே கல்வியின் இலக்கை அடைய உதவும் இரகசியமாகும் என உணர்த்தி. இவ்விரி வடைந்த தத்துவங்களில் உண்மையையும், நடைமுறை மதிப்பையும் அநேக தத்துவவியலைப் பின்பற்றுபவர்கள் கண்டுள்ளனர்.

இத்தாலிய கல்வித் தத்துவமும், கல்வியியலாளரான ஜியோவன்னி ஜென்டில் இன் தத்துவமும் இத்தாலிய தத்துவ ஞானியான பெனடிற்ரே குரோஸ் (1866-1952) இன் எண்ணங்களும் பொருளியல்வாத, கருத்தியல்வாத முன்னேற்றங்களில் தங்கியுள்ளதும், விஞ்ஞான பகுப்பு முறையான கற்பித்தலுமான புதிய முறை கற்பித்தல் முறைகள், கலைத்திட்டங்கள் ஆகியவற்றைப் பாரா முகமர்க்கின. ஒவ்வொரு மாணவன்களும் உள் அனுபவங்களும் உண்மையான இயல்புகளும் ஒரு மாணவனுக்கும், ஆசிரியனுக்குமிடையே யுள்ள ஆன்மீக தொடர்புகளின் மூலம் ஆசிரியரால் விளங்கப்படக் கூடியவை என ஜென்டில் நம்பினார். ஆசிரியரும், மாணவரும் ஒவ்வொரு புதிய கற்றல் அனுபவங்களைப் பெறுவதற்கே சேர்ந்து முடிவெடுக்க வேண்டும். அத்துடன் கற்பவர் சுயாதீனமாகவும், ஆக்க பூர்வ மாகவும் செயற்பட வேண்டும். அதே வேளையில் மாணவனைத் திருத்த வேண்டிய வேளைகளிலும் நிசை திருப்ப வேண்டிய வேளைகளிலும் அதிரியர் தனது ஆழ்ந்த அனுபவங்களிலுள்ளாடாக மாணவனின் ஒழுக்க, ஆன்மீக வளர்ச்சிகள் முன்னேறுவதற்காகச் செயற்பட வேண்டும்.

இறுதியாக மரியா மொன்றி சோரோ (1870-1952) என்ற பிரபல இத்தாலிய வைத்தியரின்களும், கல்வியாளரதும் வழிகாட்டி முறைகள் முன்மாதிரியானவையாயிருக்கின்றன. இவர் ஆர்னல்ட் ஹசீயல் கெசல்ட் (1881-1961) கவினின் குழந்தை உளவியலாளர் ஜென்பியாஜே, ஆசிரியாரது கருத்துக்களையும் ஆராய்ந்தார். பிரேர்சு வைத்தியர் எமோவாட் செருண் (1812-1880) என்பவரின் கருத்துக்களிலிருந்து தனது முடிவுகளை சோரோ ஓரமாபுரியிலுள்ள வலது குறைந்த, மனவளர்க்கி குன்றிய பிள்ளைகளுக்குமான விசேட அனுநமைறகளையும், கற்பித்தல் முறைகளையும் முன் வைத்தார். பிள்ளைகளைத் தாண்டும் வண்ணமும், உடல் உள் அப்பியாசங்களையும், விளையாட்டுக்களையும் ஆசிரியரின் துணை கொண்டு பிள்ளைகளின் செயற்பாடுகளையும் வளர்க்கும் வண்ணம் இதே அனுகூமுறைகளைச் சாதாரண பிள்ளைகளுக்கும் முன் வைத்தார். பிள்ளைகள் தங்களது பிரச்சினைகளைத் தாங்களே தீர்த்துக் கொள்ளவும், தங்களது விருப்பங்களை, (வாழ்க்கை நெறிக்குட்டப்பட்ட) பூர்த்தி செய்யவும் வேண்டியளவு கூயாதீனம் வழங்கப்பட்டது. பிள்ளைகளினதுபலன் எழுச்சியையும் நியாயப் படுத்தல்களையும் விருத்தியுறச் செய்யும் வண்ணம் திருப்திகரமான திட்டங்களை அனுபவங்களுக்கடாகத் தயாரிக்க முடிந்தது. புவனப்பிற்கிகள் முழு அளவிலான எழுத்து, வாசிப்பு, கணித திறன்களை வளர்க்க உதவவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டை எதிர்கொண்டது. எனவே மொன்றி சோரோ முறைகள் பிள்ளைகளுக்குத் தேவையான வாய்ப்புகளை ஆசிரியர் உதவியில்லாது பிள்ளைகளே உருவாக்கிக்கொள்ள போதுமான வாய்ப்புகளை வழங்கவில்லை என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டது. ஆனாலும் சிலகால் மொன்றிகுரி முறைகளும், சுயாதீன வழி நடத்தல் குழநிலையில் பெஸ்டலோகி, போர்பேவியன் என்பவர்களின் கற்றுப்படி தொடர் கருத்துக்களைத் தோற்றுவிக்கக் கூடியதாயிருந்தது. ஆனால் அதிக தனித்துவமாக பரிச்சார்த்தமாக விஞ்ஞான அடிப்படையிலான கண்டு பிடிப்புகளை (1930களில்) குழந்தை உள்ளிய

வாளர் கெசலும் அவரது சகாக்கனும் யேல் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து உடல், உள், இயக்க, மொழி வளர்க்கியும், விருத்தியும் சம்பந்தமான துல்லியமான கருத்துக்களை முன் வைத்தனர். பின்னர் மிக அண்மையில் ஜீன் பியாஜே என்பவர் பிள்ளைகளின் அறிவு வளர்க்கியைப் பற்றி விசேடமாகப் புதிய வழிகள் பற்றிய அறிவும் அதாவது வான வெளி, நேரம், காரணங்களும் தாக்கங்களும், எண்ணக்கருக்களுக்கான தொடர்புகள் என்பவற்றை ஆராய்ந்தார். அவரது கருத்துப்படி ஒரு வருக்கு வேறுபாடுகளைக் கண்டுபிடிக்கின்ற அறிவு வளர்வதற்கு அதிக காலங்கள் எடுக்கின்றது என்பதாகும். ஹார்வாட் பல்கலைக்கழகத் தில் உளவிலாளர்கள் பி.எப்.ஸ்கின்னர் (1904-) உடைய ஆராய்ச்சி பல்லோவின் நிபந்தனைப்பாட்டு, மீள வலியுறுத்தல் கற்றற் கொள்கைளையும், தோண்டைக்கிள் ஆயத்தவிதிகள், பயிற்சிகள், தாக்கங்கள் என்பவற்றையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது. இந்த ஆராய்ச்சி முடிவுகள் மற்றைய பயிற்சியாளர்கள் மத்தியில் அதிக ஆர்வத்தை உண்டு பண்ணியது. சிறப்பார்ந்த முறையிலே தொழில் நுட்ப, தொழிற்கல்வி பயிற்சியாளரைத் தூண்டியது. இல் எல்லாத் துறைகளும் ஆராய்ச்சிகளும், கற்பிப்பவர்களின் திறன்களையும், ஆக்கங்களையும் கூட்டவும், நம்பிக்கை கொடுக்கும் பயிற்சிகளை வழங்கவும், அவர்களைப் பொருத்தப்பாடுடையவர்களாக மாற்றவும், உயர்ந்த வாழ்விற்குப் பிள்ளைகளை நெறிப்படுத்தவுமே முன் வைக்கப்பட்டன.

சமகால நுண்மாண் கல்வியாளர், பழங்கால, இடைக்கால வரலாற்றின் அடிப்படையில் பெற்றேருக்கும், ஆசிரியருக்கும் சிறப்பார்ந்த ஆலோசனைகளை வழங்கினார்கள். ஆனால் ஒரு சிலரே அவர்களுடைய ஆலோசனைகளை ஏற்று நடந்தார்கள். ஆகவே அவர்களுடைய எதிர் பார்ப்புக்களான நன்முறைக் குணவியல்புகள், உயர் நாட்டங்கள் என்பன மனித சமுதாயத்தின் உலகப் பொதுப் பண்புகளான சுயாதீனம், நீதி, சகோதரத்துவம், சமாதானம், நல்லெண்ணம் என்பவற்றை ஏற்படுத்தத் தவறிவிட்டது. ஒவ்வொரு பெரிய கல்வியாளரும் விஶைதிப்பற்ற ஆலோசனைகளையும், கருத்துக்களையும் கல்வியின் மேன்னேற்றக்கூர்காக வழங்கியுள்ளனர். ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் ஒன்றொரு தனிப்பட்ட பிள்ளையிடமும் நல்ல பெறுபேந்றை எதிர்பார்க்கும் வணணம் காலங்காலமாக சொல்லப்பட்டுவருகின்ற இந்த நல்ல வாலோசனைகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும். அத்துடன் ஓர் தனிப்பட்ட பிள்ளைதானும் கலாச்சார ரீதியாகப் பின்தன்னிப்படும்போது அது சமுதாயத்தில் பெரிய இழப்பை ஏற்படுத்துகிறது என்பதை ஒவ்வொரு ஆசிரியரும், ஒவ்வொரு பெற்றேரும் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். உலகிலுள்ள எல்லாப் பிள்ளைகளின்தும் நலன்கள், சுயாதீனம், அறிவு, ஆண்மீகம் என்பவற்றின் முன்னேற்றமின்றி எந்த ஒரு நாடோ, சமுதாயமோ, தனி மனிதர்களோ மகிழ்ச்சியாகவோ, நிம்மதியாகவோ, வெற்றிக்களிப்பாகவோ வாழ முடியாது.

உலகக் கல்வியாளர்கள் ஏதோ ஒரு தனிப்பட்ட வகுப்பினருக்காக மட்டும் உழைக்கவில்லை. உலக மக்கள் அனைவருக்குமாக அவர்கள் ஆற்றிய தொண்டினைச் செம்மையான முறையில் பயன்படுத்துவதன் மூலம் அவர்களது பணிகள் விரயமாகாது பாதுகாப்போமாக.

மகான் அரவிந்தரது அனைத்துலக ஆன்மீகக் கல்விச் சிந்தனைகள்

மனிதன் பெரும்பாலும் தன் மனம், உயிர், உடலின் மேற்பாரப் பில்தான் வாழ்கின்றனர். அவன் தனக்குள்ளே மகத்தான் செயல் களே நிறைவேற்ற வல்ல சொத்தமா ஒன்று உண்டு என்பதை உணர்ந்து விழிப்புற வேண்டியவனுக்கவும் இருக்கின்றனர். இப்போது அவன் அத விடமிருந்து பெறுவதெல்லாம் மிகச் சொற்படை. மகத்தான் ஆற்றல் பெறும்பொருட்டு முழுச் சென்னும் பயிற்சி பெற வேண்டும் என்பது புதுவைத் துறவி அரவிந்தர் தரும் கருத்தாகும்.

மனிதனின் சக்தி எல்லையற்றது. அவன் தனது தெய்வீக சக்தியை உணரவில்லை. சக்தியை உணர்ந்து, விழித்து, செயற்பட வேண்டும். அத்தோடு இச்சக்தியைப் பயிற்ற வேண்டும் எனும் வேதாந்தக் கருத்தினையும் நமது காலத்தில் வாழ்ந்த கணிதவியற் தத்துவங்களை ஏ. என். உவைற்கெட்ட அவர்களின் கருத்தினையும் கொண்டிருந்தவர் மகான் அரவிந்த கோஷ்.

இவர் தத்துவ நானியாக, உன்னத ஆன்மீகத் தலைவராக, பேராசிரியராக, பத்திரிகையாளராக, புராத்தித்தலைவராக, விடுதலை இயக்கத் தலைவராக விளங்கியவர்.

இவர் கல்கத்தா மாநகரில், 1872ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் 15ஆம் நாள் பிறந்தார். 1950ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 5ஆம் நாள் இறவனடி எய்தினார்.

மானிட வாழ்க்கை அமரத்தன்மை பெறவேண்டுமென்பதே அவரது வாழ்க்கை இலட்சியமாயிற்று. ||

இவரது தந்தையார் புகழ் பெற்ற மருத்துவர். ஆங்கில நாகரிகமே உன்னதமானது, உயர்வானது எனும் நம்பிக்கை கொண்டவர். ஒரு தரம் சிந்தனையாளர் அரவிந்தரின் அன்னையார் நோய்வாய்ப்பாடு இருந்தாலும், குடும்பத்தின் குலக்கொடியாக விளங்கினார்.

அவரது தாய்வழிப் பாட்டனர் சிறந்த தேசபக்தர். பாரதப் பண்பாட்டில் அழுத்தமான ஈடுபாடு கொண்டவர். இப்பண்பு அரவிந்தரில் உடைகிறது.

ஆனால் அரவிந்தரின் தந்தையார் கிருஷ்ண தவணோஷ் ஜக்திய இராச்சியத்தில் மாண்செஷ்டர் நகரில் வாழ்ந்து தனது குழந்தை கருக்கு கல்வி கற்பித்தார்.

// மாண்செஷ்டர், இலண்டன், கேம்பிரிட்ஜ் கிங்ஸ் கல்லூரி ஆகிய வற்றில் பயின்று அறிஞராக உருவாகினார் அரவிந்தர்.

இவரையிட்டு ஆங்கிலப் பேராசிரியரொருவர் ‘எனது பதின் மூன்று ஆண்டுகள் கால அனுபவத்தில் இவர் போன்ற மாணவர் களைக் கண்டது குறைவு’ எனக் கூறியுள்ளார்.

அரவிந்தர் மிக உயர்ந்த தேர்வு என்று கொள்ளப்படும் கூ.சி.எஸ். நிர்வாகப் பரிட்சையில் தேரியும் அப்புதவியை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

அங்கிலம், கிரேக்கம், இலக்தின், பிரெஞ்சுமொழி ஆகிய மொழி களில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர் அரவிந்தா.

அரசாங்க பதவியை விரும்பாத அவர், பாரதநாட்டு விடுதலை இபக்கங்களால் உந்தப்பட்டார். இந்திய மல்லின் சங்கத்திலும், ‘தாமரையும் குத்து வானும்’ எனும் சங்கங்களிற் சேர்ந்து வலிமை வாய்ந்த, உள்ளது திண்மையின் சங்கநாதமான உரைகளை நிகழ்த்தினார்.

அல்பிராட் ரேவிசன், ரோபேட் பிறவுனிய் போன்ற ஆங்கிலப் புலவர்கள் சமநீதி, சமுகசமாத்துவம், நாடுகளுக்கு விடுதலை ஆகிய வற்றைக் கருப்பொருளாக வைத்துக் கவிதை பாடியவர்கள். இவர் களது நட்பும் அரவிந்தருக்குக் கிடைத்தது.

மேலே நாட்டுக் கல்வி, கலை, ஞானம் முதலியவற்றில் பெரும் புலமை பெற்றும், பாரதம் வந்ததும் அவரை அறியாமலே அவரது உடல் சிலிர்ப்புற்றது. அவரது உள்ளம், உணரவெல்லாம் முதிய அனுபவத்தைக் கண்டன. ‘இந்திய மண்ணை மீண்டும் மிதித்து முதல் அடியெடுத்து வைத்தபோது, பரந்த ஒர் அமைதி இறங்கி வந்து எனது உள்ளத்தில் குடிகொண்டது’ என அவர் அடிக்கடி கூறுவதுண்டு.

// சில வருடங்கள் அரசுப்பணியில் இருந்து, அதனை விரும்பாது பரோடா பல்கலைக்கழகத்தில் பிரெஞ்சு மொழி விரிவுறையாளராகப் பணியாற்றினார். அவருக்குக் கல்லூரிப் பேராசிரியர் பணியே விரும்

பிய பணியாக விளங்கியது. அவரது வேண்டுகோளின்படி அவர் ஆங்கிலப் பேராசிரியராக நியமனம் பெற்றார்.

அவரது ஆங்கிலப் பேராசிரியப் பணியில் அவரது அறிவாற்றலாலும், நுண்ணறிவுத் திறனாலும் மாணவர்களை அவர் மிகவும் கவர்ந்தார். ஆசிரிய, மாணவ இணக்கம் பண்பாக அமைந்தது. அவரது விரிவுரைகள் மாணவர்களிடையே எழுச்சியையும், ஆர்வத்தையும் எழுப்பின. சில வருடங்கள் பிரேஞ்சு மொழி விரிவுரையாளராகவும் கடமையாற்றினார்.

இங்கிலாந்தில் தனது இளமைப் பருவத்தில் கல்வி கற்றபோது எழுதத் தொடங்கிய கவிதைப்பணி, அவர் பேராசிரியராக இருந்தபொழுது முழு மலர்ச்சி பெற்றார். ‘சாவித்திரி’ எனும் அவரது அழியாத காவியம் அவருக்குப் பெரும் புகழைக் கொடுத்தது. இக் காவியம் ஆங்கில மொழியில் எழுதப்பட்ட உரைநடைப்பாவில் அமைந்த மிக நீண்டது. 23,813 அடிகள் கொண்டது. இது சத்திய வான், சாவித்திரி கதையை அடிப்படையாகக் கொண்ட தத்துவார்த்த விளக்கக் காவியமாகும்.

இவ்வாறே அரவிந்தர் ‘ஹர்வசி’ என்ற நீண்ட கவிதையை இயற்றி 1896இல் வெளியிட்டார். அத்தோடு பல இதிகாச காவியங்களும் அவரால் இயற்றப்பட்டன.

மேலே நாட்டு நாகரிகம் பற்றி அரவிந்தர் முழுமையாக அறிந்திருந்ததால், அந்நாகரிகத்தின் நிறைவுகளையும், குறைபாடுகளையும் நன்கு அறிந்து வைத்திருந்தார். (மேலைத்தேய நாகரிகத்தின் விஞ்ஞான அனுகுமுறை, ஒழுங்குமுறை, ஆற்றல்முறை அவருக்கு நன்கு தெரிந்தவையே.) ஆனால், மனித குலத்தின் பரிணமை வளர்ச்சிக்கு அடுத்த நிலையில் முக்கியமானது ஆன்மீகத் தன்மை. அந்த ஆத்மீகத் தன்மை வாய்ந்த உயரிய நோக்கு மேலைநாட்டு நாகரிகத்தில் இல்லை என்பது அரவிந்தரின் வாதம்.

ஆத்மீகம் என்பது பல அம்சங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டது. பல வியாக்கியானங்களைக் கொண்டு விளங்குவது. எனவே மேற்கத்தியப் பண்பில் ஆத்மீகச் செறிவில்லை எனக் கொள்வது பொருத்தமாகாது. ஆனால் பாரதமரபுக்குத் தொடர்புள்ள ஆத்மீக வளமுண்டு என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

அரவிந்தர் பாரதநாட்டினை என்றென்றால் உயிரோட்டத்துடனும் இளமையுடனும் வைத்திருக்கும் கலாச்சாரத்தின் அடிமூலத்தை ஆராய்ந்தார். பாரத நாட்டின் கலாச்சாரத்தையிட்டு பெருமை கொண்ட அவர், இத்தகைய பெருமை கொண்ட தாய்நாடு அடிமை

நாடாக எவ்வாறு வாழமுடியுமென்றும், வளம் நிறைந்த இந்நாடு எவ்வாறு வறுமைப்பினியினால் பீடிக்கப்பட முடியுமென்றும் சிந்திக்கத் தொடங்கினார்.

பாரத நாட்டின் மேன்மையை வங்காளி மொழியின் மூலமே ஆராய முற்பட்டார். வங்காளி மொழியில் குழ்நிலையினால் பயிற்சி யும், புலமையும் பெருத அவர் அரும்பாடுபட்டு புலமை பெற்று, ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டார்.

இராமகிருஷ்ண தேவர் முறைமைக் கல்வி பெருதுவிட்டாலும், அவரது கருத்துக்களும், சம்பாஷணை மூலம் அளித்த தத்துவங்களும், கல்விச் சிந்தனைகளும் அரவிந்தரது உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டன. ‘மனிதன் ஆயுள் மட்டும் கற்றுக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும்’ எனும் கருத்தும், நன்முறைக் கல்வியே கல்வியாகும் எனும் கருத்தும் அரவிந்தரைச் சிந்திக்க வைத்தன. பாரத நாடு ஆன்ம சக்தியும், ஆன்ம நேயமும் நிறைந்த நாடு. ஆனால் அவை தக்கவாறு வெளிக் கொண்ரப்படவில்லை, மலரவைக்கப்படவில்லை எனும் சுவாமி விவேகாணந்தரின் கருத்துக்களும் அரவிந்தரைச் சிந்திக்க வைத்தன.

விழித்தெழுகின்ற நெஞ்சத்தில் எழுவதே கல்வியாகும். ஒரு நாட்டின் மனச்சாட்சி கல்வியினால், நன்முறையினால் தூண்டப்படுதல் வேண்டும். ஒரு இனமக்களின் தொடர்ந்த விடாமுயற்சியைக் கல்வி தூண்டுதல் முக்கியமாகின்றது.

பாரத நாடு குண-குட கோளங்களின் சங்கமமாக விளங்கினாலும் பல பண்பாடுகளின் பொருத்தப்பாட்டின்மையினையும் பாரத நாட்டில் காணமுடிகின்றது. இந்நாடு ஐக்கிய இராச்சிய அரசியல் ஆதிக்கத் துக்கு உட்பட்டு விளங்குகின்றது; எனவே கல்வியின்பாலும் அவர்களது ஆதிக்கம் மேலோங்கி நிற்கும் காரணத்தினால், இந்நாட்டின் ஆத்மீக வளர்ச்சி குன்றுவதைக் காண முடிகின்றது. பல்கலைக்கழகக் கல்வியோ, இந்நாட்டுப் பண்பாடுக் கலாசார மரபினை மட்டுமல்ல பல்கலைக்கழக மாணவர்களையும், ஆசிரியர்களையும் பிறந்த மன்னிலேயே அந்தியர்களாக்கி விட்டது. அவர்களது எண்ணங்களும், உள்ளங்களும் தேசிய உணர்விலைப் பெறவில்லை. பல்கலைக்கழகங்கள் உருவாக்கும் அறிஞர்குழாம் எதிர்மறை அறிஞர் குழாமாக உருவெடுத்து விட்டது. பல்கலைக்கழகங்கள் தொன்மைப் பாரம்பரியத்துக்கு விமர்சனம் அளித்துக் கொண்டிருப்பதை விட, புதுப் பாரம்பரியங்களினை உருவாக்குதல் வேண்டும். புதுப்பாரம்பரியங்களை உருவாக்குதல் என்று கொள்ளும்பொழுது பிறநாட்டுப் பாரம்பரியங்களைப் புகுத்துவதல்ல.

பல்கலைக்கழகங்கள் பாரதநாட்டின் ஆத்மீக உணர்வினை விழித் தெழுச் செய்தன வேண்டும். இதற்கு உகந்த வழி, பயிற்சி மொழிகள் பாரதநாட்டு மொழிகளாகவே விளங்குவதுதான். பாரதநாட்டு மொழிகளில் ஒரு துறையாவது பல்கலைக்கழக நிலையில் கற்பிக்கப்படா திருக்கவில்லை. ஒரு மொழி நடைமுறைப்படுத்துவதன் மூலமே அம் மொழி செழுமை பெறும். அன்னை மொழிப் போதனை மூலம், கல்வி பெரும்பாலான மக்களுக்கு அளிக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும். நாட்டுப்பெற்று வளர்வதற்கும் இது உதவியாக இருக்கும். அன்னை மொழிக் கல்விப் போதனை என்று கொள்ளும்பொழுது, அது உலகளாவிய கருத்துக்களைப் பதிர்ந்தளிக்கும் சாதனையாக விளங்க வேண்டும்.

நால்ந்தா, தக்கசீலம், சர்நாத், காஞ்சி போன்ற இந்துசமய பெளத்த பல்கலைக்கழகங்களில் அடிச்சுவட்டில் சமகால அறிவியல், தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிக்கு இவை வழிகாட்டியாக விளங்க வேண்டும்,

பல்கலைக்கழகங்கள் மனித நேயத்தினை உருவாக்குவதிலும் கூடிய கவனம் செலுத்துவது முக்கியமாகும். மனித நேயமே மனிதகுலத்தின் வாழ்க்கைத் தத்துவமாக விளங்குதல் வேண்டும்.

இவை அவர் தரும் பல்கலைக்கழகக் கல்விச் சிந்தனைகளாகும்.

அரவிந்தர் கல்கத்தாவில் தேசியக் கல்விக் கழகத்தின் தலைவராக இருந்தபொழுது விபின சந்திரபாலர் என்பவர் 1906 ஆம் ஆண்டு வந்தே மாதரம் எனும் நாளிதழ் ஒன்றைத் தொடங்கினார். ‘வந்தே மாதரம்’ எனும் சொற்றெடுத்துக்குப் பெரும் உணர்ச்சியும், ஆற்ற மூலம் மிகுந்து காணப்பட்ட காலம் அது. எனவே அக்காலத்தில் இந்த நாளிதழுக்கு நல்ல வரவேற்பும், பெரும் ஆதரவும் இருந்தன.

அரவிந்தரின் பேரறிவுத் திறனைக் கண்ட விபின சந்திரபாலர், தமது நாளிதழின் பொறுப்பை அவரிடமே அளித்தார்.

‘வந்தே மாதரம்’ நாளிதழ் சிரிய வலிமையும், விடுதலை உணர்வும் விழுமிய கொள்கைகளும் கொண்டதாக விளங்கியது.

அறிவு படைத்தவர்கள் என்று கொள்ளும் மக்கள், மற்றையவர் களின் உழைப்பின் வியர்வையிலும், அரும்பாட்டிலும், சக்தியிலும் ‘யர்ந்த மக்கள்’. அவர்கள் எவர்கள் மூலம் உயர்ந்தார்களோ, அவரது உள்ளியல் விடுதலைக்காக, ஆத்மீக விடுதலைக்காக, அறிவு விடுதலைக்காக, அரசியல் விடுதலைக்காக, அவர்கள் நாட்டின் விடுதலைக்காக அயராது உழைக்க வேண்டும் என்பது ஏட்டுக் கருத்தல்ல, இது வலிமையாகச் செயற்படுத்தப்பட வேண்டுமெனும் கருத்தினை, வந்தே மாதரம் மூலம், ஒவ்வொரு இதழிலும் எடுத்துரைத்தார் அரவிந்தர்.

புகழ் பெற்ற பங்கிம் சந்திரர் இயற்றிய வந்தேமாதரம் பாடலை ஒரு தத்துவ இயக்கத்தின் அடிப்படையாக ஆக்கிய பெருமை அரவிந்த ரௌச் சாரும்,, கவிஞர் தாகூர் அவர்களின் தேசிய கீதத்திலும்பங்கிம் சந்திரரின், ‘வந்தே மாதரமே’ தேசிய கீதமாக ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டிருக்க வேண்டுமெனும் கருத்துமின்று பாரதத்தில் நிலவுகின்றது.

Dou M. Raja

கல்லூரிப் பணியிலும், பத்திரிகைப் பணியிலும் ஈடுபட்ட அரவிந்த தர் வங்காளம் முழுதிலும் சுற்றுப்பயணம் மேற்கொள்ளும் சந்தர்ப்ப மும் கிடைத்தது. இவ்வேளையில் கிராமிய நாட்டுத் தொழில்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும்; இதற்குத் தேசியக் கல்வித் திட்டம் மிகவும் அவசியமாகும்; இக்கல்வியை வளர்ப்பதன் மூலம் நாட்டின் தொழில் வளம் வளர்வது மட்டுமல்ல, ஐக்கிய இராச்சிய ஏகாதிபத்தியத்தை வலிமை குறையச் செய்வதற்கு இதுவும் ஒரு சிறந்த வழியாகும் என்று கொண்ட அரவிந்தர், கிராமிய நாட்டுக் கைத்தொழில்களை மைய மாக வைத்துக் கல்வியை வளர்க்கப் பிரசாரம் செய்தார்கள்.

காந்தி அடிகளுக்கும், அரவிந்தருக்கும் இங்கு ஒற்றுமை இருப்ப தைக் காண முடிகின்றது.

France

பிரான்சை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அது நல்வாய்ப்புப் பெற்ற நாடு. ஒழுங்கான, அமைதியான முறையில் அது வளர்ச்சி யடையவில்லை. இரத்தத்திலும், தீயிலும் குளித்துத் தாய்மை அடை ந்தபிறகே முன்னேற்றத்தின் முதற்படியில் அது ஏறிற்று. அறியா மையில் உழன்ற பெரும் பகுதியினரான மக்களே ஸ்ரீ கொண்டெ முந்து பதின்மூன்று நூற்றுண்டுகளாக மலைபோல் குவிந்திருந்த அநீதி களை ஜிந்து பயங்கரமான ஆண்டுகளில் அறவே ஒழித்தனர். ஆனால் இங்கோ, பாரதநாட்டு மக்கள் அணைவரின் ஆணையைத் தாங்கி நிற்கும் ஜனநாயக அமைப்பாக ஆக்குதற்கு நேர்மையான முயற்சியும் செய்ய வில்லை.

India

இக்கருத்தினை எடுத்துக்காட்டியதன் மூலம், பிரெஞ்சுப் புரட்சியால் கவரப்பட்ட அரவிந்தர், பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் விளைவுகளின் மகத்துவத்தை உய்த்துணர்ந்த அரவிந்தர், பாரத நாட்டிலும் புரட்சி மூலமே புதுப்பாரதத்தைக் காணமுடியுமெனக் கொண்டார்கள்.

கூட்டு மொத்தமாக, மேற்கத்தியப் பண்பாட்டு நாகரிக வளர்ச்சியை ஆராயும்பொழுது அவை, கீழைத்தேய ஊற்றிலிருந்தே உருவா கினி எனும் கருத்தினை மறத்தல் கூடாது. எதிப்பு, சல்தியா, போன்சியா, பாரதம் போன்ற நாடுகளின் அறிவுச் செல்வங்களைப் பெற்று, கிரேக்க உரோம நாகரிகங்களோடு இணைத்து உலக நாகரிக மாக்கிக் கொண்டார்கள். அதே போன்று நல்ல மேற்கத்திய பண்பாட்டு நாகரிகத்தினை நாம் வரவேற்று, கீழைத்தேய உருவகம் கொடுக்க வேண்டும் எனவும் கொள்வார்கள்.

மேலைத்தேய அறிஞர்கள் இன்றும் கீழைத்தேய ஞானத்துக்கு வணக்கம் செலுத்துகின்றார்கள்.

பாரதநாட்டுக் கல்வி பாரதநாட்டு ஆளுமையினை வளர்த்தல் வேண்டும் என்பதும் அவர் கருத்தாகும்.

கல்விச் சிந்தனையாளராக விளங்கிய அரவிந்தர், அரசியல்வாதியாக மிலிர்ந்து திவிரவாதியாக உருவாக்கம் பெற்றார்.

'சுதந்திரந்தான் ஒரு சமுதாயத்தின் உயிர். அச்சமுதாயம் முச்சவிட முடியாதவாறு ஒடுக்கப்பட்டால், தற்காப்பிற காக அது மேற்கொள்ளும் எவ்வழியும், எம்முறையும் நியாயமானதேயாகும். ஆட்சி அமைதியான முறையில் சட்டரீதியில் நடைபெறுமானால், அடிமைப்பட்ட மக்கள் அமைதியான எதிர்ப்பை மேற்கொள்ளலாம்.'

எனக் கூறிய அரவிந்தர், இராஜ நிந்தனைக் குற்றவாளியாகக் கருதப் பட்டார்.

திலகர், மகாகவி பாரதியார், வ. உ. சிதம்பரம்பிள்ளை ஆகி யோர் அரவிந்தரின் நண்பர்கள்.

அவரது திவிரவாத அரசியற் சிந்தனைகள் அவரைப் பல சந்தர்ப் பங்கவில் சிறைவாசம் அனுப்பச் செய்தது.

ஐக்கிய இராச்சியத்தினை 'வன்முறை' மூலம், புரட்சி மூலம் அகற்ற வேண்டுமெனும் இயக்கத்தின் தலைவர் ஒருவராக அரவிந்தர் கருதப்பட்டார். விலங்கிட்டுக் கைதும் செய்யப்பட்டார். வழக்கு விசாரணையில் இவர் சதியில் ஈடுபடவில்லை எனத் தீர்ப்பு அளிக்கப் பட்டது.

இவ்வழக்கில் இருநூறு சாட்சிகள் விசாரிக்கப்பட்டனர். 4,000 தல்தாவேஜிகள், வெடிகுண்டுகள், மற்ற ஆயுதங்கள் போன்ற 5,000 காட்சிப் பொருள்கள் விசாரணையில் இடம் பெற்றன.

இச்சிவழக்குக் காலத்தில் ஓராண்டு காலம் சிறைவைக்கப்பட இருந்தார். அவர் சிறையில் தவவாழ்க்கை நடாத்தினார். அரவிந் தர் இந்து தர்மத் தத்துவங்களை உணர்ந்து தெளிவு பெற்றார். சாதணையிலும், தியானத்திலும் காலத்தைக் கழித்தார்.

இக்காலவட்டம் அவரது வாழ்க்கையில் பெரும் திருப்பு முனையாக மாறிற்று. அதி திவிரவாதியான அரவிந்தர், புரட்சிக் கணவாக இருந்த அவர், அமைகியே சார்ந்த ஞானியானார்!

சிறைச்சாலையில் இறைவன் அவருக்குக் காட்சியளித்ததாகவும் கொள்ளப்படுகின்றது. விவேகானந்தரும் தரிசனம் கொடுத்ததாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

இதன் பின்னர் அவரது எழுத்துக்கள், உரைகள் எல்லாவற்றிலும், தவ வலிமை குறித்தும், சனுதன தர்ம கொள்கைபற்றியும் கருத்துக்கள் நிரம்பியிருந்தன.

NB ‘நமது குறிக்கோள்கள் அரசாங்கத்தை மாற்றியமைப்பது அல்ல; ஒரு சமுதாயத்தை நிர்மாணம் செய்வதேயாகும். அப்பகுதியின் அம்சமே அரசியல். சமயம், சாத்திரம், தத்துவம், விஞ்ஞானம், அரசியல், இலக்கியம் ஆகியவையெல்லாம் நாம் முக்கியமெனக் கருதும் தேசிய சமயமாகிய ‘தர்மம்’ என்பவற்றுள் அடங்குவன. இத்தர்மம் நமது நாட்டுக்கு மட்டுமன்றி, அகில உலகுக்கும் உரியது என்று கொள்கிறோம்’ என்பது அவரது புதிய தத்துவமாக உருவெடுத்தது.

முறை இராமக்கிருஷ்ண மடத்தைச் சேர்ந்த அயர்லாந்து நாட்டுத் துறவி சகோதரி நிவேதிதை பல வருடங்கள் சமய சேவையில் ஈடுபட்டு இறுதி நாடகளில் பாரதம் ஆத்மீக பண்பாட்டுக் கலாசார விடுதலை பெறுவதற்கு முன்னர் அரசியல் விடுதலை பெற வேண்டுமெனக் கொண்டவர். துறவித் தீட்சை பெற்றிருந்தும், மடத்திலிருந்து விலகி அரசியல் வாதியானார்.

அரவிந்தர் புரட்சிகர அரசியல் வாதியாகவிருந்து அரசினால் கைது செய்யப்பட்டு, புரட்சிவாதியென நாமம் சூட்டப்பட்டு அதன் பின்னர் துறவிக் கோலம் ழண்டு ஆத்மீகப் பணியே சிறந்த பணி எனக் கொண்டவர். இருவரும் சமகாலத்தவர்கள்.

அரவிந்தர் பிரெஞ்சுப் புரட்சியாலும், பிரெஞ்சுப் பண்பாட்டு மரபாலும் கவரப்பட்டவர். எனவே புதுச்சேரி சென்றார். புதுவை தென் நாட்டின் எழில் மிகக் கடலோரத்து நகரம். இதற்குச் ‘செந்தமிழ்த் தென்புதுவை’ என்பதும் ஒரு பெயர். பாரதநாட்டுப் பெருமக்கள் பலருக்கு புதுவை தஞ்சமளித்தது. இவர்களுள் பாரதியாரும் ஒருவர்.

புதுவையில் வந்து தங்கிய அரவிந்தர் யோகசாதைனகளில் மிகவும் ஈடுபட்டிருந்தார். அரசியல் ஈடுபாடுகளை நிறுத்தினார்.

புதுவை ஆச்சிராமம் ஒரு உலகளாவிய பல்கலைக்கழகத்தைப் போன்று விளங்குகின்றது. இங்கு அரவிந்தர் மனிதன் பரிஞ்ஞம் வளர்ச்சியில் அடுத்து உயர வேண்டிய நிலை, அடைய வேண்டிய பேறுகள் பற்றிச் சீர்மை மிக விளக்கினார். மனித குலத்தின் ஒருமைப் பாட்டைச் சிறப்பாற விளக்கினார். பாரதப் பண்பாடு, நாகரிகம் பற்றியும், இனிமை மிகத் தெளிவுபடுத்தினார். இவரது கருத்துக்கள் நால் வடிவம் பெற்றன. ‘தெய்வீக வாழ்க்கை’, ‘மாணி வட்டம்’, ‘மாணிட ஒருமைப்பாட்டுக் கொள்கை’, ‘இந்தியப் பண்பாட்டின் அடிப்படைகள்’ ஆகியவை இவற்றுட் சில நால்களாகும்.

‘அரவிந்தர் ஆச்சிரமம்’ என்ற புகழ் பெற்ற புதுவை ஆச்சிரமத் தில் பாரதப் பண்பாடுகள் மட்டுமல்ல, உலகமே இன்று கூடுகின்றது.

‘படைப்புக்கு ஒரு குறிக்கோள் உண்டு. அந்தக் குறிக்கோள் உணர்வின் மலர்ச்சியேயன்றி வேறன்று. சடத்திலிருந்து உயிர் தோன்றியது. ....பரிணமை வளர்ச்சியின் மூலம் மனம் எனும் பொருள் பிறந்தது.....மனிதன் தன்னையே நோக்க வல்லவனை விளங்க வேண்டும்’ என்பது அவரது நெறியாகும்.

அவரது வாழ்க்கைத் தத்துவங்களையும், கல்விக் கருத்துக்களையும் நடைமுறைப்படுத்திச் செயலாற்றும் வகையில் அரவிந்த ஆச்சிரமம் இயங்கி வருகின்றது. இவர் வலியுறுத்திய ஆள்மீக ஒருமைப்பாட்டி னுக்கு எடுத்துக்காட்டாக இந்திலையம் தழைத்தோங்கும்.

‘பாரில் என்றும் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்கும் நகரமெனப் பேருயர்ந்த புதுவை நகர் பேணுங் கல்விக் கழகம் நிரணிந்த இறையருளால் நித்தம் வாழ்க வாழ்கவே’

நீதி நிலைக்க நினைந்தவனும். அருள் ஜோதி உருக்கொண்ட மேனியனும் ஆதி அறத்தை அளித்திடுவான் எங்கள் அரவிந்த நாதனைப் போற்றுங்கடி.’

அறிஞர் இராதா கிருஷ்ணன் அளித்த பல்கலைக் கழகக் கல்விச் சிந்தனைகள்

பாரத நாட்டின் பல்கலைக்கழக கல்வி வரலாற்றில், இந்நாடு விடுதலை பெற்ற பின்னர், இத்துறையில் பாரதத்தின் வளர்ச்சி அளவிடற்கரியது. இவ்வளர்ச்சியில் தத்துவக் கரு அளித்தவர்களுள் ஆசிரியர்களுக்கெல்லாம் ஆசிரியரான, தத்துவப் பேராசிரியரான, உபவேந்தரான், பாரதநாட்டுத் தூதுவரான, ஐக்கியநாடுகள் பண்பாடுக்கழகத் தலைவரான, இந்நாட்டின் உப அதிபரான, அதிபரான சர்வபள்ளி இராதாகிருஷ்ணன் முதலிடம் பெறுவார்கள்.

ஆந்திரா, காசி, கல்கத்தாப் பல்கலைக்கழகங்களின் உபவேந்தராக விளங்கிய இவர், ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகக் கீழ்த்தேய தத்துவப் பேராசிரியராகவும் விளங்கினார். இவரது அறிவுக்கும், ஞானத்துக்கும் அறிவு செலுத்தும் முகமாக உலகில் ஏறக்குறைய 30 நாடுகள் இவருக்கு இலக்கியக் கலாநிதிப்பட்டமும், சட்டக் கலாநிதிப்பட்டமும் அளித்துக் கொரவித்தன.

இவங்கைப் பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்பட்ட காலத்தில், விபுலாநந்த அடிகள் இவர் போன்றேர் இப்பல்கலைக்கழகத்துக்குத் தலைமை தாங்குவது பொருத்தமெனக் கோரிக்கை விடுத்தார்கள். இந்நாட்டு அரசு, இதையிட்டுச் சிந்திக்காமல் விட்டது மட்டுமல்ல, அவரைப் பட்டமளிப்புவிழா நிகழ்த்துவதற்கு அழைப்பு விடுக்கவும் மறுத்துவிட்டது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

உலக உத்தமனான இவர் ஆந்திராப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவரானாலும், இவர் ஒரு தமிழரென இந்நாட்டுத் தலைவர்கள் கொண்டார்கள். பெளத்தம் ஒரு உயர்ந்த தர்க்கக் கோட்பாடு என்று

கொண்ட அவர், அது அறிவியல்டிப்படையிலேமுந்த இந்துசமயம் என்றும், இந்துசமயத்தின் அடிக்குறிப்பு என்றும் கொண்டிருந்தார்கள். இக்கருத்து சில அறிஞர்களால் வெறுக்கப்பட்டது.

அறிஞர் இராதாக்கிருஷ்ணன் அவர்களின் கல்வித்தொண்டு, சமூகத்தொண்டு, நாட்டுத்தொண்டு, உலக நோக்கினை உருவாக்கிய சேவை, எல்லோருக்கும் கல்வி அளிக்கப்பட வேண்டுமென்ற இலட்சியம், உலக சமயம் எனும் நெறி ஆகியன் எல்லாம் அவரை உலக உத்தமமாக்கிறது.

'என்றே குவம், ஒருவவே தேவன்' என்பது அவரது வேதவாக்காக விளங்கிறது.

அவரது பரந்துபட்ட, ஆழமான நெறிகள், அவரது பல்கலைக்கழகக் கல்விச் சிந்தனையையிட்டுச் சில கருத்துக்களே இங்கு தரப்படும்.

1947ஆம் ஆண்டு, ஆவணி 15ஆம் நாள் பாரதநாடு விடுதலை பெற்றது. இது தங்களது கல்வி வளர்ச்சியினைத் தங்களது தேவைகளுக்கேற்பத திட்டமிட்டுச் செயற்படுத்தக்கூடிய பூரண வாய்ப்பினை இது மக்களுக்கு அளித்தது.

விடுதலை பெற்ற பாரதத்தின் கல்வி அமைப்பு, நாட்டின் வளர்ச்சிக்குத் துணியாகவும், அதன் அடிப்படையாகவும் அமைய வேண்டுமென்றும் பல கல்விச் சீர்திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. பல் கலைக்கழகக் கல்வி இவற்றுள் முக்கியமாகக் கருதப்பட்டது.

தத்துவங்களி இராதாக்கிருஷ்ணன் அவர்கள் 1949ஆம் ஆண்டைய பல்கலைக்கழகக் கல்வி ஆய்வுக் குழுத்தலீவர் என்றோராண்மையிலும், அவர் நிகழ்த்திய பட்டமளிப்புவிழா உரைகளிலும், கட்டுரைகளிலும், நூல்களிலும் பல்கலைக்கழகத் தத்துவக் கருத்துக்களை வாரிவாரிச் சொரிந்தார்கள்.

அறிவியல் அறிவு, தொழில்நுட்பத்திறன், மனித சக்தியினை வளத்தினை சிறந்த முறையில் பயன்படுத்துதல் போன்றவற்றின் விளைவாகவே நாட்டின் வளர்ச்சி சிறப்புற முடியும் என்ற காரணத்தினால் பல்கலைக்கழகக் கல்விமுறை மாற்றியமைக்கப்படுதல் வேண்டும்.

எல்லோருக்கும் கல்வி வாய்ப்புகளை வெறுபாடின்றிப் பரவலாக அளிப்பது கல்வியின் தரம் எல்லாநிலைகளிலும் உயர்த்தப்படுவது, கல்வியின் வழி நாட்டுமக்களிடையே சிறந்த குடிமைப்பண்புகளையும், மனவெழுச்சி முறைப்பட்ட ஒற்றுமை, ஒருமைப்பாடு ஆகியவற்றிலையும் வளர்ப்பது ஆகிய நோக்கங்களை அடைவதற்கு மத்திய அரசும், மாநிலங்களும் கல்வியின் மூலம் செயலாற்ற வேண்டுமென்பது அறிஞர்கள் கருத்தாகும்.

பாரதநாடு விடுதலை பெற்றதும், ஒரு நாடு மூன்று நாடுகளாக்கப் பட்டதும் இனைந்து ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளாகும். இதன் பின் பல புதிய பல்கலைக்கழகங்கள் நாட்டில் அமைக்கப்பட்டன.

பல்கலைக்கழகங்கள் தலைவர்கள், அறிஞர்கள் ஆகியோரை நாட்டுக்கு உருவாக்கி அளிக்கும் நிலைக்களன்கவாகும். நாட்டு வளர்ச்சியில் அவை தங்களது முக்கிய பணிகளை உணர்ந்து செயலாற்றுவதன் மூலம் பல்கலைக்கழகக் கல்வி தங்கள் நோக்கங்களை அடையமுடியும். ஆனால் விடுதலை பெற்ற பின் பாரதநாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களின் நிலைமை மன்றிறவு தரக்கூடிய நிலையில் அமைந்திருக்கவில்லை.

எனவே நாட்டின் எதிர்காலத்தையும், உலகின் நிலைமையையும் கருத்திற்கொண்டு பாரதநாட்டின் பல்கலைக்கழகங்களின் நோக்கம், அவற்றின் ஆராய்ச்சிப்பணிகள், அமைப்பு, நிர்வாகம், கல்வி ஏற்பாடுகள், பயிற்றுமொழிப் பிரச்சினை, மாணுக்கர்கள் அனுமதி ஆகியன மக்களின் சிந்தனைகளைக் கிளரின.

இராதாக்கிருஷ்ணன் அவர்கள் ஒன்றொரு பல்கலைக்கழகப் பிரச்சினைக்கும் கருத்து அளித்துள்ளார்கள்.

பல்கலைக்கழகங்கள் பண்பாட்டின் செயற்கூறுகள். பண்பாட்டின் உருவாக்கும் அறிவு சிறந்த முன்னேடுகளைக் கண்டு பயிற்சியளிக்கும் நிறுவனங்கள். அரசியல், நிர்வாகம், உயர் தொழில்கள், வாணிபம், பல வேறு உயர் தொழில்கள், தொழிற்துறை போன்றவற்றிற்குத் தலைமையை உருவாக்கி நாட்டிற்கு அளிப்பது பல்கலைக்கழகங்களின் பணியாகும்.

நாட்டினை நல்வழியில் நடாத்துவது பல்கலைக்கழகச் சமுதாயத் தின் பணிமட்டுமேல்ல கடமையுமாகும்.

ஒரு நாட்டின் தொன்மையும், பாரம்பரியமும், யழம் பெருமை கனம் பேணிக்காக்கப்படுதல் வேண்டும்; ஆனால் அதனிலும்விடச் சிறந்த ஒரு எதிர்காலத்தைத் தோற்றுவிக்கப் பல்கலைக்கழகங்கள் முயல வேண்டும். இதற்கு ஆக்கத்திற்றும், துணிவு மனப்பான்மையும் அடிப்படைகளாகும்.

பல்கலைக்கழகக் கல்வி செய்திகளைத் திரட்டும் நிறுவனமாக விளங்காது, பொருளாற்பு, மெய்யறிவு ஆகிய இரண்டினையும் சங்கமிக்கும் இல்லங்களாக விளங்க வேண்டும்.

'அறிவு ஆட்சியே குடியாட்சி' எனக் கொண்டவர் இராதாக்கிருஷ்ணன் அவர்கள். கிரேக்கத் தத்துவங்கள் பிளேட்டோ அவர்கள் தனது 'சட்டங்கள்' எனும் நூலில் தனது நாய் நாட்டில் வாழும்

மக்கள் எல்லோரும் அறிஞர்களாக விளங்க வேண்டுமென்று கூறி சான்றுண்மையே ஒரு குடியரசின் இலக்கணம் என்றும் கூறுவார். இராதாக்கிருஷ்ணன் அவர்களும் இக்கருத்தினை ஏற்று பாரத சமுதாயம் கற்றோர் சமுதாயமாக விசேষமாக பல்கலைக்கழகங்கள் மூலம் பாரத சமுதாயம் அறிஞர் சமுதாயமாக விளங்க வேண்டுமென்றும் தொண்டார்கள்.

பல்கலைக்கழக நிறுவனங்கள் குடியாட்சிப்பண்புகள், நேர்மை, விடுதலை உணர்வு, சமத்துவம், சகோதரத்துவம் ஆகியவற்றை இனாஞர்களிடையே வளர்த்து, நன்முறை விடுதலை உணர்வைப் பாதுகாக்க அவர்களுக்கு வழிகாட்ட வேண்டும்.

பல்கலைக்கழகங்கள் வாழ்க்கையில் உயர் மதிப்புகள் எனப்படு பவற்றைப் புறக்கணியாது அவற்றினைப் போற்றி வாழவேண்டும்.

அங்கு, பிறர்பால் பரிவ மனிதகுல மாண்பில், ஒருமைப்பாட்டில் தளராத நம்பிக்கை, சுதந்திரம், அமைதி ஆகியவற்றில் குன்று ஆர்வம், நீதிநேர்மை முதலியவற்றில் உறுதி ஆகியன பல்கலைக்கழகங்களால் பேணப்படவேண்டியவை.

இவ்விழுமியங்கள், அறிவியற் சிந்தனை, அறிவியல் நோக்கு தொழில்நுட்பச் செயற்பாடு ஆகியவற்றுடன் இசைந்த முறையில் இணக்கப்பட வேண்டும்.

இனாஞர்களுக்கு உளவிமை, உடல் வளிமை ஆகிய இரண்டும் இன்றியமையாதவை. உடல் உறுதி, மன்றால் ஆகிய இருபாடுப் புலன்களும் பாரதநாட்டு உயர் கல்வி நிறுவனங்களில் சிறந்த இடம் பெற்றிருந்தன. பல்கலைக்கழகங்கள் இவற்றின் வளர்ச்சியில் நாட்டம் கெலுத்த வேண்டும்.

இனாஞர்களில் தேங்கிக் கிடக்கும், மறைந்து கிடக்கும் இயற்கையான திறங்கள் உற்றறிந்து அறியப்படுவதோடு, இவை மறைந்து வெளிப்பட உதவும் பயிற்சியினையும் பல்கலைக்கழகங்கள் அளித்தல் முக்கியமாகும்.

ஒரு நாடு வேண்டிந்திரும் மாற்றங்களுக்குப் பல்கலைக்கழகங்கள் முன்னேடுகளாக விளங்குவது முக்கியமாகும். சமூக முன்னேற்றங்கள் இதனில் முதலுரிமை பெறுதல் வேண்டும்.

பாரதப்பண்பாடு ஒற்றுமையினையும், ஒருமைப்பாட்டினையும் கொண்டு விளங்குவது இந்நாட்டின் பண்பாட்டு மரபுகள் புறக்கணிக்கப்படுதலாகாது. அதே வேளையில் அவை ஆதிகாலத்தவை என்ற காரணத்தினால் அவற்றினைப்பற்றி நிற்பதும் தவறாகும். பல்கலைக்கழ

கங்கள் அவற்றில் வேண்டியவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து, இன்றைய தேவைகளுக்கேற்ப மாற்றியமைத்து, வாழ்க்கையில் இடம்பெறச் செய்தல் வேண்டும்.

காலம் ஒன்று எனும் உன்னத கோட்பாடு ஏன் வருவது? காலம். ஒரு நாடும் இன்று தனித்து வாழ முடியாது. அன்றத்துவகப் பாங்கு இன்று வளர்ந்து வருகின்றது. நாட்டன்பு வளரும். அதே வேளையில், உயர் நெறியும் இணைந்து வளர்ந்துகொண்டே வருகின்றது. உலக அமைதிக்காகப் பாடுபடும் நிறுவனங்கள் பல. ஈக்கிய நாடுகள் கழகம், ஜக்கிய நாடுகள் கல்வி பண்பாட்டுக் கழகம் ஆகியன இக்குறிக் கோளினைக் கொண்டு விளங்குகின்றன.

உலக அரசு நிறுவனம் எனும் நிறுவனமொன்று உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. முன்னெநாள் பாரதப் பிரதமர் நேரு, ஜக்கிய இராச்சியப் பிரதமர் கிளைமென் அட்லி, தத்துவஞானி பேட்ரம் இரசல், உலக வரலாற்றறிஞர் ஆர்னல்ட் ரோயின்பி, மிக்கள் உள்ளங்களை ஏர்க்க வேங்கும் ஆத்மீகப் பாடகர் போல் ரோப்ஸன், இலங்கை அறிஞர் மஸ்செராா, தத்துவ மேதை இராதாக்கிருஷ்ணன், ஒப்பிட்டுக் கல விப் பேராசிரியர் ஜோசேப் லோஹரன், ஜக்கிய அமெரிக்கப் பண்பாளர் வெண்டல்லில்சி ஆகியோர் இதில் இடம் பெறுவார்கள்.

இந்த உலக நிறுவனத்திற்குப் பல்கலைக்கழகங்கள் உறுதுணையாக நிற்க வேண்டுமென்பது இவர்கள் துணிபு.

பல்கலைக்கழக ஆசிரியராக, உலக ஆசிரியராக வாழ்நாள் முழு வதும் விளங்கிய இராதாக்கிருஷ்ணன் அவர்கள் ஆசியத்துவம் உலக சமுதாயத்தில் மிக முக்கிய இடம்பெறுதல் வேண்டுமெனக் கொண்டவர். ஆசிரியர்களின் மனப்பாண்மையே ஒரு சமுதாயத்தின் அடித்தளமாகும். ஒரு நாட்டில் ஆசிரியர்களது நிலைமையிலும், மதிப்பு நிலையிலும் முன்னேற்றம் முக்கியமாகும்.

பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் அறிவினைப் பரப்பவதோடு, ஆய்வின் மூலம் புது அறிவினைச் சேகரித்தல் வேண்டும். இப்புது அறிவு தந்தக் கோப்பா அறிவாக விளங்காது மனிதநவக் கோட்பாட்டு அறிவாக உருவாக வேண்டும். அறிவு அறிவுக்காக எனும் நிலை மாறி, அறிவு சமூகத்துக்காக, உலக அமைதிக்காக, ஒற்றுமைக்காக எனும் நிலை வளர்தல் வேண்டும். பல்கலைக்கழக ஆசிரியராக ‘உயர்ந்த அறிஞர் குழாம்’ ‘ஜீவபுத்திரிகள்’ என்ற நிலை நாட்டுக்குப் பயனளியாது. அவர்களது ஆராய்ச்சிகள் பழையன அறிந்து புதியன அறியும் ஆராய்ச்சியாக விளங்க வேண்டும்.

வறுமை, பிணி, ஆகியவற்றை நீக்கி தொழில்நுட்பவிருத்தி, பல வகைச் சமத்துவம், கேண்மை ஆகியவற்றினை அறிவியல் ஆராய்ச்சி வளர்த்தல் வேண்டும்.

பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் அறவியலையும், ஆற்வியலையும் இணைக்கும்பொழுதே அவர்கள் சம்பக்த தலைவர்களாக விளங்குமதியும்.

சோவியத் ஒன்றியத்தில் அரசியல் பண்பாட்டுத் தூதுவராக விளங்கிய அறிஞர் அந்நாட்டுப் பல்கலைக்கழக ஆசிரியராகவிளங்கியவர்களின் உயர் மதிப்பினையிட்டு அடிக்கடி கூறுவதுண்டு.

பல்கலைக்கழகங்கள் மட்டுமே உயர்கல்வி நிறுவனங்கள் எனும் நிலைமாறி தொழில் சார்ந்த நிறுவனங்களும் ஒரு நாட்டில் அமைக்கப் படுதல் வேண்டும். சோவியத் ஒன்றியம், ஐக்கிய அமெரிக்க அமெரிக்கா ஐப்பான் போன்ற நாடுகளில் உயர் இடை நிலைத் தொழில் நுணுக்க வியற் பயிற்சியே இந்நாடுகளின் வளத்தினைப் பெருக்கியுள்ளன என்பதும் அவர் கருத்தாகும்.

பல்கலைக்கழகத்திற்கான கல்வி ஏற்பாட்டில் அளிக்கப்படும் பொதுக்கல்வி, சுதந்திரப் போக்கும், திறனுய்வுத் தன்மையும் கொண்ட முற்போக்குக் கல்வி, வாழ்க்கைத் தொழிற் கல்வி ஆகிய நோக்கங்களை யுமிடைய உதவும் பாடங்களும், செயல்களும் இடம்பெற வேண்டும். பயனுள்ள பலவகை வாழ்க்கை அனுபவங்களை மாணுக்கர்கள் பெறும் வகையில் பொதுக்கல்வி அமைக்கப்படல் வேண்டும்.

பாரதம் அடிப்படையில் விவசாய நாடாகும் எனும் கருத்தினை மனதிற் கொண்டு, இராதாக்கிருஷ்ணன் அவர்கள் நாட்டில் பல வேளாண்மைக் கல்லூரிகளும், பல்கலைக்கழகங்களும் நிறுவப்பட வேண்டுமெனும் கருத்தினை வியிருத்தியுள்ளார்கள். உலகளாவிய கோயம் புத்தார் வேளாண்மைப் பல்கலைக்கழகம். அலகபாத் பல்கலைக்கழகம் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கவை.

கிராமியப் பல்கலைக்கழகங்களின் பயனையும், அவை நாட்டுக்கு ஆற்ற வேண்டிய தொண்டினையும் அறிஞர் வலியுறுத்தியுள்ளார். பாரதநாட்டுக் கிராமங்கள் உயர்நிலை அடையவும், மக்களுக்குத் தொழிற்றிறன் அளிக்கவும், நலீன பொருளியல் முறைகளைக் கற்பிக்கவும், காந்தியக் கல்வித் தத்துவ அடிப்படையில் பல்கலைக்கழகங்கள் அமைக்கப்படல் வேண்டும் என்பதும் அவரது இலட்சியமாகும். அதன் வழி, பாரத நாட்டில் பல பாகங்களில் காந்தியக் கிராமியப் பல்கலைக்கழகங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நிறுவனங்கள் பல கிராமங்களை உள்ளடக்கிப் பொருளாதார, சமுகநல், பண்பாட்டு விருத்திக்கு இட்டுச் செல்கின்றன.

இக்கிராமியப் பல்கலைக்கழகங்களில் விவசாய விஞ்ஞானம், கூட்டுறவுத்துறை, கிராமிய உடல்நல் மருத்துவக் கல்வி, கிராமியச் சமூக வியல், பிரயோக விஞ்ஞானம் ஆகியன கற்பிக்கப்படுகின்றன.

கிராமங்களின் தேவைகளை நிறைவு செய்யும் நிறுவனங்கள் இவை.

விடுதலை கண்ட பாரதத்தில் எழுச்சிச் சின்னங்களாக இவை விளங்குகின்றன.

~~த~~ இராதாக்கிருஷ்ணன் கண்ட வேளாண்மைப் பல்கலைக்கழகங்களும் கிராமியப் பல்கலைக்கழகங்களும், பாரத நாட்டின் பசுமைப்புறாட்சியை கிராம எழுச்சியை வேகமாக உருவாக்கிக் கொண்டேயிருக்கின்றன.

1953ஆம் ஆண்டில் இலங்கைத் திருநாட்டின் பல்கலைக்கழகக் கல்விச் சீராக்கம்பற்றி ஆராயப் பேராசிரியர் ஜோசெப் நீடாம் தலை மையில் ஒரு குழு நியமிக்கப்பட்டது.

அக்குழுவுக்குச் சாட்சியம் கொடுத்த கல்விமான்கள் சிலர் இராதாக்கிருஷ்ணன் அவர்கள் கொண்டதுபோல இலங்கையில் பிரதேச கிராமியப் பல்கலைக்கழகங்கள் நிறுவப்பட வேண்டுமெனச் சாட்சியம் அளித்தார்கள். குழுவினர் இக்கருத்துக்களை ஏற்று முதற்படியாகப் பிரதேசப்பல்கலைக்கழகங்கள் நிறுவப்பட வேண்டுமென அறிவுரை வழங்கினார்கள். அது செயற்படுத்தப்பட்டுவிட்டது; ஆனால் பாரதம் கண்ட கிராமியப் பல்கலைக்கழகங்கள் உருவாக்கப்படவில்லை.

பல்கலைக்கழகப் பயிற்றுமொழியையிட்டு அறிஞரின் கருத்துக்களும் சிந்திக்கப்பட வேண்டும். உயர் கல்வி முழுப்பயனுள்ளதாக அமைய வேண்டுமாயின் ஆங்கிலம் பயிற்று மொழியாக இருக்கும் நிலைமாறி பிராந்திய மொழிகளும், அன்னை மொழிகளும் பயிற்று மொழிகளாக வேண்டும். நாட்டின் பொதுமொழியான இந்தி வளம் படுத்தப்படவேண்டும். ஆங்கிலமொழி, அறிவியல்மொழி, உலக மொழி என்பதற்கிணங்க ஆங்கில மொழியும் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். மாணவர்கள் விரும்பினால் அன்னை மொழிக்குப் பதிலாக இந்தி மொழியைப் பயன்படுத்தலாம் என்பதும் அவரது கருத்தாகும். சங்கத மொழியின் வளர்ச்சிக்கும் ஆவன செய்யப்பட வேண்டும் என்பதும் அவரது கருத்தாகும்.

பல்கலைக்கழகப்பயிற்சி மொழிபற்றி அவரது கருத்துக்கள் தெளி வாகக் கூறப்படவில்லை. பல்கலைக்கழகப் பயிற்சி மொழி அன்னை மொழியாகவேயிருக்க வேண்டுமென்பது கல்விநெறியாளர்கள், உள்வியலாளர்கள் கண்ட தர்க்கக் கருத்தாகும். எனினும் பல ஆசிய, ஆபிரிக்க அறிஞர்கள் இக்கருத்தினை ஏற்றுக்கொண்டாலும், உள்ளார இதனைச் செயற்படுத்த முயற்சி எடுக்கவில்லை என்றே கொள்ள வேண்டும். பாரத நாட்டில், வடபாரதத்தில் பல பல்கலைக்கழகங்களில் அன்னை மொழியும், இந்தி மொழியும் பயிற்சி மொழிகளாக விளங்குகின்றன. தென்பாரதத்தில் ஆங்கில மொழியே பயிற்சி மொழியாக

விளங்குகின்றது. அண்ணுமலைப் பல்கலைக்கழகமும், ஒஸ்மானியரப் பல்கலைக்கழகமும் முறையே தமிழ் மொழியையும், உருது மொழியையும் பயிற்சிமொழியாகக் கொண்டிருந்தன. இந்திக்கின்று மாற்றப் பட்டுவிட்டது. ஒரு நாட்டில் அன்னைமொழி பயிற்சிமொழியாகாது விட்டால், கல்வி பரவலாக்கப்படமுடியாது. கல்வி ஆங்கிலம் கற்ற வர்க்கத்தினருக்கே அளிக்கப்படும். அரபுமொழி, ஜப்பான்மொழி, சீனமொழி, ஆசிய மொழிகள் பல துறைகளிலும் பயிற்சிமொழியாக விளங்கும்பொழுது தொன்மையும், ஆழமும் கொண்ட பாரத மொழி கள் எது காரணம் பற்றியும் பயிற்சி மொழியாகவிருக்காது விட முடியாது. இந்திமொழி பெரும்பான்மை மக்களால் பேசப்படும் மொழியாகவிருந்தாலும் அது இளம் மொழியாகும். தமிழ்மொழி, வங்காளமொழி போன்ற மொழிகளில் உள்ள ஆழம் இந்தி மொழியில் இல்லை என்றே கூறலாம். மாணவர்கள் விரும்பினால் இந்தி மொழி யின் அன்னை மொழிக்குப் பதிலாகப் பயிற்சி மொழியாகக் கொள்ளலாம் எனும் கருத்து அன்னைமொழித் தத்துவத்துக்கு முரண்தாகும். சங்கதம் சிறந்த மொழி. அது மக்கள் மொழியல்ல. எனவே சங்கத மொழி அறிவு மொழியாகவே கொள்ளப்படலாம். அன்னை மொழிக்குப் பதிலாகப் பிராந்திய மொழி பயிற்று மொழியாக விளங்கலாம் எனும் கருத்தும் அன்னைமொழிக் கொள்கைக்கு முரண்கும்.

சமய சமரச நிலையில் ஊறித் தினைத்தவர் இராதாக்கிருஷ்ணன் அவர்கள். இது அவரது வாழ்க்கை மந்திரமாகும். பல தத்துவ ஞானிகளும், கல்விமாண்களும் சமய தத்துவங்களையிட்டுப் பேசாதிருந்தும், தங்கள் சமயங்களைப்பற்றிப் பேசியும் வந்துள்ளனர்.

Rel;
guru

இராதாக்கிருஷ்ணன் அவர்கள் ஓவ்வொரு சமயத்தையிட்டும் ஆழ்ந்து, உணர்ந்து, கருத்துரைகள் வழங்கியவர். அரிய கட்டுரைகளையும், நூல்களையும் ஆக்கித் தந்தவர்.

அவர் சமயக் கல்வியையிட்டு நிரம்பச் சிந்தித்தவர். இக்கருத்துக்கள் பாரத நாட்டின் சமயச் சார்பற்ற இலட்சியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. உலகில் சிறந்த பெரியோர்களின் சிந்தனைகள் உயர்நிலை மாணவர்களுக்குப் போதிக்கப்படவேண்டுமென்று கூறி, மாணுகர்கள் சமய தத்துவத்தின் அடிப்படைக் கருத்துக்களைக் கற்று உணர்தல் வேண்டுமெனக் கொள்வார்கள். ஆன்மிகத் தன்மைபெற்ற மனிதன் கல்வி எனும் ஊடகம் மூலம் ஆக்மீகம் நிறைந்து விளங்குவான் என்பது அவரது கருத்தாகும்.

உலக சமய சமரசமே உயர் கல்வியின் நோக்கமென்பது அவரது தளராத நம்பிக்கை.

நாலந்தா, தக்கசீலம், காஞ்சிபுரம், வளர்த்த உயர்நிலைக் கல்வி யும், கூடல், செழுங்கலைநியமம், தெரிநிலைக்கழகம் எனப் பெயர் கொண்ட அறிவாலயங்கள் ஆசியனவும் பாரதநாட்டுப் பல்கலைக்கழகத் தத்துவ உயிர்க் களஞ்சியங்கள்.

நாலாந்தா பஸ்கலைக்கழகம் தி.மு. 500 ஆம் ஆண்டளவில் நிறுவப்பட்டதற்குச் சான்றுகள் உண்டு.

இன்று பாரதம் 124 பஸ்கலைக்கழகங்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. அத்தோடு 22 விவசாயப் பஸ்கலைக்கழகங்களும் செயற்படுகின்றன. இப்பல்கலைக்கழகங்கள் 4,000 இணைப்புக் கல்லூரிகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகின்றன. பஸ்கலைக்கழகங்களின் மாணவர் தொகை 3,137,000 ஆகும். பஸ்கலைக்கழகங்களில் வருடாவருடம் 3631 இலட்சம் ரூபாய் செலவழிக்கப்படுகின்றது.

தமிழகத்தில் சென்னைப்பல்கலைக்கழகம், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், அண்ணைமலைப் பல்கலைக்கழகம், பாரதியார், பாரதிதாசன் அழகப்பாச் செட்டியார் அண்ணை பல்கலைக்கழகங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. தூத்துக்குடியில் வ.உ.சி பல்கலைக்கழகமும் இவ்வாண்டில் ஆரம்பிக்கப்படும்.

பாரதநாட்டுப் பல்கலைக்கழக வளர்ச்சி போற்றத்தக்கது.

தமிழ்நாட்டைவிடத் தேசியத் தலைவர்கள் நேருஜி பட்டேல், சிவாஜி போன்றேர் பெயரால் பல்கலைக்கழகங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அறிஞர் இராதாக்கிருஷ்ணன் பல்கலைக்கழகமும் நிறுவுவது முறையாகும்.

Nels

பல்கலைக்கழகங்கள் தங்களது பணியினைச் சிறப்பாக ஆற்றி வந்தால் நாடும் மக்களும் உயர்வார்கள். பல்கலைக்கழகங்கள் மனிதப் பண்புகள், சகிப்புத்தன்மை, சிந்தனைத்திறன், கருத்துலகில் துணிந்து செயலாற்றல், உண்மைகளைத் தேடிப்பெற முயலுதல் போன்றவற்றின் சின்னமாகும். மனிதகுலம் தன்னை மேலும் உயர்த்திக் கொள்ள மேற்கொள்ளும் முயற்சிகள் யாவற்றிற்கும் பல்கலைக்கழகங்களின் துணை இன்றியமையாததாகும் என்பது ஜவர்கலால் நேரு அவர்களின் கருத்தாகும். எனவே பல்கலைக்கழகக் கல்வியின் உயர் நோக்கம் உண்மையான அறிவினை வளர்த்துப் பரப்புதலாக அமைகின்றது. நாட்டிற்கான சிறந்த தலைவர்கள், பல்வேறு துறைகளுக்கான வல்லுநர்கள் ஆகியோரைப் பல்கலைக்கழகங்கள் உருவாக்க வேண்டும்.

பல்கலைக்கழகங்கள் உலக மன்பதைச் சேவை நிலையங்களாகும். உலகக் குடிமகன் இராதாக்கிருஷ்ணன் கண்ட கல்லிச் சிந்தனைகள் நிலைத்த சிந்தனைகளாகும்.

கலாநிதி செர்க்கீஸ் கூ சென் தரும் பல்கலைக்கழகக் கல்விச் சிந்தனைகள்

ஆசிரியமே தனது வாழ்க்கையாய் விளங்கவேண்டும் என்று உறுதி பூண்ட கலாநிதி செர்க்கீஸ் கூ சென் அவர்கள் உதவி ஆசிரியராகப் பணியாற்றி, பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராகி, கல்வியியற் புலப் பேராசிரியராக விளங்கி, பாரத நாட்டில் பல பல்கலைக்கழகங்களிலும் துணை வேந்தராக விளங்கியவர்.

வாழ்நாள் முழுவதும், ஆசிரியராக விளங்கிய அவர் காந்தி யடிகளின் ஆதாரக் கல்வித் தத்துவத்தால் உந்தப்பட்டு, இந் நெறி யினைப் பரப்பியவர்.

சமயச் சார்பற்ற, சமய சமரசம், சமநீதி கண்ட பாரதம் இவரைப் பிரதிக் குடியரசுத் தலைவராக்கி, பின்னர் தலைவராக்கி உலக அரங்கில் பெருமையைத் தேடிக் கொண்டது.

இக்கட்டுரையில் அவரது சில பல்கலைக்கழகச் சிந்தனைகள் கோவைப் படுத்தப்பட்டுள்ளன.

பாரத நாட்டிற்கு முன்வைக்கப்பட்டுள்ள பணிகள் உயர்ந்தன வாகும். உயர்ந்தவை மட்டுமல்ல, முக்கியமானதோடு, சிரமப்பட்டு தீர்வு காணவேண்டியவையுமாகும் என்பது அமரரவர்களின் கருத்தாகும்.

இந்நாடு ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும், ஆகக் குறைந்த வரவைத் தானும் உறுதிப்படுத்த விரும்புகின்றது. நீசி, சமக்துவம், தனிப் பட்டவரின் மதிப்பு என்பனவற்றினை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு புதிய சமூக ஒழுங்கை உருவாக்கப் பாரதம் விரும்புகின்றது. நலீன்

அறிவியலையும் தொழில் நுட்ப தொழில் நுணுக்க வியலையும் ஒன்றே டொன்று இன்னத்து வளர்ப்பதற்கும் சமூகப் பொறுப்புணர்ச்சியை வளர்க்கவும். தொன்மையும், இளமையும் செறிந்த பரம்பரையின் அடி வந்த ஒழுக்க ஆத்மீக மதிப்புகளைப் பிறப்பிப்பதற்கும் இவை உறுதுணையாக விளங்கவேண்டும் எனக் கொண்ட அவர் இவற்றிற் கெல்லாம் பல்கலைக் கழகங்களே சிகரமாகும் எனவும் கொள்வார்.

இந் நோக்கு தேடிப்பெற்றமுடியாத கற்பணியில் எழுந்த தொன்றல்ல; இது ஒரு கௌரவ தேசிய வாழ்விற்கு குறைந்த அடிப்படைத் தேவையாகும்.

இதைனைச் செயற்படுத்துவதற்கு, கல்வியுடன் வளருகின்ற தேசியக் கல்விருத்திக்கே கூடுதலான சக்தி உண்டு. இவ்விருத்திக்கு கல்வி யைப் போன்ற ஒரு துணைவேறு இல்லை. இங்கு பல்கலைக்கழகங்களின் பணி மிக முக்கியமாகின்றது.

பல்கலைக்கழகங்கள், கலாசார, பொருளாதார, சமூகப் புரட்சியினை கல்விப் புரட்சியின் மூலம் உருவாக்குவதன் மூலமே இவ்விலட்கியம் சாத்தியமாகும்.

ஒரு நாடு, அதாவது மக்களுக்கு நல்ல கல்வியையும், வேலை வாய்ப்பினையும், கொடுக்க முடியாத அளவுக்கு வறுமை நிலவ முடியாது. அவ்வாறு வறுமை நிலை இருந்தாலும், இது மனித முயற்சியாலும், அர்ப்பணத்தாலும் தீர்க்கப்பட முடியும். தீர்க்கக்கப்பாதுவிட்டால், கல்வித் தலைமை சமூகத் தலைமைத்துவத்தைப் பெறவில்லையென்றே கூறவேண்டும். பாரத நாட்டில் திறங்கிடு; அவை வேர் வைத்து வளர்த்து, பூத்து, காய்க்கும் நிலை பெற வேண்டும். இவற்றிற்கு பல் பகலைக்கழகங்கள் முன்னேடிகளாக விளங்க வேண்டுமெனவும் அவர் கொள்வார்.

பல்கலைக்கழகங்கள் கட்டாயமாக தமது உள்ளூர் சமூகத்துடன் நெருங்கிய உறவு கொண்டும், நாட்டின் பிரச்சினைகளை ஆய்ந்தறிந்தும் சமூக சேவை நிறுவனங்களாகவும் விளங்கவேண்டும். நாட்டின் பிரச்சினைகளை அறிவதன் மூலமே. பிரயோக ஆராய்ச்சியில் மாண்பார்கள் ஈடுபடமுடியும் எனும் கருத்து அவரால் வலியுறுத்தப்பட்டது.

பல்கலைக் கழகமாணவர்களுக்கு, குடிமைப்பண்பு முக்கியமாகின்றது. அவர்கள் சமூக விதிகளைக் கடைப்பிடித்து நடப்பவர்களாக விளங்க வேண்டும். அடிப்படைக் கற்கை நெறிகளை கற்கின்ற அதே வேளையில்

நாட்டின் அபிவிருத்திக்கு முக்கியமான நெறிகளையும் கற்றல் வேண்டும் என்றும் அறிஞர் கூ. சென், அவர்கள் மாணவர்களுக்கு விளைப்பம் செய்தார்கள்.

மாணவர்கள் எல்லோருக்கும் காந்தியதிகள் அளித்த ஆதாரக் கல்வித் திட்டம் மிக முக்கியமானது. ஆதாரக் கல்வித் திட்டம் உள்ளியல், சமூக, பண்பாட்டுக் கல்வித் திட்டம் மட்டுமல்ல, இது ஆனை மையை வளர்க்கும் கல்வித்திட்டமுமாகும், என்பது அவரது அசைவுருக்கருத்தாகும்.

ஆதாரக் கல்வி பாரத நாட்டுக் கல்வித் திட்டத்துக்கு இன்றி யமையாதது. எனவே, மாணவர்கள் இதனைத் தத்துவமாக மட்டும் கருதாது செயற்பாடமாகவும் கொள்ளவேண்டும்.

பாரதநாடு உண்நதமான உள்ளார்ந்த சக்தியை கொண்டு விளங்குவது அவற்றினை. ஈர்த்து எடுப்பதில், பாரதம் கடுகதி வேகத்தில் ஆர்வம் காட்ட வேண்டும். இந்நாட்டின் சூழ்நிலை ஒரு அவசர சூழ்நிலையாகும். அவசியமான சூழ்நிலையில், அவசியமான ஆர்வமும், தலைமைத் துவமும் முக்கியமாகின்றது.

பாரத நாட்டின் கல்விப் புனரமைப்பு, நாட்டின் அபிவிருத்தியையும், நாட்டின் அபிவிருத்திக்காக தம்மை அர்ப்பணம் செய்யும் இளம் ஆண்களையும் பெண்களையும் உருவாக்கும் உயர் கல்வியைப் புனரமைப்பதால் உருவாக்கமுடியும் என்று கொண்ட அவர்கள், இவை உயர்கல்வி நிறுவனங்களின் பொறுப்பாகும் என்றும் கொள்வார்கள்.

பல்கலைக்கழகங்கள் தம்மீது தங்கியுள்ள பாரிய பொறுப்புக்களைப் பல வகைகளில் பூர்த்திசெய்யமுடியும். பாரம்பரிய பல்கலைக்கழகங்கள் கற்பித்தல் ஆராய்ச்சி, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சில துறைகளில் நிபுணத் துவத்தை உருவாக்குதல் ஆகிய தொழிற்பாடுகளைச் செய்து வருகின்றன. நலீன பல்கலைக்கழகங்கள் இத்தொழிற்பாடுகளை விசாரித்தும், தொடர்ந்து கொண்டும் போகவேண்டும் இந் நோக்கில் பாரத நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்கள் நீண்ட சிரமமான பயணத்தைக் கொண்டுள்ளன. பல புதிய துறைகளைச் சேர்த்துச் செயற்படுற்றுவதற்கு அவற்றினது தேவைகளை. எதிர்பார்ப்புகளை விசாரிக்க வேண்டும்.

மாணவர் தொகை கூடிக்கொண்டே செல்கின்றது; ஒவ்வொரு மாணவனும் தனது திறமையினை அறிந்திருத்தல் வேண்டும். அறிவியல் மனப்பாங்கும் வளர்க்கப்படுவது முக்கியமாகின்றது. சமநீதி பேசல்

பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் வல்லமையை நெறிப்படுத்தல், ஆராய்ச்சி மனப்பாங்கினை வளர்த்தல் ஆகியனவும் கல்வியின் முக்கிய பணிகளாகும். இதுவே அவர் மாணவர்களுக்கு அளித்த அறிவுரையாகும்,

பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்களினது பணியும் ஒரு நாட்டுக்கு முக்கிய மாகிள்றது என்று கொண்ட அவர், அவர்கள் அறிவும், ஆற்றலும், பண்பும் நிறைந்தவர்கள் என்பது நாடற்றிந்த விடயம். பாரத நாட்டுப் பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள், உலகப் புகழ் பெற்றவர்கள். ஆனால் பல்கலைக் கழகங்களில் மாணவ - ஆசிரிய இனக்கத்தினை இவர்கள் உருவாக்கவேண்டும். இதுவே கல்வியின் முதற்படியாகும். அத்தோடு 'நாமிருக்கும் நாடு இது' என்னும் மனப்பூர்வமாக உணர்தல் கேண்டும் நம்மிடையே சமூக உணர்வை வளர்ப்பதுமட்டுமல்ல, தொழிற்பாடு களின் மூலம் மாணவர்களையும் சமூக சிற்பிகளாக ஆக்குதல் வெண்டும். உலகளாவிய சிந்தனைகளை உருவாக்கிய பல ஆசிரியர்கள் பாரத நாட்டிலேயே உள்ளனர். அவர்களது சிந்தனைகள் நாட்டிற்குப் பயன்படுதல் வேண்டும் எனவும் ஆசிரிய உலகத்தை வேண்டுவார்கள்.

இரு நாட்டின் எதிர்காலம் நாம் நிகழ்காலத்தில் என்ன செய்கின் ரேம் அல்லது என்ன செய்யத் தவறுகின்றேம் என்று உணர்வதிலேயே தங்கியிருக்கின்றது.

பாரதப் பல்கலைக்கழகங்களில் கல்விபயிறும் 25 இலட்ச மாணவர்கள் நாட்டின் மாபெரும் சொத்தாகும். பயிற்றப்படவேண்டிய மனித வளம் பாரத நாட்டின் வளர்ச்சியில் கடந்த 20 ஆண்டுகளாக சாதி படைத்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு கல்வியில் முன்னுரிமை வழங்கப்படுகின்றது, இது ஒரு சிறந்த உலக சாதனையாகும். இவ்விளைஞர்களின் பங்கு மற்ற வர்களிலும் இருமடங்காகின்றது. என்று அவர் கூறும்போது ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் சாதி, சமய, வர்க்க, இன வேறுபாடுகளிற் கல்விச்சக்தி உண்டு, அவை வளம்பெற வேண்டும் எனும் கருத்தை உறுதியோடு கூறுவதைக் காண்கின்றோம்.

பல்கலைகழகங்கள், மனித சூலத்திற்காகவும், தர்க்க சிந்தனையை வளர்ப்பதற்காகவும் உண்மைகளைத் தேடுவதற்காகவும் நிறுவப்பட்ட நிறுவனங்கள். அவை தர்க்க சிந்தனையினையும் வளர்த்தல் வேண்டும். மாணிட மேம்பாடே பல்கலைக்கழகங்களின் குறிக்கோளாக விளங்க வேண்டும். உயர் கல்வியின் மூலமே ஒரு நாடு உலக அரங்கில் சிறந்த இடத்தினைப் பெற முடியும். இதற்குப் பிரயோக ஆராய்ச்சி முக்கியமாகின்றது.

பல்கலைகழகங்கள் ஆக்மீக நெறியில் உருவாகி, சமூக, பொருளாதார மறு சொராக்கத்தின் மூலம் புதிய சமுதாயத்தினை ஆக்குதல் வேண்டும்.

இவையே உலக அறிஞர் செர்க்கிஸ் கூஸன் கண்ட பல்கலைக் கழகக் கல்விச் சிந்தனையின் சாராம்சமாகும்.

அரிஸ்டோட்டலின் கல்விச் சிந்தனைகள்

புராதன வித்துவான்கள், அறிஞர்களுள் அரிஸ்ரோட்டல் என்பவர் மிகவும் பழையானவர். தத்துவம், விஞ்ஞானம், சிறப்பாக தர்க்கம், அரசியல், நீதிநெறி என்பவற்றில் இவர் அளித்த முன்னேற்றங்களுக்கு மனிதகுலம் என்றென்றும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

அரிஸ்ரோட்டல் என்பவர் கி.மு. 384ஆம் ஆண்டில், கல்சயிடிக் (Chalcidic) குடாநாட்டில் உள்ள ஸராகிரு (Stagira) என்னும் சிறிய பட்டணத்தில் பிறந்தார். இக்குடாநாடு ஏகியன் (Aegaea) கடலில் வடமேற்கு மூலையில் கடலினுள் தள்ளிக் கொண்டிருக்கின்றது. இவருடைய தந்தையாகிய நிக்கோமாச்சாஸ் என்பவர் அனின்ராஸ் 11 என்னும் அரசனுக்கு மருத்துவ ஆலோசகராக இருந்தார். இவர் தனது மகனுகிய அரிஸ்ரோட்டலுக்கு இளம் பிராயத்திலேயே எல்லா வித கல்வியைக் கற்கவும், பிற்பாடு நோய்களின் அறிகுறிகளை அவதானிக்கும் திறனையும் அறுவை செய்யும் நுட்பத்தினையும் கற்பித்தார்.

அரிஸ்ரோட்டல் தனது 17வது வயதில் அதென்ஸ்கு சென்று அங்கு 20 வருட காலமாக பிளேத்தோவின் கல்விக்கழகத்தில் கல்வி பயின்றார். இவருக்கு ஆரம்பத்தில் தத்துவ ஞானிகளின் படைப்புக் களை மற்றைய மாணவர்களுக்கு வாசித்துக்காட்டும் பொறுப்புக் கொடுக்கப்பட்டது. காலப்போக்கில் இவர் பிளேட்டோவின் விரிவு ரைகளைப் பயன்படுத்தியும் அவற்றில் சிலவற்றை விமர்சனம் செய்தும் தனது படைப்புக்களை உருவாக்கினார். கி.மு. 347இல் பிளேட்டோ வின் மறைவுக்குப் பின் இவர் கல்விக்கழகத்தின் பழைய மாணவரான ஹெர்மியாஸ் (Hermias) உடைய அரண்மனைக்குச் சென்றார். மைக் கிறவில் உள்ள ஆஹேனின் அசஸ் என்னும் இடத்துக்கு ஆளுநராக விளங்கினார். அரிஸ்ரோட்டல் ஹெர்மியாஸ் குடும்பத்வரைச் சேர்ந்தவரையே திருமணமும் செய்தார்.

அரிஸ்ரோட்டல் கி.மு. 334இல் தனது 50வது வயதில் அதென்ஸ் ககுத் திரும்பிவந்து தனது பொறுப்பில் தத்துவச் கல்விக்கூடத்தை லீசியனில் ஆரம்பித்து விரிவரைகள் நிகழ்த்தியதுடன் கட்டுரைகளும் எழுதினார். அத்துடன் ஒர் நூல்நிலையத்தை நிறுவி அங்கு தத்துவ நூல்களையும், பிரதிகளையும், சீராகவும், ஒழுங்காகவும் ஒழுங்குபடுத்தி அவற்றில் சிலவற்றைத் தெரிவு செய்து தனது மாணவர்களுக்கு வாசித் துக்காட்டினார்.

இவரின் புகழ் மிக விரைவாகப் பரவியதால் தொலைவில் இருந்தும் மாணவர்கள் இவரது கல்விக்கூடத்தில் பயில் வந்தார்கள். இவர் அலக்சாண்டர் மன்னனின் நண்பனாக இருந்தமையாலும் இவருக்கு அரசினால் சார்புகள் இருக்கின்றன என்னும் என்னம் மக்களிடையே இருந்தமையாலும் கி.மு. 323இல் அலக்சாண்டர் காலமடைந்தவுடன் தனது செல்வாக்கு அதென்ஸ்லில் குன்றியிருப்பதை அரிஸ்ரோட்டலால் உணரக்கூடியதாக இருந்தது. தனக்கு எதிராக நாஸ்திகத்துக்காக வழக்கு தொடர்க்கூடும் என்ற அச்சத்தினாலும் இவர் தனது சொந்த ஊரான (Euboea) இயுபிக்கனுக்குச் சென்றார். இவர் தனது மகளையும் மகன் திக்கோமாகஸ் ஜயம் விட்டுச் சென்றார். இந்த மகனுடைய பெயரால் இவரது பிரபல படைப்பான நிக்கோமாசியின் நீதிநெறி நூல் உருவாகியது. இவர் தனது சாசனத்தில் தன்னுடைய அடிமை களுக்குச் சலுகைகளை ஏற்படுத்தியிருந்தார். சிலரை விடுதலை யாக்கினார்.

பிளேட்டோவிடம் அரிஸ்ரோட்டல் கல்விகற்கத் தொடங்கும் போது பிளேட்டோவுக்கு வயது 60 மட்டுமல்ல தனது பெரும்பாலான புத்தகங்களையும் எழுதி முடித்துவிட்டார். இவை அரிஸ்ரோட்டலின் ஆய்வுக்குப் பெரிதும் உதவியன. இவர் பிளேட்டோவின் அடிப்படைக் கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொண்டாலும் பிளேட்டோவின் விரிவுரைகள் ஏற்படுத்திய கருத்துக்கள் எல்லாவற்றையும் ஏற்கவில்லை. அத்துடன் அவரது கருத்துக்களைப் பற்றி தனது உடன்பாட்டின்கையை பிளேட்டோவுக்குத் தெரிவித்தார். இதனால் கல்விக்கழகத்தின் சிறந்த மாணவரான அரிஸ்ரோட்டல், கூடுதலாகப் பிளேட்டோவின் படைப்புக்களை விமர்சனம் செய்கிறார் எனக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டது. அரிஸ்ரோட்டல் தான் பிளேட்டோவின் கற்பித்தல்களைத் திருத்துவதற்குத் தகுதிவாய்ந்தவராகத் திகழ்ந்தார். பிளேட்டோ இயற்கை அம்சங்கள் அல்லது தோற்றப்பாடுகள் எல்லாம் உண்மையைல்ல எனவும், அவை உண்மையின் நிமுலக்களே எனவும் கூறிய கருத்தினை அரிஸ்ரோட்டல் ஏற்க மறுத்தார். பிளேட்டோ கூறியது மேலும் எமது புலன்கள் மூலம் பெறப்படும் தோற்றப்பாடுகள், எமது உண்மையான எண்ணங்கள் அல்ல என்னாங்களைத் தூண்டுவன் என்பது பொதுமைகள் பற்றிய எமது சிந்தனைகளாகும். இவைதான் உண்

மையானவை என பிளேட்டோ கருதினார். அரிஸ்ரோட்டல் பிளேட் டோவின் எண்ணங்கள், பொதுமை பற்றிய கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொண்டார். எண்ணங்கள் தனித்து இயங்க முடியாதவை எனக் கருதினார். ஆகவே பிளேட்டோ கருதியது போன்று பூரணமான பொதுமைகள்பற்றிய எண்ணங்கள், தூய எண்ணங்கள் என்பன மனித சிந்தனை மூலம் அடைய முடியாதவை. இது பூரண முழு அறிவு கொண்ட ஆதி சக்தியிடமே உள்ளது எனவும் அரிஸ்ரோட்டல் கருதினார். ஏனெனில் மனித சிந்தனை பூரணமற்றது. ஆனால் பூரணத் துவத்தை நோக்கிச் செல்ல முடியுமே தவிர பூரணத்துவத்தை எப்த முடியாது என்பது இவர் கருத்து. ஒவ்வொரு உயிரியும் விசேஷமான அமைப்பையும், நோக்கத்தையும் கொண்டு இயங்குகிறது. பகுத்தறியும் ஆற்றலைக் கொண்டிருப்பதால் மனிதன் மற்றைய உயிர்களிலும் பார்க்க மேலாகக் கருதப்படுகிறுன். எனவே அறிவைப் பெறுவதற்கு மனிதன் பொருள்களை நன்றாக அவதானித்து அவற்றின் தொழிற் பாடுகளைப் பகுத்து ஆராய்ந்து கொள்ள வேண்டும். கல்வியின் அடிப்படைத்தத்துவம் தரவுகளைச் சேகரித்தலும் பகுத்தாராய்வதும் ஆகும். தொழுத்தறி முறைக்கற்றல் விஞ்ஞானத்தின் அடிப்படை உண்மை களைத் தேடும் முறைகளையே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என அரிஸ்ரோட்டல் கூறுகின்றார்.

மனிதனை உற்று அவதானித்தால் அவன் ஒரு 'அரசியற் பிராணி' யாகக் காட்சியளிக்கின்றார் என்கிறார் அரிஸ்ரோட்டல். இவனது உயரிய நோக்கம் யாதெனில் தனது நன்மைக்காகவும், சமூக நன்மைக்காகவும் நியாயப்படுத்தல் என்னும் திறனைப் பயன்படுத்தக்கூடியன வாக இருப்பது. பிளேட்டோவும், சோக்கிறற்றிசீஸம் நல்லபடி இருப்பதற்கும், நல்லதைச் செய்வதற்கும் எது நல்லது எனத் தெரிந்தால் மட்டும் போதுமானது எனக்கருதினார்கள். ஆனால் அரிஸ்ரோட்டல் கூறுகிறார் நல்லதை மனிதன் தெரிந்தால் மட்டும் போதாது, அதைச் செயல்முறைப்படுத்தவும் வேண்டும். சரியான ஒழுக்கத்தை தனது பழக்கமாகவும் கொள்ள வேண்டும் என்கிறார். அரிஸ்ரோட்டல் கூறிய அறிவின் செயல்முறை பழக்கத்தைப் பெறும்பான்மையான அதென்ஸ் மக்கள் வரவேற்றார்கள்.

அரிஸ்ரோட்டல் மக்களை ஒழுக்கத்தில் வழிப்படுத்தி அறிவையும், சந்தோசத்தையும் ஏற்படுத்த ஒரு பொன்னை இடையான நடுவெழியை ஏற்படுத்தினார். அதாவது துணிவை தீய செயல்களான களவு, கொளு செய்வதற்குப் பாவிக்கக் கூடாது, உயரிய நல்ல காரியங்களைச் செய்வதற்கே துணிவைப் பாவிக்க வேண்டும். அரிஸ்ரோட்டல், பிளேட்டோவின் கொள்கையான எமது ஆசைகளையும், நாட்டங்களையும் பகுத்தறிவின் மூலம் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். அதன்மூலமே ஒருவன் சந்தோஷமாக இருப்பதுடன் மற்றவர்களையும் சந்தோஷத் துக்கு உள்ளாக்குகின்றார் என்பதை ஏற்றுக் கொள்கிறார். ஆனால்

சந்தோஷமான சமுதாயத்தை ஒருவாக்கும் முறையில் பிளேட்டோ வின் கருத்துடன் ஒத்துப் போகவில்லை. அரிஸ்ரோட்டல் சொத்துக்கள் தனிப்பட்டமுறையில் பேணப்பட வேண்டும் என்கிறார். இவை பொதுமையாக்கப்பட்டால் இதில் ஒருவரும் கவனம் செலுத்த மாட்டார்கள். இறுதியில் அவை அழிந்துவிடும் என இவர் கருதுகிறார். சிறந்த அரசாங்கம் அமைந்தால் இவை பொதுமைப்படுத்துவதில் நடந்தான் ஏற்படாது. ஆனால் அரசு சிறந்ததாக அமையாவிடின் இவர் கணக்கு மக்களில் அக்கறை இல்லை, தமது சொந்த நலன்களிலேயே கவனம் செலுத்துவார்கள். இதனால் உடமைகள் தூர்ப்பிரயோகம் செய்யப்படும் என அரிஸ்ரோட்டல் வாதிடுகிறார்.

Chennai - 2016

மிதமிஞ்சிய செல்வமும், ஏழ்மையும் மனிதனுக்குத் தீமையை விளைவிக்கும் என்பதை அரிஸ்ரோட்டல் வாசகர்களுக்கு நீண்டபடுத்துகிறார். மனிதன் ஒத்துழைக்கக் கூடியவனுக்கவும், சந்தோஷத்தைப் பெறுவதற்காகத் தோழுமை உணர்ச்சி உடையவனுக்கவும் வாழ வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். ஆனால் மனிதர் எல்லோரும் சமத்துவமுள்ளவராக பிறப்பதில்லை. சிலர் நாட்டை ஆள்பவராகவும், சிலர் தொழிலாளிகளாகவும், சிலர் அடிமைகளாகவும் பிறக்கிறார்கள் என கருதுகிறார். தூர் அதில்ஸ்டவசமாக விஞ்ஞானத்தில் இவரின் படைப்புகளில் விலங்குகளை வகைப்படுத்தல் போன்ற பல கண்டுபிடிப்புகளைக் கொண்டிருந்தபோதும் என்னற்ற பிழைகளும் காணப்பட்டன. அரிஸ்ரோட்டலுக்கு அப்பொழுது அதிகளை அதிகாரம் இருந்தது. இதை விரும்பாத திருச்சபையினர் இவரது பிழைகளைப் பெற்றுபடுத்தினார்கள். இதனால் விஞ்ஞானத்தில் முன்னேற்றம் குன்றியது. இவருடைய உற்றுநோக்கலும் தொகுத்தறிவும் இவைக்கு ஒரு நல்ல அத்தி வாரமாக இருந்தது. பிளேட்டோவைப் போல் இவரும் பெருகிவரும் சனத்தொகையைக் கட்டுப்படுத்த அரசாங்கம் எடுத்த நடவடிக்கை களைக் கண்டித்தார்.

Chennai - 2016

நாட்டின் எல்லா பிரஜைகளின் பிளேராகளுக்கும் அரசு சரியான கல்வியை வழங்க வேண்டும் என்னும் கருத்தை அரிஸ்ரோட்டல் கொண்டிருந்தார். ஸ்பாட்டா நகரத்தில் பிரஜைகளின் பிளேராக ஞக்குக் கட்டாய பொது பாடசாலைகள் மூலம் கல்வி வழங்கப்பட்டது. ஆனால் இங்கு உடல் பயிற்சிக்கல்வியும், இராணுவப் பயிற்சியுமே வழங்கப்பட்டது. ஆனால் அரிஸ்ரோட்டல் விரும்பிய கலை, விஞ்ஞானம் பற்றிய கல்வி 200 ஆண்டுகள் வரை நடைமுறைப்படுத்தப்பட வில்லை. 16-ம், 17-ம் நாற்றுண்டில் ஜேர்மனி, மற்றைய ஐரோப்பிய நாடுகளில் தேசிய பாடசாலைகள் படிப்படியாக ஆரம்பிக்கப்பட்டன. அரிஸ்ரோட்டலின் கல்விமுறை பெரிய தேசங்களுக்காக ஒழுங்கமைக்கப்படவில்லை. இது பொருத்தமான சூழ்நிலையைக் கொண்ட அதென்ஸ் போன்ற சிறிய நகரங்களுக்கே ஒழுங்கமைக்கப்பட்டது. இவரது கருத்து கல்விமுறையில் உடல்கல்வி, இசை, இலக்கியம், விஞ்ஞானம், நன்னடத்தை என்பவற்றை பயிற்றவேண்டும் என்பதாகும். அரிஸ்ரோட்டல் கல்வி தொழிலுக்காக என்பதை ஏற்கவில்லை. அத்துடன் பிளேட்டோவின் பெண்கள்வி கருத்தையும் கவனிக்கவில்லை.

உயர் கல்வியைப் பொறுத்தமட்டில் பிளேட்டோவின் கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். அதாவது கணிதம், பெளதீகவியல், வானசாஸ் திரம், தத்துவம் என்பன உயர்கல்வியில் கற்பிக்கப்பட வேண்டும். என்பதை அரிஸ்ரோட்டல் ஏற்றுக்கொண்டார். இவர்களுக்கு வழங்கப்படும் கல்வி பிளேட்டோ கருதிய தனியாள் வேறுபாட்டிற்கமைய அவர்களது விவேகத்திற்கு ஏற்ப கற்பிக்கப்படவேண்டும் என்கிறார். பிள்ளைகளுக்கும், கட்டிலைஞர்களுக்கும் தமது ஆசைகளைக் கட்டுப்படுத்தவும், உத்தரவுகளுக்குக் கீழ்ப்படியவும் கற்பித்தல் வேண்டும். கட்டுப்பாட்டுக்குக் கீழ்ப்படியப்பழகுவதன் மூலம் அவனுக்கு உத்தரவுகளை கொடுக்கும் திறனையும், மற்றயவர்களை ஆளும் தன்மையையும் கற்பித்துக் கொடுக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. இவர்களுக்கு நல்ல காரியங்களுக்காக மக்களிடையே எழுச்சிகளை ஏற்படுத்தக்கூடிய ஆற்றலையும், நல்லதை மற்றவர்களுக்கு எடுத்துக்கூறும் ஆற்றலையும் கற்பிக்கவேண்டும் என்பது அரிஸ்ரோட்டலின் கருத்து.

அரிஸ்ரோட்டலும் பிளேட்டோவும் தனிமனிதனுக்கு வழங்கப்பட்ட வேலைகளைக் குடிமகன் என்றழறையில் செய்ய பயிற்சி அளிக்கப்பட்டு அவன் சமுதாயத்தில் சமஞக கருதப்பட வேண்டும். ஆனால் அவனது திறமைக்கும், செய்கைக்கும் ஓரளவுக்கேணும் பாராட்டுவழங்கப்பட வேண்டும் என்கிறார்கள். நவீனகருத்தின்படி ஒருவன் ஒன்றில் அல்லது பலவற்றில் திறமை படைத்திருந்தாலும் வேறு சில வற்றில் புத்திக்கர்மமேயா திறமையோ அற்று இருப்பான் என்னும் கொள்கையை இருவரும் உற்று நோக்கத் தவறிவிட்டார்கள். எனினும் எல்லா மாணுக்கரும் உயர்ந்த சமத்தியல் வாதத்தையும், இயற்கை அவதானிப்பதையும், நேர் சிந்தனையையும் கொண்டிருக்கவேண்டும் என அரிஸ்ரோட்டல் கருதினார். அரிஸ்ரோட்டல் தர்க்கவிஞ்ஞானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நேர்மையான உண்மையை நிலைநாட்ட வழிகாட்டினார்.

அரிஸ்ரோட்டலின் படைப்புக்களும் சிந்தனையும் அவர் ஒரு மிகச் சிறந்த மேதை என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. விஞ்ஞான உபகரணங்களோ, கண்டுபிடிப்புக்களோ ஊகிக்க முடியாத காலத்தில் இவரின் சரிபிழைகள் சமுதாயத்தில் அரசியல் மத பிழைகளை மறைக்கப்பயன்படுத்தப்பட்டன. இதே நேரத்தில் மனிதனின் நல்லொழுக்கத்திற்கும், முன்னேற்றத்திற்கும் இவர் அளித்த பங்கு அலட்சியப்படுத்தப்பட்டன. அரிஸ்ரோட்டலின் முன்னேற்றங்களிலும், கணிப்புக்களிலும் பிழைகளைக் கண்டுபிடிப்பது தீவிபத்தினால் உண்டான இழப்புகளுக்கு, தீயை அணைக்க வந்தவர்கள் மேல் பழியைப் போடுவதற்கு ஒத்ததாக இருக்கின்றது. இன்று உயிரியல் வல்லுநரும், இரசாயனவியலாளர்களும் வாழ்க்கையின் இரகசியங்களின் மூலவேரைக் காண்பதற்காக உளவியல் பரிசோதனைகளையும் அளவிடுகளையும் மனிதனின் நடத்தைகளையும் மிக நுணுக்கமாக ஆராய்கிறார்கள். ஆனால் இவர்கள் எல்லோரும் புராதன கிரேக்கர் சிறப்பாக அரிஸ்ரோட்டல் படைத்த திடமான அத்திவாரத்தினை சிறிது விஸ்தரிக்கிறார்களே ஒழிய புதிதாக ஒன்றும் செய்யவில்லை.

சமதர்ம சிந்தனையாளர்- கிருபேட்டைவென்

தொழிற்றுறையாளரும், தொழிற்சங்கத் தலைவரும், சமூக சீர் திருத்த வாதியும், கல்வியாளருமான கிருபேட்டைவென (1771-1858) எனும் நெறியாளர் பெஸ்டலோசி, புரோபஸ் ஆகியோரது கல்வித்தத்துவங்கள் பயனுள்ளவையாயும், பாராட்டத் தக்கவையாயும் இருக்கும் அதே நேரத்தில் அவை புதிய சமூக அமைப்பினால் இனைக்கப்படாவிடில் மிகவும் பயனற்றதாய்ப் போய்விடும் என உணர்ந்தார். ஜீன் ஜாக்ஸ் ரூசோ போன்று பள்ளிக்கூடத் திட்டத்தைத் தவறான கல்விப் பாதையில் இட்டுச் செல்லும் சமுதாயத்திலுள்ள விசைகளைத் திருத்த முயன்றார். கல்விக்கூடாகப் பெறுகின்ற நல்ல காரியங்களைச் சமூக நிகழ்ச்சிகள் பாதித்து விடும்என்று நினைத்தவர் அவர். சமூகத் தூய்மைக்கேடு, சட்டங்களாலும், சமய வாக்குத் தத்துவங்களாலும் மாறிவிடப் போவதில்லை. ஆகவே, அரசியல், பொருளாதார மற்றும் சமூக அமைப்புகள் புதுப்பிக்கப்பட வேண்டுமென்று ஒவென் கருதினார். பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்கள் ஒழுக்க சீர் திருத்தங்களிலும், நடைமுறை சமூக மாறுதல்களிலும் மனிதனை மாற்றி அமைப்பதில் தலைவர்களாக விளங்க வேண்டும் என்பது அவர் நெறி.

கல்வியும் சமுதாயமும் பூரணமாக்கப்படாத நிலையில் தனி மனி தனே வறுமைக்குப் பொறுப்பானவன் என்று தீர்மானிக்க முடியாது. ஏனெனில் ஒவ்வொரு மனிதனும் தனது சமூக சூழ்வின் அடிப்படையிலே உருவாக்கப்படுகின்றார்கள். சமயங்கள், தவறுதலாக தனிப்பட்ட மனிதனின் பாவங்களினால் சமூகமே கஷ்டப்பட்டுகிறது என்று சொல்கின்ற கூற்றை நிராகரிக்க வேண்டுமென்பது போன்ற பல சமதர்மக்கருத்துக்களைப் பரப்பியவர் ஒவென். மிகச் சிறிய வயதில் ஆரம்பிக்கப்படும் குழந்தைகளுக்கான கல்வியும், தொழிலாளருக்கும், குடிமக்களுக்குமான முறையான கல்வியுமே சமூக பொருளாதார அடிப்படைத் தவறுகள்பற்றிய உண்மையை எடுத்துக் காட்டக்கூடும் என்ப

தும் அவரது கருத்தாகும். தனது சமூக சீர்திருத்தப் பிரேரணைகளும் கல்வித் திட்டங்களும் ஓர் அறிமுட்டப்பட்ட, ஒற்றுமை வாய்ந்த வள மிக்க, செயிப்பான மக்களைக் கொண்ட சக்தி வாய்ந்த சமுதாயத்தை உருவாக்கும் என்று நம்பினார்.

இவென், 1771-ம் ஆண்டு வேல்ஸ் இன் வடபகுதியிலுள்ள நியூ ரவணின் சிறிய பட்டினத்தில் பிறந்தார். நடுத்தர வகுப்பைச் சேர்ந்த பெற்றேருக்கு மகனாகப் பிறந்தார். இவரது தந்தை குதி ஸெரத் தளவாட வணிகராயும், இரும்புச் சரக்கு வணிகராயும், தபாலதி காரியாகவும் இருந்து தூய்மை வாழ்க்கை நடாத்தி சிறுவர்களுக்கு நியாய வரம்புக்கு அப்பால் கொடுக்கப்படுகின்ற தண்டனைகளை எதிர்ப் பவராயும் அவர்களது ஆளுமைக்கு மதிப்பு கொடுப்பவராயும் விளங்கினார். இதே பண்பினை உடைய ரெபோர்ட் இவென் உள்ளார்ப் பள்ளிக்கூட மொன்றில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டான். அங்கு என, எழுத்து, வாசிப்பு மற்றும் விளையாட்டு, இசை போன்ற பாடங்களிலும் அதிகப் படியான திறமையைக் காட்டினார். இதனால் 7வது வயதில் இவர் உதவி ஆசிரியராகப் பணியேற்றிற்றுர். இது அக்காலத்தில் கைக்கொள்ளப்பட்ட முறையாகும். இம்மரபின் அவர் பிற்காலத்தில் வள்ளையாகக் கண்டித்தார். இது இவரது சொந்தக் கல்விச் செலவை ஈடு செய்ய வழி வகுத்தது. இரு வருடங்களின் பின் இவர் துணி, மணி விற்கும் கடையில் வேலை வாய்ப்பைப் பெற்றிற்றுர். அவரது வாழ்க்கையின் வெற்றிக்கு இதுவே முதற்படியாகும். இருபதாவது வயதிலே இங்கிலாந்திலுள்ள மன்செஸ்டரிலுள்ள ஆலையொன்றில் முகாமையாளராகப் பணியாற்றினார்.

அங்கு அவரின் கீழ் 500 பேர் பணியாற்றினார். இந்த அனுபவம் அவருக்கு ஏழ்மையின் கொடுமை பற்றிய அறிவைக் கொடுத்தது. அவர்கள் மீது அனுதாபத்தையும் அவரது தயர்த்துடைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தையும் உருவாக்கியது. மூன்று வருடங்களின் பின் மன்செஸ்டரின் பெரிய வணிக நிலையமான கோல்றரன் ருலிஸ்ற் இல் பங்காளரானார். இறுதியாக, 1797-ல் மேலும், ஸ்கொற்லாந்தி லுள்ள நியூலானக்கில் உள்ள, இவரது வருங்கால மாமனுன் டேவிட் டேலுக்குச் சொந்தமான பெரிய பருத்தி நெசவு ஆலைகளை இரண்டு பங்காளருடன் சேர்ந்துநடாத்தி வந்தார்.

நியூலானர்க் நகரம் 2,500 மக்களைக் கொண்டது. அவர்களில் ஆநேகமானவர்கள் வறுமையிலும், சுகாதாரமற்ற நிலையிலும் வாழ பவர்கள். ஒவென் உடனடியாகச் சீர்திருத்தங்களை ஆரம்பித்தார். இவர் நெசவு ஆலையின் வேலை நேரத்தை 10 $\frac{1}{2}$ மணித்தியாலங்களாகக் குறைத்தார். 10 வயதிற்குப்பட்ட பிள்ளைகளை வேலையிலமர்த்த மறுத்தார். வீதிகளையும், வீடுகளையும் திருத்தவும், சுத்தமாக வைத் திருக்கவும் கட்டளையிட்டார். போதைப் பொருள் விற்பனையைத்

தடுத்தார். தனிப்பட்ட வியாபாரிகளின் கொள்ளை லாபத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காக இலாபமற்ற உணவுக் கடைகளை நிறுவினார், ஆலையால் வருகின்ற இலாபத்தில் 5 வீதத்திற்கு மேற்பட்டதை ஊழியர்து நலனுக்காக விளையாட்டு நிலங்கள், பள்ளிக்கூடங்கள் போன்றவை அமைப்பதற்காகச் செலவிட்டார். சுறுசுறுப்பற்ற, கவனமற்ற ஊழி யர்கள் அக்காலத்தில் சமூகத்தினுல் வித்தியாசமாகக் கணிக்கப்பட்டனர். ஒவென் இதை உணர்ந்திருந்தும் ஒருவரையும் ஒருபோதும் தண்டிக்கவில்லை. அவர்களது தவறுகளுக்குக் காரணம் நல்ல வழி நடத்தல் காட்டாத பெற்றேர் அல்லது சமூகக் கொடுமைகள் தான் என்றுணர்ந்தார்.

ஒவெனுடைய விழிப்புணர்ச்சிக் கொள்கைகள் குறிப்பாகப் புதிய கல்வி நிலையத்தை நிறுவுதல், குண நலன்களைப் பேணும் நிலையங்களை உருவாக்கல், குழந்தைகள், பெரியோருக்கான கல்வி என்பன இவரது பங்காளர்களின் எதிர்ப்பைச் சம்பாதித்தன. இவர் சமூகத்தின் மீது ஒரு புதிய கண்ணேட்டம் என்ற தலைப்பில் 1813-ல் தன்னுடைய புதிய திட்டங்களுக்கான காரணங்களை விளக்கும் 4 கட்டுரைகளைப் பிரசரித்தார். அத்துடன் தனக்கு சாதகமானவர்களைப் பழைய புங்காளரினிடத்திற்குச் சேர்த்துக் கொண்டார். ஓய்வுதியம் நோய்க் காப்பறுதி, இலவச பொது முதனிலைப் பள்ளிக்கூடங்கள், பகல் பராமரிப்பு நிலையங்கள், பொதுப் பொழுது போக்கு வசதிகள், ஆண் பெண் சமத்துவம், பிரான்சில் பொதுப் பள்ளிக்கூடங்கள், பெஸ்டலோசியின் யூவேடன் கல்வி நிலையம், கோர்வியில் வெலன்பேர்க் கைத்தொழில் நிலையங்கள் என்பன அவரின் நவீன சீர்திருத்தங்களாக முன்மொழியப் பட்டன. இவர் நியுலானார்க்கில் வெளியிடப்பட்ட கருத்துக்களும், சீர்திருத்தங்களும் உலகக் கவனத்தை ஈர்த்தது. இவரது கொள்கையை எதிர்த்தவர்கள் கூட இவரது உண்மையான மனிதாபிமானம் கண்டு இவரை மதித்தனர்.

நியுலானார்க்கிலுள்ள தொழிலாளிகள் முன்னெரு போதும் இல்லாத முறையில் முன்னேற்றமடைந்திருந்த போதிலும் அவர்கள் இன்னமும் தனது வழி நடத்தலையும், மேற்பார்வையையும் எதிர்பார்ப்பப் பர்களாயும், சுயாதீனமாக தமிழைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியாதவர்களாயும் இருப்பதாக ஒவென் உணர்ந்தார். 1824-ல் இவரும் ஸகொற்லாந்து மண்ணியலாளரான வில்லியம் மக்லேயர் என்னும் இவரது பங்காளரும் இந்தியானுவிலுள்ள நியூ கார்மொனி என்னும் இடத்தில் ஒரு கூட்டுறவு கிராமத்தை உருவாக்கி அதனை ஒவெனுடைய சமூகக் கருத்துக்களைப் பின்பற்றக்கூடிய பார்ச்சார்த்த கிராமமாக்கினார்கள். இங்கு ஒவ்வொருவரும் உற்பத்திப் பொருட்களையும் தனது தேவைகளையும் ஒவ்வொருவரினதும் உழைப்பைப் பொறுத்துப் பெற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது. இக்கூட்டுறவு இயக்கத் தின் மூலம் அவர் கூட்டுறவுத் தத்துவத்துக்கும், கல்வித் தத்துவத்துக்கும் இனக்கம் கண்டார்.

நியூகார்மொனியில் வசிப்பவர்கள் வெவ்வேறு வகுப்பினராயிருந்தனர். இவர்கள் இப்படிப்பட்ட திமர் சமூகப் பொருளாதார மாற்றங்களை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு அவர்கள் ஆயத்தமாகவிருக்கவில்லை. இந்தத் திமர் மாற்றம் கருத்து வேறுபாடுகளை அதிகரித்தது. ஒவை ஜூம் மக்லைரும் நிதி, கல்வி சம்பந்தமான கொள்கைகளில் கருத்து வேறுபட்டவர்கள், 1827இல் பார்ட்சார்த்த கூட்டுறவு வாழ்க்கையை முடிவுக்குக் கொண்டுவரக் கூடிய வண்ணமாக ஒவைளை நிராதரவாக விட்டு மக்லேயர் விலகினார். இம்முயற்சியின் தோல்விக்கு முக்கிய காரணம் அங்கு வாழ்ந்தவர்கள் ஒவைனுடைய கருத்துகளுக்குப் பதிலாக தங்களது அபிலாசைகளையே முன்வைக்க வந்ததே என்று கொள்ள வேண்டும். இதே பிரச்சினையை 1607-ல் லேர்ஜீனி ஜேம்ஸ் நகர் என்னும் கப்பிள் யோன் சிமித்துடைய புதுக்குடியேற்றத்தைப் பாதித்தது. மேலும் அதே பிரச்சினை கிரேக்கச் சிந்தனையாளர் அரிஸ்டோட்டல் காலத்திலும் ஆராயப்பட்டது. அரிஸ்டோட்டல் பிளேட்டோ வின் அவரது பிற்காலப் பொதுவுடைமைச் சிந்தனைக்கு சமுதாயத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் ஒவைவாரு மக்களினதும் எதிர்பார்ப்பு களும், ஈடுபாடுகளும் ஒருவருக்கும் பயனற்றதாக இருக்கும் என விமர்சித்தார்.

ஒவைன் தனது சமதர்ம பரிசோதனைகள், சமூகமாறுதல்கள், பிரச்சாரங்கள், இவற்றிற்கூடாதத் தொழிற்சங்க அமைப்புக்கள், கூட்டுறவு இயக்கங்கள், சிறுபிள்ளைகளை வேலைக்கமர்த்துதலைத் தவிர்த்தல், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகக் குழந்தை பள்ளிக்கூடங்களையும், மற்றும் ஞம்நைதகளுக்கான வசதிகளை ஏற்படுத்தல், வளர்ந்தோருக்கான மாலை பள்ளிக்கூடங்களை நிறுவுதல் என்பவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். மேலும் அதிக கூட்டுச் சமுதாயங்களை உலகளாவிய இயக்கமாக ஆரம்பிக்க இருந்தார். ஆனால் ஸ்கொற்லாந்தில் ஓபிஸ்ரன் நகரில் ஆபிரகாம் கோம்ப் என்னும் இவரது சீடனால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட கூட்டுறவுச் சமுதாயத்தின் தோல்வியும் 1827-ல் நியூகார்மெனியில் ஏற்பட்ட பரிதாப முடிவுகளும் நியூலானக்கில் இவரது பங்காளருடன் ஏற்பட்ட பினைக்குகளும் நியூயோர்க்கிலும் (பிராங்கிலின் சமுதாயம்) ரென்சியிலும் (நிசோபா சமுதாயம்) குறுகிய காலம் மட்டும் செயலாற்றிய கூட்டுறவுச் சமுதாயங்களும் இவரது முயற்சிகள் தொடர்வதற்குத் தடையாயிருந்தன. அத்துடன் அவரது முயற்சிகள் எழுதுவதற்கும், விரிவரையாற்றுவதற்கும் பிரச்சாரம் செய்வதற்கும் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. இவரது பிரச்சாரங்களாவன -

க்ரூபேட் ஒவைனின் பத்திரிகைகள் (1851 - 1852), தேசிய கால் ஆண்டு செய்தித்தாளும் நோக்கும் (1853), மில் வெனியல் அரசினார் செய்தியிதழும் அவரின் வரலாறும் (1856 - 1858), க்ரூபேர்ட் ஒவை வீன் வாழ்க்கை (இறப்பதற்கு முதல் ஆண்டான 1857) ஆகியன வாகும்.

இவெனின் கருத்துப்படி ஒழுக்கநெறிகளின் விருத்தி, கல்வியின் பிரதான நோக்கத்துடன் இணைய வேண்டும் என்பதாகும். பிள்ளைகள் வேண்டிய மாதிரி மாற்றியமைக்கக் கூடிய அறிவுடைய மனிதர்கள். இவர்களுக்கூடாக நல்ல பழக்க வழக்கங்கள் வளர்க்கப்படலாம். அவர்கள் வளர்ந்த பின்னர் தூய்மையான சமுதாயத்தை உருவாக்குவதற்கு அவர்களைச் சிறுபராயத்திலிருந்தே வழிநடத்த முடியும். முழுமையான கல்வியானது மனித இயல்பையே மாற்றியமைக்கக் கூடியது. மனிதனுடைய தற்போதைய ஏழ்மை, மற்றும் தனிப்பட்ட சமூகக்குறைபாடுகள் என்பவற்றை இலட்சிய, சகோதரத்துவ, ஒருவருக்கொருவர் உதவக்கூடிய, சயகட்டுப்பாடுடைய, வளம்மிக்க, மகிழ்ச்சிகரமான சமுதாயமாக மாற்றலாம். அப்பொழுது செல்வந்தருக்குமட்டுமான கல்வி ஏழைகளுக்கும் கிடைக்க வழியேற்படுகின்றது. உலகம் முழுமைக்கும் பொதுமையான சீர்திருத்தி அமைக்கப்பட்ட பள்ளிக்கூடங்களும் சமுதாயமும் நிரந்தரமாக கூட்டுறவுச் சமுதாய அடிப்படையில் உருவாக்க முடியும். சமூகத்தில் ஏழைவர்க்கம் என்று ஒரேவர்க்கமேயிராது. அத்துடன் கல்வியானது உலகளாவிய பூரணப்படுத்தப்பட்ட மனிதத்துவத்தைப் பேணிப் பாதுகாக்கும் எனக்கூறினார்.

இவென் சிறுபிள்ளைகளுக்கான பள்ளிக்கூடங்களுக்கான திட்டத்திலும் 5 - 10 வயதினருக்குமான கலைத்திட்டத்திலும் இயற்கைச் சூழலில் காணப்படும் தாவரங்கள், விலங்குகள், பொருட்கள் என்பவற்றுடனும் நேரடியனுபவத்தை வலியுறுத்தினார். வரைபடங்கள், படங்கள், மாதிரியிருக்கள், அட்டவணைகள் என்பன போன்ற பல்வேறு புலக்காட்சிச் சாதனங்களையும் சேர்த்துக் கொண்டதுடன் புத்தகப் படிப்பைப் பின்போட்டார். பிள்ளைகளது சிந்தனைகளில் உண்மைகளையும் அறிவுறுத்தல்களையும் புகுத்துவதற்காக இயற்கைச் சூழலில் இருந்து கற்பதும், ஆசிரியர்களோடும் மற்றவர்களோடும் உரையாடுவதிலிருந்து கற்பதும் தேவையென்று கருதினார். பிள்ளைகளின் வாழ்க்கை அனுபவமானது இயற்கையையறிவதற்கும், மனிதத்தொடர்புகளையும், சமுதாயத்தையும் பற்றி அறிவுதற்கும் அடிப்படையாயுள்ளது.

பள்ளிக்கூடச் செயற்றிட்டங்கள், நடனம், இசை மற்றும் வேறு நிகழ்ச்சிகள் ஆசியவற்றில் பங்கு பெறுவதற்கு ஆண், பெண் இருபாலாருக்கும் சம வாய்ப்பளிக்கப்பட்டது. ஆண்களுக்கு மட்டும் வலிமையான துறைகளும் பெண்களுக்கு தையல், சமையல், குடும்பப்பொறுப்புக்கள் போன்ற கலைகளும் பயிற்றப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணம் தவிர்க்கப்பட்டது. பிள்ளைகள், தாங்கள் விரும்பிய துறைகளில் பயிற்றப்பட்ட தூண்டிய பிள்ளைகளை மதித்த பெண் ஆசிரியர்களால் வழிநடாத்தப்பட்டனர். பிள்ளைகள் ஒருவருக்கொருவர் உத-

வுவதிலும். இலக்குகளைப் பரிமாறிக் கொள்வதிலும், விளையாட்டிலும் படிப்பிலும் கூட்டுறவு ஏற்படுத்துவதிலும் தூண்டப்பட்டனர். 10-15. வயதுடைய பிள்ளைகளுக்குத் தச்சவேலி, மனையியல், மற்றும் சமூ தாய் கடமைகள் என்பவற்றின் பயிற்சி திறன்களை வளர்ப்பதில் கல்வி புகட்டப்பட்டது, எல்லாப் பிள்ளைகளும் பாடசாலைக் காலங்களில் எண், எழுத்து, வாசிப்பு என்பவற்றையும், பெளதீக, உயிரியல், விஞ்ஞானம், வரலாறு, புவியியல், நலீன மொழிகள், இசை, நடனம் வரைதல், எழுத்துப்பயிற்சி, மற்றும் தொழிற்கல்வி, தொழில் நுட்பக் கூறுகள் என்பவற்றையும் படிப்பதன் மூலம் சமூதாயத்தில் பிரயோசன மான ஒழுக்கமுள்ள மனிதத் தொடர்புகளை ஏற்படுத்துமெனக் கருதப் பட்டது. 7 அல்லது 8 வயதுப் பிள்ளைகளின் விருப்பத்திற்கிசைந்த துறைகளுக்க் கூடாக வாசிப்பதற்கான வழிகாட்டல் நடாத்தப்பட்டது, இதற்குள் சயசரிதத்களும் நாவல்களும் அடங்கும்.

வகுப்பறை அறிவுறுத்தல்கள் பிள்ளைகள் ஏற்கனவே அறிந்திருந்த அறிவோடு ஆரம்பிப்பதால் பிள்ளைகள் விரைவில் மேற்கொண்டு படிக்கவும், படித்தவற்றை வாழ்க்கையில் பிரயோகிக்கக் கூடியதாயு மிருந்தது என்பது அவர் கருத்தாகும்.

ஓவெனுடைய கற்பித்தல் முறைகள் புதிதானதல்ல; அனேக மாணவை ரூசோ, பெஸ்டலோசி என்பவர்களின் கற்பித்தல் முறைகளை ஒத்தவை. நடைமுறையில் ஓவெனினால் அவதானிக்கப்பட்ட, பெஸ்டலோசியின் கல்விமுறைகளான மனனம் செய்தல், சொற்பிரயோகம் பொன்றன அவரால் தள்ளிவைக்கப்பட்டன. மட்ருசிலுள்ள இராணுவ சமயத் தலைவருளை அன்றாபெல் (1753-1832) என்பவரின் மாணவர் தலைமைமுறையில் உள்ளதுபோல வளர்ந்தவர் சிறிய பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்கும் முறைமையில் உள்ளது போல வளர்ந்தவர் சிறிய பிள்ளைகளை படிப்பிக்கும் முறையையும் ஓவென் ஒதுக்கிவிட்டார். இங்கிலாந்து சவுத்திலிக் என்னுமிடத்தில் வாழ்ந்த குவாக்கர் யோசேப் ஸான்செஸ்ரார் (1778-1838) என்பவரின் பெரிய வகுப்பறைகள், கடுமையான ஒழுக்கமுறைகள்: மட்டுமீறி விதிமுறைகளைப் பின்பற்றும் தேகாப்பியாசம் என்பவற்றை விரும்பாத ஓவென் சயவிருப்பத்துடன் சய கட்டுப்பாட்டுடன் அனுவத்திற்கூடான அர்த்தமுள்ள கல்வியைப் பிள்ளைகளுக்கு அளிக்க விரும்பினார். இவர் பெல்லையும் லாஞ்செயரையும் மதித்தார். ஏனெனில் அவர்களின் கொள்கைகளுக்காக அல்ல அவர்களது உண்மையான செயல்களுக்காகவே வறியவர்கள் மத்தியில் கல்வியைப் பரப்ப முயற்சித்தனர்.

இங்கிலாந்திலுள்ள குலோசெஸ்டர் நகரில் வாழ்ந்த ரேபேர்ட் ரேக்ஸ் (1735-1811) என்பவரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஞாயிற்று பள்ளிக் கூடங்கள் உலகம் முழுவதும் ஒரு பிரயோசனமான இயக்கமாகப்

பரவியது. இது வாசிப்பு, எழுத்து ஆசியவற்றிற்கு வழிகாட்டுவது டன் திருமை அல்லது வேதாகமம் ஏழைகளுக்கு ஒரு சமயம் வற் புறுத்தும் நூலாகவும் இருந்தது. இது ஒவெனுக்கு வெறுப்பை ஏற் படுத்தியது. ஓவென், புரோபலின் அனேக கற்பித்தல் முறைகளை ஏற் றுக்கொண்டாலும் அவரது சமய நோக்கங்களையோ அல்லது தாய்மார் களே தங்களது பிள்ளைகளின் இலட்சிய ஆசிரியர்களாக இருப்பர் என்ற பெஸ்ட்லோசியின் கருத்தையோ ஏற்கவில்லை. அநேகமான பெற்றேர் பிள்ளைகளைப் பிழையாக வழிகாட்டுகிறார்கள் என்பது அவரது முடிவாகும். ஆனபடியால் பிள்ளைகள் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர்களால் புதிய சமூக ஒழுங்குக்கும் கூட்டுறவு சமூக அமைப்பிற்கும் தமிழை அர்ப்பணித்த ஆசிரியர்களால் கற்பிக்கப்பட வேண்டும் எனக் கருதினார்.

ஒவெனின் கூட்டுறவு சமூக அமைப்புக்கள் குறுகிய காலம் நிலைத் திருந்தன. அவரது சமூக சீர்திருத்தங்கள் அவரது காலத்திற்கு அதிக முன்னேற்றமுள்ளதாயிருந்தன. ஆனால் சமுதாயங்களும் சீர்திருத்தங்களும் அனேக நாடுகளில் கல்வியில் முற்போக்கினைத் தூண்டின. இவரது பிரதானமான உடனடிப் பங்களிப்பு, குழந்தை பள்ளிக்கூட அமைப்புகளிலேயே அதிக ஆதிக்கம் செலுத்தின. இப்பள்ளிக்கூட அமைப்புகள் குடியரசு தலைவர்களான தலைவர் ஹென்றி பீற்றர் புரோகம் (1778-1868) சாமுவேல் வைல்டர்பின் (1792-1866) டேவிட் ஷாரோ (1793-1864) ஜேம்ஸ் பியரெப் போன்ற கிரேஸ்ஸ் (1777-1842) வணக்கத்துக்குரிய சார்ஸ்ஸ் மயோ (1792-1846) என்வர்களால் அமைக்கப்பட்டன. மனித தொடர்புகளுக்கிடையேயான பிரச்சனைக்கு விசேடமான ஆசிரியர்கள், பெற்றேர்கள், சமயத் தலைவர்கள் மற்றும் வர்த்தகம், அரசியல் போன்ற சமூக நிறுவனங்களுக்குடையிலான தொடர்புகளில் ஏற்படும் பிரச்சனைகளுக்கு ஓவெனின் முடிவான இலட்சிய சமூகத்தீர்வு ஒப்போதும் பலராலும் பரந்தளவில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. 82வது வயதில் அவர் ஆத்மீகத் துறையில் ஈடுபட்டார். கடைசி ஐந்து ஆண்டுகளாக இத்துறையில் தன்னை அர்ப்பணித்தார். இவரது சமூக, கல்வி கருத்துக்கள் உலகம் முழுவதிலும் கவர்ச்சிக்குட்பட்டிருந்ததுடன் மேற்கத்தைய உலக் பல பகுதிகளில் செயல் வெற்றி கண்டுள்ளது.

உரோமானியக் கல்வி மரபு

குழவியைப் பேணுதல் அன்றையின் பொறுப்பு. பிள்ளையாக வளர்த்தல் தந்தையின் கட்டமையாயிற்று. உரோமானிய இல்லங்கள் எல்லாம் பள்ளிக்கூடங்களாக விளங்கின. இளமை முதல், மகன் தந்தையோடு பல பணிகளில் அனுபவம் பெற்றான். உரோமானிய சமுதாயத்தில் நன்னெறி வற்புறுத்தப்பட்டது. இவை உரோமானியக் கல்வி நெறிகளும், செயல் முறைகளுமாகும்.

பிள்ளைகளுக்கு முதல் நிலையில் எழுதவும், படிக்கவும், கணிதமும் கற்பிக்கப்பட்டன. இவை இல்லங்களிலும், பொது மன்றங்களிலும் கோயில்களிலும் இடம் பெற்றன.

முதல் நிலைக் கல்வியை முடித்ததும் பிள்ளைகள் இலக்கணப் பள்ளிக்கூடங்களில் சேர்க்கப்பட்டார்கள். தேவ மொழி எனக் கொள்ளப் பட்ட இலத்தின் மொழியோடு கிரேக்க மொழியும் இங்கு கற்பிக்கப் பட்டது. கணிதம், கோணவியல், வான் நூல், உரையாடல், இசை, மருத்துவம், மனைக்கலை ஆகிய பாடங்களும் இங்கு இடம் பெற்றன. மாணவர்களும், ஆசிரியர்களும் இலக்கியங்களை வரலாற்றுக் கலையோடு இணைத்துக் கற்றார்கள்.

மூன்றாவது நிலையில் பொதுவாழ்வுக்குப் பயனுள்ள பேச்கக்களை மிகுந்த சிரத்தையுடன் கற்பிக்கப்பட்டது. சொல்வனமை கொண்ட வர்கள் பேசும் பொருளை அறிவதோடு, பேச்கக்குச் சொலிசாய்க்கும் மக்களுடைய தன்மையையும் அறியவேண்டுமெனக் கருதப்பட்டது. உரோம நாட்டு வரலாற்றைப் புரட்டிப் பார்ப்போமானால் சொல் வன்றை பல தலைவர்களை உருவாக்கியதைக் காணலாம். மெய்யறிவு வெண்டி நின்ற வேளையில், பேச்கவன்றை சிறப்பிடம் பெற்றது. சமூகத்

திலும், பொது மன்றங்களிலும், ரீதி மன்றங்களிலும், ஆட்சி மன்றங்களிலும், சொல்வன்மை நிரப்பியவர்கள் போற்றப்பட்டார்கள். புக்டிரை பகர்தல், இகமுரை இவர்தல், சொல்ளாடல், சொற்போர்நிசம்த்தல் ஆகியவற்றை சொற்கோப்புக்கலைப் பள்ளிக்கூடங்களில் கற்றுக் கொடுத்தார்கள்.

இலக்கிய அறிவு, பெருஞ் சொல் ஆக்கம், சொற்களைக் கோத்தல், மனித உணர்ச்சித் திறன், மனிதர்களை ஊக்கும் ஆற்றல், பணிவு, நன்மை, மென்மை, சட்டம் ஆகியவற்றின் திறன், கேட்டார் பிணிக் தன்மை, சோர்வின்மை, அஞ்சாமை ஆகியனவெல்லாம் பழக்கத்தில் வளர்ந்தன.

உரோமானியக் கல்வி மரபில் மடாலயங்கள் சிறந்த இடம் பெற்றன. கல்வி வரலாறு, மடாலய வரலாறு என்று கொள்ளப் பட்டது. இச் சமய, கல்வி நிறுவனங்களில், ஊனினை உருக்கி உள் ஜொளியைப் பெருக்கும் முறையில் வாழ்க்கை அமைந்தது. பணிதல், எளிமை, பிறர்நலங்காணல் ஆகியவை உயரிய பண்பாடுகளாக விளங்கின, உடல் உழைப்புத் தத்துவம் இங்ரு சிறந்த இடம் பெற்றது. ஆன்யிக்க கல்வி அடிப்படையிலேயே மடாலயங்கள் எழுந்தன.

இவை, பள்ளிக்கூடங்களாக, பல் தொழில் பயிற்சி நிலையங்களாக, ஆராய்ச்சிக் கூடங்களாக, பல் தொழில் பயிற்சி நிலையங்களாக, ஆராய்ச்சிக் கூடங்களாக, நூலகங்களாக விளங்கின.

கற்றற்குரிய பாடங்களில் ஏழு வகைப்பாடங்கள் இடம் பெற்றன. உரோம மரபில், இலக்கணம், சொற்கோப்புக்கலை, சொற்போர்முறை ஆகிய மூன்றும் முப்பாடமாகப் பிரிவுற்றன. பின்னர் கணிதம், கோணவியல், இசை, வானநூல் ஆகியவை நான்கு பாடத் தொகுதி யாகப் பிரிவுற்றன.

இவற்றேருடு மனைக்கலை, மருத்துவம், மெய்யறிவு என்பனவும் சேர்ந்தன.

கோணவியலில் நில நூலின் அடிப்படைப் பொருட்கள் இடம் பெற்றன. வானநூலில் அறிவியல் இடம் பெற்றது. இலக்கணத்தோடு இலக்கியம் ஒரு பகுதியாயிற்று. சொற்கோப்புக் கலையோடு வரலாறும் சேர்ந்தது.

மடாலயத்தினர் புனித சமய வாழ்க்கையை நடாத்தி வந்தனர். சமய வாழ்க்கையும் புலமை வாழ்க்கையும் இங்கு ஒன்றித்தன. இவ்விரண்டும் கந்த தன்மையால் ஆண்மீகம் வளர்ந்து, ஓர் அனுபூதி வாழ்க்கைக்கு வழி உண்டாயிற்று. அனுபூதியினர், புல நெறியைத் தவிர்த்து உள்ளத்தை உள்ளடக்கி ஆண்மீகத்தோடு இயைபு கண்டு தன்மை எல்லையற்ற பரம்பொருளை முன் இருந்தபடி இருக்கச் செய்து கொண்டனர்.

பொதுவாக மக்களிடையே, மறப்பண்பு கலையாக உருவெடுத்தது. இவ்வகைக் கல்வி உரோமைப் பண்பாட்டில் தலை சிறந்து விளங்கியது. மறப் பண்பு, சமூக ஒழுக்கங்களை வளப்படுத்தி, சமூகத் தொண்டிலை சிறந்த பண்பாக ஆக்கிற்று. மடாலயங்கள் மூலம் எவ்வாறு ஆண்மீகக் கல்வி வளர்ந்ததோ மறப்பண்புக் கல்வி நல் வீரர் பண்பு இயக்கத்தை உருவாக்கிற்று.

புலமைப் பண்பியக்கமும் நல் வீரர் பண்பு இயக்கமும் சங்க மித்ததன் பயனாக எழுந்ததே உரோமார் உலகுக்கு அளித்த பல்கலைக் கழகத் தத்துவமாகும். சமகாலமும் வேண்டிய நிற்கும் பல்கலைக்கழகத் தத்துவமும் இதுவேயாகும்.

பல்கலைக் கழகக் கல்வி மனித இனத்தின் கல்வியாக விளங்க வேண்டும். வெற்றுநிலைக் கருத்துக்கள் கருத்தாக மாட்டா. பொருள் களை நேராக அறிவுதில் ஆர்வம் உண்டாதல் வேண்டும். மனிதன் விடுதலைபெற்று தலை தனித்துவத்தை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். கல்வி சமூகத்தினையும் நாட்டினையும் இணைத்தல் வேண்டும். மக்கண்மைக் கல்வியோடு, கல்வி காட்சி இயக்கமாகவும் வளர்தல் வேண்டும். மக்கண்மைக் கல்வியும் காட்சிக் கல்வியும் ஒன்றிக்கும் பொழுது உண்மைப் பற்றுக்கோட்டியக்கம் உருவாகும். இவ்வியக்கத்தை உருவாக்குவதே பல்கலைக்கழகங்களின் பணி என உரோமானியக் கல்விச் சிந்தனையாளர்கள் கொண்டார்கள். பல்கலைக் கழகங்கள் சமூக உண்மைப் பற்று இல்லங்களாக விளங்கவேண்டும். கல்வி சமூக நடைமுறைக் கல்வியாக மிலிரவேண்டும். கல்வி அறிவியற் திறனுக்கு உட்படுத்தப்பட்டு அறிவியற் கலையாக ஒங்கவேண்டும். இதுவே பல்கலைக்கழகங்களின் டண்ணியாகும் என்பது உரோம மரபாகும்.

கிரேக்கம் மேற்கத்தியப் பண்பாட்டுக் கலாச்சார மரபின் தாயகம் என்று கொள்ளப்படுகிறது. உரோமநாடு கிறிஸ்துவ தத்துவத் தின் மூலம் மேற்கத்திய பண்புக்கு மெருகூட்டியது.

கிரேக்கர்கள் மெய்யறிவைப் பெறுவதற்கு, ஆய்ந்தறிமுறையில் ஈடுபாடு கொண்டார்கள். உரோமானியர் செய்து காட்டுபவர்களாக விளங்கினார்கள். கிரேக்கர்கள் அகவயத்திலும், உரோமானியர்கள் புறவயத்திலும் ஈடுபட்டார்கள். எல்லாப் பொருள்களிலும் சமன்பாட டையும் இசைவையும், பொருத்தப்பாட்டையும் கிரேக்கர்கள் காணத் துணிந்த பொழுது, உரோமானியர்கள் பொருள்கள் தகுதியும், பயனும் பொருந்தியவையா என அளவிட்டார்கள்

கிரேக்க நாட்டின் மெய்யறிவும் உரோம நாட்டின் செயற் திறனும் கல்வியின் மூலம் இணைந்து, மேற்கத்திய கல்விப் பாரம் பரியம் உருவாகிறது.

தத்துவஞானி பேற்றம் ரசல் கண்ட கல்விச் சிந்தனைகள்

கல்வியியல் சிந்தனைகளை முன்வைத்த பெரியார்களுள், 20-ம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த பல்துறை விற்பனரான ரசல் என்பவர் ஒரு தனி இடத்தை வகிக்கின்றார். தாம் வாழ்ந்த சமகால ஹலக் அரங்கில் பிரகாசித்த பற்பல பேரறிஞர் வரிசையில் பிரசித்தி பெற்று விளங்கிய இப்பெரியார் பற்றிய விவரணைகள், பற்பல ஆகும். ஆரம்பக் கட்டடத்தில் கணிதப் பண்டிகைக் கணிக்கப்பட்ட இவர், காலப்போக்கில் தத்துவ ஞானியாக, முற்போக்குச் சிந்தனையாளராக, சாந்தி செய்வோராக, அரசியலோடு மோதுபவராக, சமாதானத்திற்கு உழைப்பவராக, சமூகத்துறை, பாலியற் துறைகளில் கூடிய சுதந்திரப் பிரியராக, குடி உரிமைகள், அடிப்படை மனித உரிமைகளுக்கு வாதாடு பவராக, கல்வித்துறையின் இயல்பினை ஆராய்ந்து மாறுபாடுகளைப் பரிசீலித்து புதுமை உண்டாக்குபவராகக் கருதப்பட்டார். அதேசம யம் நாஸ்திகங்கை, சாஸ்திர அனுசாரம் அற்றவராக பழைய மரபுகளின் விரோதியாகத் தூற்றப்பட்டார்.

பேற்றம் ரசலின் வாழ்க்கை வரலாறும் பின்னணியும், அவர் வாழ்ந்த காலச் சூழ்நிலையும், அவர்தம் தனித்துவ சிந்தனை ஆற்றலும், அன்னாரைச் சிறப்பான கல்வி சார் சிந்தனைகளை முன்வைக்கத் தூண்டின. பேற்றம் ரசல் ஜக்கிய இராச்சிய நாட்டிலுள்ள பிரபுத்துவக் குடும்பத்தில், 1872-ம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் 18ஆம் திகதி மோன் போத்சயர் பகுதியில், ஹெலக் என்ற இடத்தில் பிறந்தார். அன்னாரின் குடும்பத்து முன்னேர் சுதந்திரச் சார்பு உடையோராகவும், அரசியல் வாணில் திகழ்ந்தவராகவும் காணப்படுகின்றனர். பேற்றம் ரசல் இளம் வயதில் பெற்றேரை இழந்து, குடும்பப் பெரியோர் பராமரிப் பில் வளர்ந்தார். சகல வசதிகள் பெற்றிருந்தாலும், தகைமை இருந்தாலும் சிக்கனம், எளிமை, கட்டுப்பாடு என்ற பண்புகள் அவருக்கு சிறுவயதிலேயே உணர்த்தப்பட்டன. ஆரம்பக் கல்வியைத் தனிப்பட்ட ஆசானிடம் பெற்றார். தமது 11வது வயதில் கணிதப்

பாடத்தில் பெரும் ஈடுபாடு ஏற்பட்டதாகவும் அவ்சூபாடு தமது 32வது வயதுவரை தொடர்ந்து இருந்ததாகவும் கூறுகிறார். அவரைக் கவர்ந்த மற்றைய பாடம் வரலாறுகும் அவரின் குமரப்பருவ அனுபவங்கள் ஒழிலு மறைவின்றி அவர் தம் சுயசரிதையில் காட்டப் படுகின்றன. அவை பல உள்வியல் சார்பான் உண்மைகளைப் புலப் படுத்துபவையாகக் காணப்படுகின்றன. அப்பருவத்தில் சமயம், தத்துவம், கவிதை போன்றவை தொடர்பான் கருத்துக்கள் தம்மைக் கவர்ந்ததாக ரசல் காட்டுகின்றார். அட்சர கணிதத்தை மனனம் செய்ய வேண்டு இருந்ததால் அது வெறுப்பை விளைவித்ததாகவும், கணிதம் பற்றிய முச்சுகுத்திர முறைகள் கிந்தண்ணையைத் தாண்டியதாகவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

மாணவர்களின் நாட்டத்திற்கு ஏற்ப அவர்கள் பேற்கொள்ளும் கற்றல் துறைகள் அமைய வேண்டும் என்பதை தனது கற்றல் அனுபவ வாயிலாகக் கண்டறிந்து இக்கருத்தை முன்வைத்துள்ளார். அதாவது தான் கணிதப்பாடத்திலுள்ள ஈடுபாடு காரணமாகவே 1890-ம் ஆண்டு தமது பதினேராவது வயதில், கேம்பிரிட் கல்லூரியில் சேர்ந்த தாகவும் குறிப்பிட்டு உள்ளார்.

25
தமது பல்கலைக்கழக வாழ்க்கையின் அனுபவ அடிப்படையில், பல்கலைக்கழகக் கல்விபற்றிய சில பொதுக் கருத்துக்களை முன்வைத்துள்ளார். அதாவது பல்கலைக்கழகக் கல்வி மாணவர்களுக்கு, தமது பெறுபேறுகளை மதிப்பிட்டு சக மாணவர்களோடு ஓப்பிட்டு தமது விவேகத்திற்கொ மதிப்பிடு செய்யத் தருணம் கிடைக்கிறது என்றும், நல்ல நண்பர்களை பெறும் வாய்ப்பும், வாழ்க்கை விழுமியங்களை உணரும் வாய்ப்பும், விவேகமான தர்க்க ரீதியான கருத்துப்பரிமாற்றம் செய்யும் சந்தர்ப்பங்களும் கிடைக்கின்றன என்றும், எடுத்துக்காட்டி னார். அனால் பல்கலைக்கழகக் கல்விபற்றிய எதிர்மறைத்தன்மையையும் எடுத்துரைக்க அவர் தயங்கவில்லை. அதாவது பல்கலைக்கழகக் கல்விக்காலத்தில், தமக்கு கற்பிக்கப்பட்ட கருத்துக்கள் பல, பிறகாலத்தில் மறக்கப்பட வேண்டியவை என்றும், மாற்றப்பட வேண்டியவை என்றும் உணர்ந்தனமையைக் கூறுகின்றார்.

பேற்றம் ரசல் கேம்பிரிட் கல்லூரி, அமெரிக்காவிலுள்ள நியூயார்க் பல்கலைக்கழகம் போன்ற உயர் கல்வி ஸ்தாபனங்களிலும், பிரபுக்கள் சபை போன்ற முக்கிய பாரானுமான் அமைப்புக்களிலும் கடமை ஆற்றிய அனுபவமும், அறிவும், ஆற்றலும் உடையவர். இவை பலவேறு சிறந்த நூல்களாகப் பரிணமித்தன. 1910-ம் ஆண்டில் கேம்பிரிட் கல்லூரியில் விரிவுரையாளராக நியமம் பெற்றார். பேற்றம் ரசலின் மிக முக்கியம்வாய்ந்த நூலாக பிரிசின்பா, மதமற்றிக்கா, இப்பகுதியில் (1910 - 1913) எழுதப்பட்டது. கணிதத்தின் அறி முகம் என்ற நூலை எழுதியவருமான் ஏ. என். வைந்தெலுட்ட என்பவரு

தன் சேர்ந்து இந்நாலை எழுதினார். இவ்வாறு சகல துறைகளையும் அடக்கக் கூடியதாக நாற்பது அரியதும், பெரியதுமான புரட்சிகரமான நால்களை எழுதினார். 1950-ம் ஆண்டில் 'எண்ணங்களின் சுதந் திரத்துவம்' தொடர்பான இலக்கிய ஆக்கத்திற்காக நோபல்பரிசு பெற்ற பெருமை இவருக்குண்டு. ஓர் தத்துவ விற்பனைர் என்ற ரீதியில் முன்னேரின் தத்துவக் கருத்துக்களை ஆராய்ந்தார். விமரிசனம் செய்தார். தத்துவத்தை விஞ்ஞான சார்புள்ளதாக ஆக்கப்புது முறைகளை முன்வைத்தார். அதேபோல் 'உள்ளத்தின் பகுப்பாய்வு' என்ற நாலில், உள்ளியல் எண்ணக்கருக்களைத் தர்க்க ரீதியாக அனுகி உள்ளார்.

பேற்றம் ரசவின் கல்வியியல் சிந்தனைகளோடு அத்திவாரமாக அமைந்தவை அனுஆயுத ஒழிப்பு, சமாதானத்திற்கான கல்வி, அகிலாலக அரசு மாண்பு நேயநோக்கில் ஆக்கழூர்வமான விஞ்ஞான வளர்ச்சி என்பனவாம். "மாறும் உலகிற்கான புதிய எதிர்பார்ப்புகள்" என்ற நாலில் சமகால உலகின் நிலையினை தத்துபமாக முன்வைத்து கடந்தகால கருத்துக்களின் பொருத்தப்பாடு இன்மையை எடுத்துக் காட்டி, எதிர் காலத்திற்கான கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றார்.

மனித இயல்பினை ஆராய்ந்து மனிதன் எதிர்நோக்கும் போராட்டங்கள் பற்றிக் கூறியுள்ளார். அவையாவன; மனிதனுக்கும் இயற்கைக்குமுள்ள போராட்டம், மனிதனுக்கும், மனிதனுக்குமுள்ள போராட்டம், மனிதனின் உளப்போராட்டம் ஆகியனவாம்.

மனிதன் உலக வாழ்வின் நீண்ட வரலாற்றிற்கு ஊடாக விஞ்ஞான அபிவிருத்தியின் துணைகொண்டு தனது குழலிலுள்ள இயற்கைத் தடைகளை வெற்றிகளன்று உள்ளான் எனினும் இயற்கையோடு இணக்கம் கண்டு இயற்கையின் சமநிலையை பேணுவதன் முக்கியத்துவத்தையும் உணரவேண்டும் என வற்புறுத்துகின்றார். இன்று உலகம் எதிர்நோக்கும் முக்கிய பிரச்சினையாகிய சூழல் மாசடைதலைத் தவிர்க்கும் வழிவகைகளை அன்றே முன்வைத்துள்ளார். அதாவது சைத்தொழி வின் மிதமிழுஞ்சிய அபிவிருத்தியாலும், ஆகிக்கத்தாலும், இயற்கைவளம் குறிப்பாகக் குறைந்து செல்லும் விளைவு விதியுள்ள இயற்கைவளங்கள், அளவு மீறி சரண்டப்படுவதால் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்துக்களையும் எடுத்துக்காட்டி இப்போக்கினைக் கண்டிக்கும் வகையில் கருத்துக்களை முன்வைத்துள்ளார்.

மனிதனுக்கும், மனிதனுக்கும் ஏற்படும் போராட்டம் வாழ்க்கை ஆடிப்படை தேவைகளில் இருந்து எழுவதால், சனத்தொகை பெருக்கத்திற்கும், உணவுக் கிடைப்பனவு போன்றவற்றிற்கும் உள்ள தொடர்புகளை ஆராய்கின்றார். மனிதனுக்கும், சமூகத்திற்கும் உள்ள தொடர்பினைப் பல கோணங்களில் இருந்து ஆராய்ந்தார். ஒரு சமூக அங்கீகாரம் என்று விவரித்து வருகின்றார்.

கத்தின் மிகச் சிறிய அளவு, மிகப் பெரிய அளவு என்பனவற்றையும் அவற்றின் உத்தம பொருத்தப்பாட்டினையும் வரலாற்றுப் பின்னணி யில் நோக்கினார். உலக அரசாங்கம் ஒன்று நிறுவ வேண்டிய கால கட்டம் உருவாகி உள்ளமையையும் தேசிய அடிப்படையிலான அமைப்பினால் ஏற்படும் பிரச்சினைகளைத் தவிர்க்கவும், தீர்க்கவும் இத்தகைய அமைப்பு ஒன்றின் அவசியத்தை முன்வைத்த பெரியார்களுள் ரசஸ் ஒருவராகும். மேலும் விஞ்ஞான முன்னேற்றம், தொழில்நுட்ப முன் னேற்றம், சர்வதேச வியாபார அபிவிருத்தி என்பன உலகளாவிய கூட்டுறை வேண்டியிருப்பதையும், அத்தகைய அமைப்பு ஒன்றின் இன்றியமையாமையையும் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டினார். பேற்றம் ரசஸ் முன்வைத்த ‘உலக அரசாங்கம்’ என்ற எண்ணக்கரு உலக வரலாறு கண்ட பேரறிஞர்களாகிய நேரு, ஆஜஸ்ட் டொயின்பி, இராதாகிருஷ்ணன் என்போரால் மேலும் வலியுறுத்தப்பட்டது.

பேற்றல் ரசஸ் சகலவிதமான சமூக அநிதிகளையும் கண்டித்தார். ஆண், பெண் சமத்துவமின்மை, ஆண்டாள் அடிமை தொடர்புகள் போன்றவற்றால் எழுகின்ற பயம், பொறுமை போன்ற உணர்ச்சிகளின் தாக்கங்களும், பாதுகாப்பு இன்மை என்ற காரணத்தால் மனித நடத்தைப்போக்குகள் நிர்ணயமாகும் தன்மையினையும் ஆராய்ந்து இவை தொடர்பான மரபுரிதியான கருத்துக்களையும் எதிர்பார்ப்புக்களையும் நோக்கி விமரிசனம் செய்கின்றார். மனிதனுக்கும் மனிதனுக்கும் இடையே ஏற்படுகின்ற போராட்டங்களுக்கும், மனிதனின் உள்ளத்தில் ஏற்படுகின்ற போராட்டங்களுக்கும் மேற்காட்டியவை காரணமாக அமைவதால் அவை தவிர்க்கப்படவேண்டிய அவசியத்தைத் தொகுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

அனு ஆயுத ஒழிப்பு, உலக உயிர்த்தொகுதியின் உயிர் வாழ மூக்கு அத்தியாவசியம் என்ற உண்மையைத் தமது கட்டுரைகள் மூலம் மூம், உரையாடல்கள் மூலமும் நன்கு உணர்த்தியவர் இவர். பிரசித்தி பெற்ற விஞ்ஞானியாகிய அன்ஸரின் கூற்று, எவ்வாறு ஓர் முன்றும் உலகப்போர் ஏற்படின், அனு ஆயுத உபயோகத்தினால், உயிர்த்தொகுதி அனைத்தும் அழிந்து ஒழியும் என்ற பயங்கர உண்மையை முன்வைத்துள்ளதோ, அதே போல் உலக அரசாங்க அமைப்பு ஒன்று அனு-ஆயுத உபயோகத்தினால் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்துக்களையும், அழிவுகளையும் தவிர்க்க உதவும் என்ற உண்மையை பேற்றம் ரசஸ் தெளிவாக முன்வைக்கின்றார்.

பொது உடமைக் கொள்கையையும் விமரிசனம் செய்ய அவர் தவறவில்லை. லெனின், ஸ்டாலின் என்போர் முன்வைத்த பொது

உடைமைக் கொள்கையையும், கார்ல்மார்க்ஸ் முன்வைத்த பாட்டாளி வர்க்கத்தின் நலனுக்கான கொள்கைகளையும் ஆராய்ந்து விமர்சனம் செய்கின்றார். பொருளாதாரப் போட்டிகளிலும் பார்க்க பொருளாதார கூட்டுறவு அளிக்கக்கூடிய நன்மைகளைக் காட்டுகின்றார்.

சர்வதேச ரீதியான கூட்டுறவுக்கான கல்விக்கோட்பாடுகளை முன் வைக்குமவர் கல்வியின் தேசியத்தன்மை என்ற குறுகிய எல்லை தவிர்க்கப்பட்டு, சர்வதேச சார்பு உள்ள கல்வி புகட்டப்பட வேண்டும்; பாரபட்சமற்ற முறையில் முக்கியமான வரலாற்று நூல்கள் இத்தன்மை கொண்டவையாக இருக்க வேண்டும். மரபுரீதியான கல்வியின் குறை பாடுகளை எடுத்துக்காட்டி தாராண்மைக் கல்வியின் நன்மைகளையும் எடுத்துக்காட்டி உள்ளார். கல்வி உணர்ச்சியினைக் கட்டுப்படுத்தவும் செப்பம் செய்யவும் உதவ வேண்டும் என்ற உண்மையையும் தெளிவுற ரசல் எடுத்துக்காட்டுவது நோக்கற்பாலது.

இருப்பது

குழந்தை மையக் கல்வி பற்றி அரியகருத்துக்களை முன் வைக்குமவர் குழந்தைகளுக்கு ஆரம்பக்கல்வி கட்டத்திலேயே நற்பழக்கங்கள் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் எனக் கொள்ளுவார். செய்கைமூலம் கற்றல் என்ற முறையை பேற்றம் ரசல் போற்றுவது நோக்கத்தக்கது. ஒரு குழந்தையின், அதன் உணர்ச்சிகளையும், நாட்டங்களையும் அளவுக்கு மீறி அடக்கி வளர்த்தல், அதன் இயல்புக்கு மாறுக வேறு வழியில் திருப்பப் பார்த்தல் என்பன பயங்கரமான தீய விளைவுகளை ஏற்படுத்தும் என்ற உண்மையையும் எடுத்துக் கூறியவர் ரசல் அவர்கள். ஒரு தோட்டக்காரன் ஒரு ரோசா செடியை வளர்க்கும் போது, எவ்வாறு அதற்கு உகந்த மன்வளம், பச்சை போன்றவற்றை இடுவதில் கவனம் செலுத்துகின்றாலே அதேபோல் குழந்தைகளும் அவற்றின் இயல்பு, நாட்டத்திற்கு ஏற்றவழியில் வளர்க்கப்பட வேண்டும் எனக் குழந்தைக்கல்வியிட்டுக் கூறுவார்.

மனிதனைச் சமூகமயமாக்கும் கல்வி முறையினை பேற்றம் ரசல் வழிப்புத்துவதோடு முழுமையான, நிறைவான, ஆளந்தமயமான மனிதனின் உருவாக்கத்தில் கல்வியின் பங்களிப்பு எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பதையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். குழந்தைகள் பெற்றேரிடம் இருந்து நிறைவான அன்பையும், ஆதரவையும் பெற்று வளரவேண்டும். இளம் பிராயத்திலேயே பரந்த விளையாட்டு இடங்களில் அவருடைய காலம் செலவிடப்பட வேண்டும். பலவேறு இடங்களுக்கு பிரயாணம் செய்து விடுதலை நாட்களைக் கழிக்க வசதிகள் செய்து கொடுத்தல் வேண்டும் போன்ற சுருத்துக்களைப் பேற்றம் ரசல் எடுத்துக் காட்டியதலாமல் அவரது துணைவியாரோடு ஒரு குழந்தைப் பள்ளிக்கூடத்தையும் நடாத்தினார்.

தொகுத்து நோக்கின் பேற்றம் ரசவின் கருத்துக்கள் மனித சிந்தனையைத் தூண்டுபவையாக மனித அபிலாசைகளைப் பிரதிபலிப்பவையாக அமைந்துள்ளன. பேற்றம் ரசல் தமது சிந்தனைகளை மேல்நாட்டுத் தத்துவக் கொள்கைக்கு ஏற்ப வகுத்துள்ளார். சிழி நாட்டுத் தத்துவத்தை ஆராயவோ, அறியவோ எத்தனிக்காது அதனை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டார் என்றும் கொள்ள வேண்டும். இதனால் அவருடைய சிந்தனைகளும் சில முழுமை பெறத் தவறிவிட்டன. மேலும் பொது உடைமைக் கொள்கையைத் தொடக்கத்தில் ஆதரித்தவர் பின்னர் தன் ஜென்ம விரோதிபோல் கருதி அனுஆயுத உபயோகத்தால் ஏற்படும் ஆபத்திலும் பார்க்கப் பொது உடைமையால் ஏற்படும் ஆபத்து கூடிய பயங்கரமானது என உணர்த்துகின்றார்.

சமாதானத்திற்கான கல்வி, கல்வியின் சமூகமயமாக்கல், உலக அரசாங்க அமைப்பு போன்ற தமது அபிலாசைகள் நிறைவேற, கல்வியைக் கருவியாகக் கையாணும் வகையில், அவர் முன்வைத்த கல்வியியல் சிந்தனைகள் குறிப்பாகக் குழந்தை மைய கல்வி சிந்தனைகள் நயத்தற்குரியன. அன்றைன் கல்வியியல் சிந்தனைகளில் முக்காலத் தொடர்பு, தூரதிருஷ்டித் தன்மை, மானிடநேயம், துரித மாற்றம் முன்னேற்றம் என்பன மிலிர்வது எவிதில் உணர்தற்பாலது.

வேதாந்தக் கல்வி நெறியாளர் வேட்ஸ்வேர்த் கண்ட சால்பினன்

தணியாத மொழிப்பற்று, நாட்டுப்பற்றஞக்க கணிந்து, பக்தியாக உருவெடுத்து விடுதலை வேட்கை சமதர்ம்பபற்றஞக்க வளர்ந்து, அரசியல் சுயேச்சையோடு ஆன்ம விடுதலையும் எய்தி நிறைவு பெற்ற மனிதன், நீதியும், தேர்மையும் நிலைம் சமுதாயத்தைச் சமைத்தல் வேண்டும். இம்மனிதன் தாய்நாட்டோடு மட்டுமல்ல, தரணி முழுவதும் மனித குலத்துடன் ஒருமைப்பட்டு, உலக மக்களோடு மட்டுமல்ல, உயிரினங்கள் அனைத்துடனும் உறவுகொண்டு அறத்தால் ஆட்சி செய்து, மக்கண்மையால் மான்பு பெற்று, புதியதோர் உலகு படைக்க தன்பாட்டால் பாதை வகுத்தல் வேண்டும். இச்செழுமையான கருத்துக்கு ஞக்கு கல்விப்புரட்சி, சமூகப்புரட்சி, அரசியல் விடுதலை ஆகியன முக்கியம் என்னும் தத்துவக்கருத்துக்களைக் கவிவானர் உவில்லியம் உவேட்குவேத் தனது கவிதைகள் மூலம் பரப்பினார்கள். கவிஞர் வாழ்ந்த காலம் 1770 தொடக்கம் 1850 வரை. இவர் பொதுவாக இயற்கைக் கவிஞர் என்று கொள்ளப்படுவர். வேட்ஸ்வேர்த் தலை சிறந்த கவிவானராக மட்டுமல்ல ஆதமீகவாதியாகவும் கல்வி நெறியாளராகவும் விளங்கினார்.

இவர் தனது பதினாண்காம் வயதிலேயே, ‘விண்ணகக் கண்ணி’ எனும் கவிதையை இயற்றி கல்விக்கு அன்றை வடிவம் கொடுத்தவர். இதுவே அவரது முதற் கவிதையாகும்.

மனிதத்தன்மையினை மனிதன் பெறுவதற்கு உறுதுணையாய் கல்வி விளங்கவேண்டும் என்னும் கருத்தினைக் கொண்டிருந்தவர் கவிவானர். மனிதன் இயற்கையில் நல்லவன். ஆனால் தனது இயற்கையான குண வியல்பிலிருந்து தவறிவிட்டான். எனவே, கல்வி மனிதனை மனிதனுக்காக வாழப்பயிற்ற வேண்டும் என்பது அவரது கருத்தாகும்.

ஜக்கிய இராச்சியத்தில் ஸ்கொட்லாந்தில் எழில்மிகு வாவிகளி
டையே வாழ்ந்து கவி இயற்றியமையால் வாவிக்கவிஞர் எனும் பெய
ருக்குரியராயினர். கிறஸ்மீர் என்னும் இடத்தில் டபோடில்ஸ் எனும்
மலர்கள் நிறைந்த 'அன்னம் இல்லம்' எனும் லீட்டில் இருந்தே இவ
ரது கவிதைகள் மலர்ந்தன. இவற்றுள் ஒன்று 'டபோடில்ஸ்' எனும்
பெயரைத் தாங்கியது.

இவர் வாழ்ந்த காலம் மகத்தான் பிரெஞ்சுப்பூரட்சி நடந்து
கொண்டிருந்த காலம். கவிஞர் இக்காலத்தில் சில ஆண்டுகள் அங்கு
வாழ்ந்தார். இப்பூரட்சி அவரது வாழ்க்கையில் பல இலட்சிய மாற்
நங்களைக் கொண்டுவந்தது. கள்ளம் கபடமற்ற மக்கள், வாழ்க்கை
யில் வறுமையால், ஏழ்மையால் வதைக்கப்பட்ட மக்கள், தங்கள்
உணர்வுகளை வலிமையாக எடுத்து உரைக்கமுடியாது வாழ்ந்த மக்க
ளுக்குப் பிரெஞ்சுப் பூரட்சியின் மூலம் வாழ்வு கிடைக்கும் எனக்
கொண்டவர் வேர்ட்ஸ்வேர்ட்.

பிரெஞ்சுப் பூரட்சி ஒரு அற்புத நிகழ்ச்சி எனக்கொண்ட அவர்
மனிதாபிமானத்தையும், மனிதத்துவத்தையும் வளர்ப்பதற்கு இது
ஏதுவாயிருந்தது எனக்கொண்டு, இப்பூரட்சி மனித சக்தியின் மேம்
பாட்டையும் எடுத்துக்காட்டியது என மக்களுக்கு எடுத்துரைத்தார்.

துன்புற்றேருக்காக இருங்கும் தூய உள்ளம் வாய்ந்த கவி தனது
நாட்டில் கொடுங்கோல் மன்னர்களையும், பிரபுக்களையும் வள்ளமையா
கக் கண்டித்தவர். பிரான்ஸ் நாடு சென்று திரும்பிய பின்னர் ஆசிரி
யர்களும், அறிஞர்களும், கவிஞர்களும், கல்விமாண்களும், எழுத்தா
ளர்களும் கல்விப்பூரட்சியின் மூலம், சமுதாயப் பூரட்சையை உருவாக்க
முடியும் எனும் கருத்தினைத் தெளிவாக வலியுறுத்தினார். இவரது
இக்கருத்துக்களைச் சீரணிக்க முடியாத பிரபுத்துவ கற்றேர் கூட்டத்தி
னர் 'அறிஞர் குழாம்' இதுபோன்ற விடயங்களில் பங்கு கொள்ளுதல்
கூடாது என வாதம் செய்தனர். வேட்ஸ்வேர்ட் அவர்கள், இது அவ
ரது தெளிவான கருத்து எனக்கூறி ஜக்கிய இராச்சியத்தில் வாழ்ந்த
பல கவிஞர்கள் அவரது கருத்துக்களை ஏற்கவும் செய்தார்.

கவிதைகள் இயற்றும்பொழுது இலக்கண வரம்போடு நிற்க
வேண்டும் என்பது அவரது கருத்தல்ல. மக்களால் பேசப்படும்
மொழி கவிதைகளில் இடம் பெறுதல் வேண்டும். வயல்களிலும்,
நதிகளிலும் வாழ்கின்ற மக்களைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு அவை
அமைதல் வேண்டும். கவிதைகள் மூலம் மனிதாபிமானம் ஓம்பி
வளர்க்கப்படுதல் வேண்டும் எனும் கருத்துக் கொண்ட கவிவாணர்
கவிதைகள் இவ்வாறு ஆக்கப்படுதலின் மூலம் நாட்டுப்பற்று வளரும்
எனும் கருத்தினையும் மக்கள் முன்வைத்தார்கள். 'நிலமகளின்
கொடை' எனும் கவிதையையும் இவர் யாத்துள்ளார்.

இவர் வாழ்ந்த காலத்திலேயே மக்கள் இவரை மக்கள் புலவன் எனப் போற்றினார்கள்.

வேர்ட்டஸ்வேர்த் அவர்கள் கிறிஸ்தவர்கப் பிறந்தாலும், வாழ்க்கை முழுவதும் சமய ஒற்றுமை, தத்துவங்களின் ஒருமைப்பாடு, உலகம் உள்ளத்தால் ஒன்றிக்க வேண்டும் எனும் கருத்துக்களை விவியுறுத்தியவர். இதற்கு கல்வி சிறந்த கருவி என்றும், மனிதன் அனைத்துலகப் பாங்கினங்க விளங்க வேண்டுமெனும் தத்துவங்களையும் பரப்பியவர். உலகின் ஆண்மீக ஒருமைப்பாட்டில் தளராத நம்பிக்கை கொண்டிருந்த இவர், அறம் வளர்த்தல், ஆத்மீக வளர்ச்சி, மனிதன் தெய்வீகம் கொண்டவன், மனித உணர்வுகள் பண்படுத்தப்பட வேண்டும் எனும் கருத்துக்களைக் கூறி, வேதாந்த நெறியாளராக உருவெடுத்தார்.

ஆத்மா அழிவற்றது, நித்தியமானது, எனும் வேதாந்தக் கருத்தினை முற்றுக ஏற்றவர் கவிஞர்.

இவரது வேதாந்தக் கவிதைகள் இராமகிருஷ்ண சங்கத்தின் ஊர்ருயிற்று எனப் பலர் அறியாதிருக்கலாம். பிற்கால விவேகானந்தரான நரேந்திரன் கல்கத்தாப் பல்கலைக்கழகத்தில் கற்றுக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அவருக்கு வயது 18. இக்காலத்தில் அவருக்கு ஒரு தெய்வீக நிகழ்ச்சி நடந்தது. அவரது ஆங்கில இலக்கியப் பேராசிரியர் உலில்லியம் கேஸிங், தனது விரிவரையில் புலவர் வேட்டஸ் வேர்த் அவர்களின் கவிதைகளையிட்டு விமர்சித்துக் கொண்டிருந்தார். விமர்சிக்கும் பொழுது ஆத்மீக இன்பம் எனும் சொற்றெடுப்பு அடிக்கடி வந்துகொண்டிருந்தது. பக்தி வளமும், கல்வி அறிவும் இணைந்தது ஆத்மீகம். ஒவ்வொரு ஆசிரியனும், ஆத்மீகவாதி எனும் கருத்துக்களை முன்வைத்துப் பேராசிரியர் பலவிதமான விளக்கங்களைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

நரேந்திரன் இன்னும் விளக்கம் கேட்டார். பேராசிரியர் பரிவோடு உணர்ச்சி வசப்பட்டு, அன்போடு “தட்சணேஸ்வரக் கோயி வில் ஒரு சாது வாழ்ந்து வருகின்றார். அவரை ஒரு தடவை கண்டால் இச்சொற்றெடுப்பு மிகவும் தெளிவாக விளங்கும்”என விடை அளித்தார். விரிவரை முடிந்ததும், நான்கு மைல்கள் ஓடி நரேந்திரன் தட்சணேஸ்வரம் அடைந்தார். இராமகிருஷ்ண தேவரைத் தியான நிலையில் கண்டார். நரேந்திரன் குருதேவரால் அக்கணமே ஆட்கொள்ளப்பட்டார். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்தது சமய வரலாற்றில் உலக வரலாற்றில் சிறந்த நிகழ்ச்சியாகும்.

பழமையும், புதுமையும் இணைந்தன; ஆத்மீகமும், உலோகாய நோக்கும் இணைந்தன. இராமகிருஷ்ண சங்கம் 1897ஆம் ஆண்டில் உதயமாயிற்று.

இன்று அது உலக கல்வி, ஆத்மீக, சமூக, பண்பாட்டுக் கழகமாக விளங்குகிறது.

வேதாந்தக் கவிஞர் வேட்ஸ்வேர்த் அவர்களின் கவிதைகள், உவில்லியம் கேஸ்ரிங்ஸ் மூலமாக அளிக்கப்பட்டு குரு தேவரான இராமகிருஷ்ணரையும், சுவாமி விவேகானந்தரையும் சந்திக்க வைத்தது.

இதன் விளைவாக, அகில உலக இராமகிருஷ்ண சங்கம் உதய மாயிற்று.

கல்வியின் பயன் அழகு என்பது புலவரது கோட்பாடாகும். கல்வியின் பயன் அழகு என்று கொள்ளும்பொழுது, கல்வியின் மூலம் உவகை பெறுதல் எனும் கருத்துப் பிறக்கின்றது. அழகினைத் தரும் கல்வி அழியா இன்பத்தை அளிப்பது. கல்வி மனத்தையினையும் அளித்தல் வேண்டும். மன நீர்மை என்பது முருகியலாகவும், செயற் றிறஞகவும் யிரிர வேண்டும்.

கல்வி உண்மையின் அடிப்படையிலும், நன்முறைத் தத்துவத்திலும் எழுதல் வேண்டும் என்பதும் கவிவாணரின் கருத்தாகும்.

‘நெஞ்சத்து நல்லம் யாம் என்னும் நடுவு நிலைமையாற் கல்வி அழகே அழகு’ எனும் நால்தியார் தரும் கருத்தும் கவிவாணரின் கவினதகவிற் காண்கின்றோம்.

கல்வி அழகும், உண்மையும் இணைந்தவை எனக் கொள்ளுமவர், கல்வி செம்மையான சால்பினையும் வளர்த்தல் வேண்டுமெனக் கொள்வார்கள். சால்பினை வளர்க்கும் கல்வி மாண்பினையும், உறுதியையும் வளர்க்க வேண்டுமென்று வேர்ட்ஸ்வேர்த் கூறும்பொழுது, கல்வியின் நோக்கம் சால்பினை வளர்ப்பதோடு, மாண்பினை வளர்ப்பதோடு, வீரத்தையும் வளர்க்க வேண்டும் என்னும் கருத்தைப் பெறுகின்றது.

பிரெஞ்சுப் புரட்சியால் கவரப்பட்ட புலவர், வீரம் செறிந்த கல்வி அளிக்கப்பட வேண்டும் எனக் கொள்வது இயற்கையேயாகும்.

மக்களைத் தேவராக்குவது கல்வியின் பணி; இதற்குச் சால்பு எனும் பெரும்பொருள் முக்கியமாகும் என்று கூறும் கல்வி, சால்பு என்பது வாய்மை எனவும் கூறி, கல்வி சுற்றாத்தார் மேல் மட்டுமென்றி, பிறர் மேலும் அன்பை வளர்த்து, யாவர் மாட்டும் ஒப்புரவு செய்ததும் எவ்விடத்தும் மெய்ம்மை கூறலும் முக்கியமெனக் கொள்வார்கள்.

எல்லோரோடும் நல் இணக்கம், நல்லோரைப்பற்றியே நினைதல், நன்றி மறவாமை, வைதவர் தம்மையும் வாழ்த்துதல், வெறுத-

தவரெவரையும் விரும்புதல், பகைவர்களுக்கு அன்பு செய்யும் பண்பு, மன அமைதியினை வளர்த்தல், ஒழுக்கம் வழுவாது வாழ்தல் ஆகியன கல்வியின் இலட்சியங்கள் என்பது கவிஞரின் நிலையாகும்.

இங்கு நாம் அவரது அறக்கல்வியின் இலக்கணத்தைக் காண கின்றோம்.

இயற்கைக் கிராமியக் கலைகளைப் பேணிக்காத்து, அரசியற்புரட்சி கல்விப்புரட்சியின் மூலம் புதுயுகம் சமைத்து, அறக்கல்வியும், முரு கியற்கல்வியும் வளர்க்கப்பட்டு, கல்வியின் மூலம் சால்பினர்கள் உரு வாக வேண்டி நின்றவர் வேட்ஸ்வேர்த் அவர்கள்.

வேதாந்தக் கல்வி நெறியாளர் கண்ட சான்றேன் ஆத்மீக வழி யிலெழுந்த, அறம் வளர்க்கும் சால்பினாலுமான்.

'கண்ணினும் செவியினும் திண்ணி நின்
உணரும்

உணர்வுடை மாந்தர்க் கல்லது
தெரியின்

நன்னயப் பொருள் கோள்

எண்ணருங் குரைத்தே'

'அஞ்சிறைப் புள்ளிசைக்கும்
செழும்பாடல் செவிவாய்
அக நுழைய, இருள்விரவு மலை
முழையில் அயர்ந்து
துஞ்சுதல் போல் துயிலாது
கடைக்கண்ணால் அழு
சுவைத்திடுவான் ஒருவன்; அவன்
சுகத்தினை யென்னென்போம்

முறைமை சாராக் கல்வி

சமூகத்தின் தேவைகளை நிறைவு செய்வதற்கும், அதனது தெரி மரபுகள், அறிமுறைகள் ஆகியவற்றை முழுமையாக அறிவுதற்கும் முறைமைசார் கல்வியிலும் பார்க்க முறைமை சாராக் கல்வியே கூடுதலாக உதவக்கூடியது எனும் கருத்து நிலைத்து வருகின்றது. நாம் வாழுகின்ற சமூகத்தில் செறிந்து சிடக்கும், கலாசார, வாழ்க்கை விழுப்பியங்களை உள்ளவாறு அறியவேண்டுமாயின் அச் சமுதாயத்தின் அடி நிலையோடு நாம் நம்மைப் பிணைக்க வேண்டும். சமூகத்தோடு ஒட்டி வாழவேண்டும்.

முறைமைக் கல்வி முக்கியமானது. எனினும் முறைமைக் கல்வி மூலம் சமூகத் தெரிமரபுகளையும், அறிமுறைகளையும் ஒரளவே அறிய முடிகின்றது. சமூக நடைமுறைகள், பழக்க வழக்கங்கள், சமூக உறவுகள் ஆகியன முறைமை சாராக் கல்வி மூலமே கூடிய அளவு உணர்த்தப் பட்டு வருகின்றன. எந்த அளவுக்கு நூல் சார் கல்வி மூலம் கற்ற எனும் சமூக உறவு, பாரம்பரியப் பழக்க வழக்கங்களை முறைமையற்ற நிலையில் உணர்ந்த அளவு முறைமைக் கல்வி மூலம் அறிந்துவிட முடியாது. ஆதலால் குடும்ப உறவு நடைமுறைப் பழக்க வழக்கங்களை சமூகத் தோடு நம்மை ஒட்டிப் பிணைத்து இளமை தொட்டு அனுபவ வாயிலாக அங்குள்ள பழக்க வழக்கங்களை ஆசார, நடை, உடை, பாவனை மூலம் உணர்ந்து கொள்ள முடியும், இதனால் தான் முறைமைசாராக் கல்வி, முறைமைசார் கல்வியிலும்பார்க்க அவற்றை உணர்த்தும் முறையில் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றது.

இரு சமுதாயத்தின் பழக்க வழக்கங்கள் இவையென நியம முறையில் வருத்துக்கூற முடியாது. காரணம், ஒரு காலவட்ட நடைமுறை பிறிதொரு காலத்தில் அவற்றையொட்டித் தொடர்ந்ததாக அல்லது புதுமையையும் சேர்த்து பழமையை அடியொட்டியதாகத் தென்படலாம். அல்லது அதற்கு மாறாக பழமையினின்றும் மாறுபட்டு முற்றிலும் புதியதைக் கொண்டதாகவும் விளங்கலாம்.

இதனால் அந்நடைமுறைப் பழக்க வழக்கங்கள் முறைமையற்ற நிலையில் அவதானிக்கப்பட்டு சம காலத்தவர்களால் அல்லது வழித் தோன்றல்களால் ஒழுகிப் பேணப்பட்டு வருகின்றது. இவ்வாறு ஒழுகிப் பேணப்படும் நிலை முறைமையற்ற கல்வியாகும்.

இதற்குமாறுக் நடைமுறைகள் வரையறுக்கப்படவேண்டும், இவை எமது பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்துக்குப் பாதகமானது என விதி வகுக்கப்பட்டு, அவ்விதி நடைமுறைக்குட்பட்டு பழக்க வழக்கங்கள் பேணிக்காக்கப்பட்டு வரின் அது முறைமைக்குட்பட்ட கல்வியாகும்,

இதற்கு உதாரணமாக சில சமயங்களைத் தழுவுகின்றவர்களால் அநுசரிக்கப்பட்டு வரும் மார்க்கநெறிகளைக் குறிப்பிடலாம்.

இதே போன்று முறைமைக்குட்பட்ட சமூகத்தில் பிறந்தவர்கள் அச் சமூகத்தால் இல்லையிலிருந்தே இந்த நடைமுறை விதிப்படி ஒழு கப்பட வேண்டுமென முறைமைக்குட்படுத்தப்படுகின்றார்கள். இத்தகைய முறைமைக் குட்பட்ட ஒழுக்கம் முறைமைக் கல்விக்குள் அடக்கப்படும்.

இவ்வாறு முறைமைக் கல்வியையும் முறைமையற்ற கல்வியையும் வகைப்படுத்தி, வேறுபடுத்தினாலும், இவ்விருவகைக் கல்வியும் தொடர்பு பட்டு இணைந்து செயற்படுதல் இன்றைய கல்வி வளர்ச்சிக்கு முக்கிய மாகின்றது.

வகுப்பறையில் கல்வி கற்ற மாணவன் முழுமையான வளர்ச்சியை அடைய வேண்டுமானால் வகுப்பறைக்கு அப்பாற்பட்ட இயற்கைச் சக்திகளின் துணைகொண்டோ, புற நிகழ்ச்சிகளின் துணைகொண்டோ, தனது கல்வியின் அறிவை மேலும் வளர்க்கவேண்டியவாகின்றான், போதனை மூலம் கற்கப்பட்ட அறிவு அவனது இயற்கையான செயற் பாட்டுத் திறனுடன் முழுத்துவம் பெறுகின்றது.

இதே போன்று முறைமையற்ற முறையில் வளர்ந்து வரும் கல்வியானது தற்போதைய சூழலுக்கேற்ப அறிவை வளர்த்துவிடவும் அதனை முறைமைக் குட்படுத்தி, அதன் பலாபலன்களையும், நன்மை களையும் ஆராய்ந்து உணர்த்தி, மேலும் வளர்த்து விடவும் வேண்டிய நிலையும் ஏற்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு இவையிரண்டும் இருப்பினும், இவற்றினது வளர்ச்சி யிலும் அறிவையூட்டும் நோக்கிலும் இரண்டையும் முற்றுக் கேடுத் திவிட முடியாது.

பாரம்பரிய சமூகம் முற்றுமுழுதாக ஒருமுறைமையற்ற கல்வி அமைப்பையடையதாகச் செயற்பட்டிருந்தது என்று கொள்ளப்படுகின்றது.

அத்தகைய பாரம்பரிய சமூகத்தின் கையளிப்புகளை, பங்களிப்புகளை நோக்கும்பொழுது, முறைமையற்ற கல்வி அமைப்புக்குட்பட்டிருந்தசமூக மானது முறைமையான கல்வி அமைப்புடைய சமூகத்தாலுங்கூடப் படைக்கமுடியாத சில படைப்புக்களை எவ்வாறு கையளித்துள்ளது என்பது சிந்திக்கத்தக்கதாகும்.

எமது பாரம்பரிய தமிழ்ச் சமூகத்தில், முறைமையற்ற கல்வி யானது குரு, சீடக் கல்விமுறை, திண்ணைப் பள்ளிமுறை, மடாலயப் பள்ளிமுறையாகவே கூடுதலாக இருந்து வந்துள்ளது. அப்படியிருந்தும், இத்தகைய தொன்மைச் சமூகாயத்தில் அரிய படைப்புகளான எட்டுத் தொகை, பத்துப்பாட்டு, திருக்குறள், மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம் ஆகியனவும் உள்ளத்தை உருக்கும் பக்திப்பாடல்களும் அற்புதமாய் அமைந்திருப்பதனையும் நாம் நோக்குதல் வேண்டும்

தற்காலக் கல்வி அமைப்பு முற்றிலும் முறைமைக்குட்பட்டு செயற்பட்டு வருகின்றது. எவ்வளவோ முறைமையுடையதாய், நியம நிலைக்கு உட்பட்டதாய், உள்ள தற்காலக் கல்வியில் இலக்கண விதிகள் சந்தேநும் குறையாது அமைப்பதுடன், இலக்கிய இரசனை நன்கு சொட்டச் சொட்ட பா வகைகளை அமைக்க முடியாமலும் சிரமப்படும் நிலையைக் காண முடிகின்றது. இதற்கு மாருக பழைய பாரம்பரியக் கல்வியில் பாடங்கள் அச்சேருமல் முறைமையற்ற நிலையில் கேள்வி முறையான கல்வி அமைப்புள்ள சமூகத்தில் சிறப்புடையதாகவும், இலக்கண விதிக்குட்பட்டும், இலக்கிய இரசனையை அள்ளிச் சொரிவதாகவும் அமைந்துள்ளன.

தொன்மைக் காலத்தில் முறைமைக் கல்வி அமைப்பு இருந்த நிலைக்கு, சங்கம் அமைத்த சங்கப் புலவர்கள் தமிழ் வளர்த்த தன்மையைக் கொண்டு கூற முடிகின்றது. சங்கத்தில் இடம் பெற்ற சங்கப் புலவர்கள் ஒருங்கிணைந்த ஒரு அமைப்பு நிலையில் நின்று தமிழை வளர்த்த நிலையைக் காணமுடிகின்றது. அத்தகைய அமைப்பு ஒரு முறைமைக்குட்பட்டு இருந்ததால், புலவர்கள் சிறந்த படைப்பாற்றல் வளம் கொண்ட தமிழை அளித்திருக்கின்றார்கள் என்றும் சிந்திக்கத் தோன்றுகின்றது.

பாரம்பரிய தொன்முறை சங்க கால அமைப்பில் தோற்றுவிக் கப்பட்டு தமிழை ஆய்ந்து வளர்த்த சங்கம் முற்றிலும் தற்போதைய அமைப்புடையதாக இல்லாவிடாலும், ஓரளவு முறைமைத்தன்மை உடையதாக அமைந்திருத்தல் வேண்டும். சங்கத்தில் இடம்பெற்றார், நிறைந்த கல்வி ஞானம் உடையோராய் விளங்கினார். இவை, கல்வி ஒர் முறைமைக்குட்பட்ட தன்மையையும் ஒழுங்கான முறையில் தமிழ் வளர்க்கப்பட்ட தன்மையினையும் காட்டி நிற்கின்றன எனக் கொள்ளலாம்.

தமிழ் மக்களின் கல்விப் பாரம்பரியத்தில், குரு சீட, திண்ணைப் பள்ளிமுறை இருந்து வந்தது. மாணவர்கள் குருவிடம் சென்று அவருக்கு மதிப்பளித்து, அவர் கூறுகின்ற விதத்தில் ஒழுக்கங்களை மேற்கொண்டு அவர் கொண்ட விதத்தில் முறையாகக் கல்வி கற்று வந்த நிலைமையைக் காண முடிகின்றது. மடாலயங்களிலும் அங்கு முறையான நிறுவனம் செய்யப்பட்டு தலைமைக்குட்பட்டுத்தப்பட்டு செயற்பட்டு வந்த கல்வியமைப்பு, கல்விமுறைமை இருந்ததை உணர்த்துகின்றது.

குருவிடம் கல்வி கற்கச் சென்ற மாணவன் முறைமையான பழக்க வழக்கங்களைப் பழகினால், தனது கல்விக்கான வித்துவத்தில் ஞானம் பெற்று அவனால் மேம்பட முடிகின்றது. ஆண்டவனிடம் எவன் தன்னை முற்றுக பக்தி சிரத்தையோடு அர்ப்பணிக்கின்றாலே அவனே இறைவனிடம் அருளைப் பெற முடியும். அதே போன்று குரு விடம் எவன் தன்னை அர்ப்பணித்து பக்தி கொண்டு ஒழுகுகின்றாலே அவனே உண்மையாகக் கல்விக் கேள்விகளில் மேம்பட்டு, வித்துவத் தன்மையை அடைய முடிகின்றது,

இத்தகைய முறைமையான ஓர் கல்வி முறைமை தொன்மைச் சமுதாய அமைப்பில் இருந்து வந்தாலும், இம் முறைமையிலும் முறை மையற்ற அமைப்பு முறைமையிலேயே கல்வி நெறி எடுத்துச் செல்லப் பட்டது. கல்வி முறை பாடநெறிகளில் திட்ட அமைப்பில் ஒரு கால எல்லைக்குள் கற்கவேண்டு மென்று திட்டமிடப்படவில்லை, கல்வியினை நெறிப்படுத்த ஒழுங்கான நிறுவனங்கள் அமையவில்லை. கல்வி வாழ் நாட் கல்வியாக, வரையறையற்ற கல்வியாக விளங்கியது.

பாரம்பரிய தொன்மைச் சமுதாயத்தில், புற நோக்கல் முறைமை காணப்பட்டாலும், அகநோக்கில் கூடுதலாக முறைமையற்ற கல்வி முறைமையிலேயே கல்வி போதிக்கப்பட்டது. தற்கால நிலையில் கல்விப் போதனை முறைமைப்படுத்தப்பட்டது போல் அக்காலத்தில் பூரணமாக முறைமைப்படுத்தப்படவில்லை. கல்வி திட்டமிட்டுப் போதிக்கப்பட வேண்டுமென்ற நிலை இருக்கவில்லை. பாட போதனைகள் முறைமைக் குட்படவில்லை,

எழுத்தை அறியவேண்டிய மாணவன் ஆசிரியரால் தரையில் சப்பானி கொட்டி இருத்தப்பட்டு முன்னுக்கு மண்ணைப்பரவி சுட்டு விரலால் எழுத்தைத் திரும்பத் திரும்ப எழுதிப் பழகுகின்ற தன்மை காணப்பட்டது. களிமண்ணில் புல்வினாலும், பனையோலையில் எழுத்தாணியாலும் எழுத்துக்களை எழுதும் தன்மை காணப்பட்டது.

கல்விப் போதனை கர்ண பரம்பரை முறையாக கேள்வி வாயிலாக நிறுவன நிலையற்று, தொழில் பழகும் இடங்களிலோ அல்லது

குருவிடம் சீடரே சமுதாய கலை நிகழ்ச்சிகளில் பங்கு கொள்வதன் மூலமோ கல்வியைக் கற்கும் தன்மை காணப்பட்டு வந்திருக்கின்றது.

எழுத்தறிவற்ற இயற்கை ஞானமுடைய சில புலவர்கள் சிறந்த பாண்டித்தியம் படைத்த பாடல்களை படைக்கக்கூடிய ஆற்றலைப் பெற்றிருந்தார்கள். அவர்கள் எழுத்தை உருவடிவிலோ, வரிவடி விலோ, எழுதத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. ஆனால் தமது இயற்கை ஞானத்தின் அறிவினாலும் கேள்வி வாயிலாக அறிந்த அறிவினாலும் சிறந்த பாடல்களைப் பாடினார்கள். அப்பாடல்கள் கூட வாய்வழியாகவே திரும்பத் திரும்ப ஒதப்பட்டு கேள்வி வாயிலாக மனதிலிருத்திப்பாடும் நெறிமுறை இருந்து வந்து பிற்காலத்திலேயே அச்சுவாகனமேற்றப் பட்ட தன்மை காணப்படுகின்றது.

இன்று கூட நாட்டில் வழங்கும் பல நாட்டார் பாடல்கள் அச்சு வாகனம் ஏருது வாய்வழியாக உருவெடுத்து வருகின்றது. இத்தகைய ஒரு கல்விநிலை முறைமையற்ற கல்வி இருந்து வந்தமைக்கும் வருகின்ற மைக்கும் ஆதாரமாகும்.

இதே போலவே பண்டைச் சமூகவியலாளர் தாம் தமது வாழ்க்கை முறையில் இயற்கையாக இடம் பெறும் கலை நிகழ்ச்சிகளில் பாடப்பட்டு வரும் பாடல்களைப் பயிலும் முறையும் நெட்டுருப்பண்ணி ஒதும் முறை ஆதியனவும், நாடகங்களை நடிக்கும் முறை, பழகும் முறை மரபு ரீதியாக முறைமையற்ற கல்விநிலையிலிருந்தே பழகி வந்த தன்மையை நாம் காணமுடிகிறது.

சமகால உலகியல் வளர்ச்சியை நோக்கும்பொழுது அவ்வளர்ச்சி யுடன் சேர்ந்து நமது பாரம்பரியச் சமூகமும் வளர்ச்சி அடையவேண்டுமாயின் சமூகம் முறைமைக் கல்வியைப்பெற்றே ஆக வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. முறைமைக் கல்வி இன்றி பாரம்பரிய சமூக விழுமியங்கள் கணிப்பிடா நிலைமை உருவாகியுள்ளது.

நவீன வளர்ச்சிச் சாதனங்களாகிய பொதுசனத் தொடர்புச் சாதனங்களுடன் பாரம்பரிய கலாச்சார விழுமியங்கள் தொடர்பு கொண்டு வெளிப்படுத்தப்பட முறைமைக் கல்வி அவசியமாகின்றது. அத்தோடு தற்காலச் சமுதாயம் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய அளவிற்கு பழைய நடைமுறை விழுமியங்களை எடுத்துச் செல்லவேண்டுமாயின் எந்தளவிற்கு பழைமையை அடியொட்டிச் செல்கின்றதோ அந்த அளவிற்கும் புதிய முறைமையால் தாக்கமுற்று அவற்றை நெறிப்படுத்த வேண்டியதாயிருக்கின்றது. பயிற்சி முறைகளையும் முறைமைக்கல்வி கற்ற சமுதாயத்திற்கு ஏற்ற விதத்தில் மாற்றியமைக்கவேண்டியதாய் உள்ளது.

ஜப்பான் நாட்டுக் கல்வி ஒழுக்கம்

ஜப்பானியர் மேனட்டுக் கலைகளைக் கற்று, அறிவு, தொழில், வாணிபம், பொருளாதாரம் அரசியல் அல்லத்தினும் உலகம் மதிக்கும் படியான புகழ் பெற்று இருக்கின்றனர். எனினும் ஜப்பானியர் ஜப்பானியராகவே வாழ்கின்றனர். ஆங்கிலம் கற்றாலும் அன்னை மொழி யையே முதன்மையாகப் போற்றுகின்றனர், ஜரோப்பியக் கலைகளை அன்னை மொழியிலேயே கற்கின்றனர். தமக்குரிய சமயவொழுக்கங்களையும் தேசிய மரபுகளையும் ஜப்பானியர் கருத்துடன் பாதுகாக்கின்றனர். இங்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்களைக் காணமுடியாது. அடிமைப் படாது அந்தியக் கலையின் நலத்தைத் தனதாக்கி தனது நாகரிகக்கொடி வானளாவச் செய்த பெருமையே ஜப்பானின் முன்னேற்றத்துக்குக் காரணமாகும்.

இங்கு குழந்தைகள் மூன்று வயதில் படிக்கத்தொடங்குகின்றனர். முதலில் குழந்தை பள்ளிக்கூடங்களில் சேர்ந்து ஐந்து வயது ட்டும் விளையாட்டாகவே, எண், எழுத்து, அன்னை மொழியிற் பேச்ச, பாட்டு, இயற்கைப் பொதுப்பாடம், சிறு சிறு தொழில்கள், உடற்பயிற்சி கதைகள் எல்லாம் கற்கின்றனர்.

குழந்தைப் படிப்பானதும், மூலாதாரப் பள்ளிக்கூடத்தில் மாணவர்கள் சேருகின்றனர். அங்கே அறவழி, ஜப்பான், மொழி, கணக்கு, ஜப்பான் நாட்டின் வரலாறு, பூகோளம், பெளதீகம், ஓவியம், பாட்டு தொழிற்பயிற்சி ஆகியன ஆறு ஆண்டுகள் பயில்கின்றனர்.

இப்பயிற்சியானதும், சிவபோயம் தேடுவோர், தொழிற்பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்து, விருப்பத்திற்கேற்ப தொழிற்பயிற்சி பெறுகின்றனர்.

கலை வளர்க்க விரும்பும் மாணவர்கள் உயர்பள்ளிக்கூடத்தில் ஜந்தாண்டுகள் பயில்கின்றனர். இங்கே சன்மார்க்கம், ஜப்பானிய

இலக்கியம், சவிதை, ஆங்கிலம், வரலாறு, பூகோளம், கணக்கு பெளதிக, இரசாயன சாத்திரங்கள், வீட்டுக்கலை, சித்திரம், பாட்டு, உடற் பயிற்சி முதலியன சற்றுத் தேர்ச்சி பெறலாம்.

பின்னர் பிரவேச வகுப்புகளில் சேர்ந்து, அறநெறி, ஜப்பானிய சீன இலக்கியங்கள், ஆங்கில இலக்கியம், ஐரோப்பிய வரலாறு, இரசாயனம், வானியல், புவியியல், இயற்கணிதம், உடற்பயிற்சி, முதலியன விரிவாகக் கற்கின்றனர். இவற்றில் தேர்ந்த மாணவர் கல்லூரி வகுப்புகளில் சேருகின்றனர்.

கல்லூரியில் மாணவர் இயல்புக்கேற்ப புலமை வளர்த்துத் தம்மை வாழ்விற்கு ஆயத்தம் செய்து கொள்கின்றனர். வீட்டு நிர்வாகம், அறவழி, தத்துவம், ஆங்கிலம், உடற்பயிற்சி, இலக்கியம், இவற்றை அணைவரும் கற்கின்றனர். அத்துடன் சிறப்பாக உடலநிலை, நலவியல், அனுபவ பெளதிக இரசாயனம், அழகுக்கலைகள், ஆங்கில ஜப்பானிய இலக்கியம், ஐரோப்பிய வரலாறு, நாட்டுச்சட்டம், பயிர்ப்பண்பு தோட்டப்பயிற்சி, நுண்கலைகள், சீன இலக்கியம், இசை, சிறப்பம், சித்திரம், மருத்துவம், கணிதம், உயிர்நூல், தாதுநூல் முதலியவற்றில் முன்று ஆண்டுகள் ஆழ்ந்த பயிற்சி பெறுகின்றனர்.

ஜப்பான் நாட்டில் சுமார் 16,108 தபோ நிலத்தில் ரோக்கியோ பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்பட்டுள்ளது. மலைப்பாங்கில் அமைக்கப்பட்டுள்ள இப்பல்கலைக் கழகம் மலர் வளங்களாலும் கணி வளங்களாலும் காய் கறித்தோட்டங்களாலும் நிறையப்பட்டிருக்கின்றது.

பல்கலைக்கழக வரவுசெலவுத் திட்டத்தில், இவ்வளங்களால் விளையும் பொருட்களை விற்பதன் மூலம் கணிசமான அளவு பணம் கொடுக்கப்படுகின்றது.

கலை வளர்ச்சிக்கும் பயிற்சிக்கும் வேண்டிய எல்லாச் சௌகரி யங்களும் இந்த நிலத்திலேயே அமைந்திருக்கின்றன.

பல்கலைக்கழகங்கள் தன்னகத்தே பல்நிலைக் கல்விக்கூடங்களையும் கொண்டிருக்கவேண்டுமென்பது காந்தி அடிகள், கவிஞர் தாகூர் போன்றேர் அளித்த கருத்து. இப்பல்கலைக் கழகத்திலும் குழந்தைப் பள்ளிக் கூடம், முதல்நிலை, இடைநிலை உயர் நிலைப்பள்ளிக்கூடங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

விரிவுரை மண்டபங்களையும், உயிர்நூற்சாலை, செடிநூற்சாலை இயல் நூற்சாலை ஆகியவற்றினேடு சுகாதாரப்பரீந்தி, சமயப்பயிற்சி, தையல், பின்னல், பூவுங்காரம், ஜப்பானிய நாகரிகப்பயிற்சி, உடற் பயிற்சி, மண்வேலை, வயல்வேலை, தோட்டவேலை முதலியவற்றிற்கெல்லாம் தனி நிறுவனங்கள் உள்.

மாதை நூல், அறவழி, பெளத்த கொன்புசிய நெறிகள், ஜப்பா னிய இலக்கண இலக்கியங்கள், ஜப்பானியக் கலிதை, சின இலக்கண இலக்கியங்கள், ஆங்கில இலக்கண இலக்கியங்கள், இங்கு கற்பிக்கப்படுகின்றன.

பூத, பொதிக, பூகோள, நில, வான, இரசாயன, தாவர, ஜீவன மானிட சாத்திரங்கள், சமகாலம்வேண்டி நிற்கும் கல்விக்கு ஒப்ப அளிக்கப்படுகின்றது.

சுகாதார சாத்திரம், இரசாயனத் தொழில்கள், கணக்கு, பொருளாதாரம், வீட்டு நிர்வாகம், சமையற்கலை, மலரணி, பிள்ளை வளர்த்தல். மருத்துவம், உலக நாகரிகம், உலக வரலாறு, தோட்டக்கலை. தேனீ வளர்த்தல், பட்டிக்கலை, ஸீரோப்பியக் கலை விளக்கம், உபாத்திமை, நாட்டிய இசை, மேற்கத்திய இசை எல்லாம் பல்கலைக் கழகத்தில் கற்பிக்கப்படுகின்றன.

ஜிப்பானிய நாட்டுப் பல்கலைக்கழகப் பாடப் புலங்களை நோக்கும் பொழுது, அன்றூட வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பாடங்களைல்லாம் கற்பிக்கப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. பல்கலைக் கழகங்கள், சமூகத்தி விருந்து ஒதுங்கி வாழாது மக்களுக்குப் பணியாற்ற வேண்டுமெனும் தத்துவம் இங்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றது.

ஜப்பானிய பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் வாழ்வுவகையில் தலைநிமிர்ந்து செல்வக் கரம் வீசி நடக்கின்றனர். படிப்பும் தொழிலும், நடத்தையும், வாழ்வும் இணைக்கப்படுவதன் மூலம் மாணவர்கள் தன்னம்பிக்கை உள்ள வர்களாக வளர்கிறார்கள். அறிவாற்றல்களிற்கிறந்து நாட்டைச் சிறப்பிக்க மாணவர்கள் அனுபவக் கல்வி பெறுகின்றனர். நீதி நெறியைக் கற்பிப் பதுமட்டுமென்றி, அதன்படி வாழுகின்றனர். தேசிய நாகரிக வரலாற் றைப் படிப்பதுடன் பயிலுகின்றனர்.

கல்லியும் பண்பாடும் எனும் பொருள் பற்றி 1983 ஆம் ஆண்டில் ரோக்கியோ நகாத்தில் ஒரு மகாநாடு இடம் பெற்றது. ஜப்பான் நாட்டு முதலமைச்சர் இந்நாடு உலோகாய மேம்பாடு அடைகின்ற அதேவேளையில் நாட்டின் பண்பாட்டுக் கலாசார மரபினை பேணிக்காப்பது மிகவும் முக்கியமெனக் கூறி இதற்குக் கல்விமான்கள் அறிவுரை பகர வேண்டுமெனவும் வேண்டி நின்றார்.

இதற்கென ஒரு குழவும் அமைக்கப்பட்டது. இக்குழுவில் ஒரு நாவலாசிரியர், திறஞ்சலாளர், ஓவியர், பொதுசனத்தொடர்பு அதிகாரி ஆகியோரும் நியமிக்கப்பட்டனர். இக்குழுவின் அமைப்பு கல்வி என்பது பல்துறை ஆக்கம் எனும் கருத்தினைப் புலப்படுத்துகின்றது.

ஜப்பான் நாடு மேற்கத்திய நாடுகளிலிருந்து அறிவிபல் முன் ணேற்றப் புத்துணர்வை பெற்றாலும், அது பல மேற்கத்திய நாடுகளைப் பார்க்கிலும் கூடிய நவீனமயக் கல்வியை உருவாக்கிக் கொண்டு வருகின்றது. இதன் விளைவு இந்நாடு ஒரு முதிர்ந்த உலோகாயச் சமுதாயத்தை உருவாக்கிவிட்டது.

எனவே, இவ்வளர்ச்சி மனிதகுல அடிப்படைக் கருணை உணர்வினைத் தகர்த்தெற்றுவிடுமோ எனக் கல்வி அறிஞர்கள் இந்நாட்டில் கேள்வி எழுப்புகின்றனர்.

தொழில்நுட்பச் சமுதாயமாக உருவெடுத்த ஜப்பான் நாடு இந்நிலையையும் கடந்து தொழில் நுணுக்கவியல் சமுதாயமாக வளர்ந்து வருகின்றது. உள்ளத்தை உருக்கும் கல்வி தொழில் நுணுக்கவியல் கவாச்சாரத்தால் தாக்கம் பெறலாம் என்பதும் கல்வியியலாளர்களின் கருத்தாகும்.

ஜப்பானிய நாட்டில் பண்பாட்டு வளர்ச்சி ஆத்மீக வளர்ச்சியில் நின்று தளர்ந்து வளர்கின்றது என்றும் கொள்ளப்படுகின்றது. மனித குலத்தின் படைப்பாற்றல் சக்தியும் வேகமான நவீனமயமாக்கலால் செயற்கைத்தன்மை பெற்றுமுடியும் எனவும் கருதப்படுகின்றது.

சில வருடங்களாக மாணவர்கள் பள்ளிக்கூடங்களிலிருந்து இடைவிலகல், அவர்களிடையே நெறி பிறழ்வு ஆகியன கூடிக் கொண்டு செல்கின்றது,

பல்கலைக்கழகங்களுக்கு அனுமதி கோரும் மாணவர்களிடையே போட்டி மனப்பாண்மை கூடிக்கொண்டு செல்கின்றது, படிப்படியாக இந்நாட்டில் தேர்வுகள் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. முதல் நிலை, இடை நிலைக்கல்விக்கலைத் திட்டங்கள் பல்கலைக்கழக அமைதியை யொட்டியே உருவாக்கப்படுகிறன.

இந்நிலை ஜப்பானில் மட்டுமல்ல, உலகில் பல நாடுகளில் உருவாகிவருவதை நாம் காண்கின்றேன். ஜப்பானிய இளைஞர்கள் விடுதலை உணர்வினால் உந்தப்படுவது வரவேற்கப்பட வேண்டியது; ஆனால் இவ்

விடுதலை உணர்வு பொறுப்புணர்ச்சியோடும் கடமையுணர்ச்சியோடும் இனைத்தல் வேண்டும் எனும் கருத்து நாட்டு முதியோர்களிடையே நிலவுகின்றது.

உலக யுத்தத்தின் விளைவாக இந்நாட்டு மக்கள் பழமைகளைக் களைந்து எல்லாம் புதியவாகப் புனைய வேண்டுமென்று விருப்பம் கொண்டார்கள். ஆனால் இந்நோக்கு அளவு கடந்து பழமையைப் பூண்டோடு ஒழிக்கப்படும் சாத்தியக்கூறுகள் உண்டு. இதனை ஜப்பானிய அரிஞர்கள் அறிந்து பழமை பேணிக்கப்படுவது மட்டுமல்ல, அவை இனம் சந்ததியினருக்கு புகட்டப்பட வேண்டும் எனக்கொண்டு இந்நிலையினை உருவாக்கப் பசீரதப் பிரயத்தனம் செய்கின்றார்கள்.

உடல் உறுதி வாழ்க்கையின் முக்கிய அம்சம் எனும் கருத்து ஜப்பான் நாட்டில் நிலைத்துவிட்டது.

பண்பாடும் கல்வியும் இனைந்து வளரவேண்டுமாயின் முருங்கியற் கல்வி வளர்ச்சி இதற்குக்கரு அளிக்கவேண்டுமென எல்லோரும் கொள் கின்றார்கள். ஆசிரியர் கல்வியையிட்டுக் குறிப்பிடும்பொழுது, ஆசிரியர் கருக்கு நிபுணத்துவமும், அதேவேளையில் பொதுக் கல்வியும் அளிக்கப் படவேண்டுமெனவும் ஆசிரியர்கள் பொருளாதார நிலையில் உயர்த்தப் பட வேண்டும் என்றும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றது.

ஜப்பான் நாடு பிறநாட்டுப் பண்பாடுகளுக்கு வணக்கம் செலுத்துகின்ற அதே வேளையில் நாட்டுப் பண்பினைப் போற்றி, இத்நாடு ஒரு உலகப் பண்பாட்டுச் சங்கமமாக விளங்கவேண்டுமென்பதே இந்நாட்டு மக்களின் கல்விச் சிந்தனையாளர்களின் விருப்பமாகும்.

யாழ்ப்பாண இளைஞர் சங்கமும் கல்வி எழுச்சியும்

இலங்கைத் திருநாட்டின் இரண்டாவது காலவட்ட மறுமலர்ச்சி இயக்கமே யாழ்ப்பாண இளைஞர் சங்கமாகும். இச் சங்கம் தொடங்கி ஏழு வருடங்களுக்கு மாணவர் சங்கம் எனும் பெயரைத் தாங்கி நின்று 1931ஆம் ஆண்டில் இளைஞர்சங்கம் எனும் பெயரைப் பெற்றது.

இச்சக்தி பெற்ற சங்கம் அரசியல், சமூக, பொருளாதார, கலா சார, பண்பாட்டுச் சங்கமாகப் பிறந்தாலும், இந்நாட்டின் கல்விச் சிந்தனையை உருவாக்கியதில் சிறந்த இடம் பெறுகின்றது என்று கொள்வது முறையாகும்.

தவத்திரு விபுலானந்த அடிகள், ஆசிரியப் பெருந்தகைகள் பேரின்பநாயகம், நேசையா, சுப்பிரமணியம், தம்பர், கனகரத்தினம், சிவபாதசந்தரனர் போன்றேரும், சமதர்ம நோக்குடைய கந்தையா, இலக்கியக் கலாநிதி கணபதிப்பிள்ளை, நவரத்தினம் போன்ற கவிஞர்களைப் போல் ஆகியோர் இச்சங்கத்தோடு ஒன்றிணைந்து வாழ்ந்தவர்கள்,

இது நாடு பூரண அரசியல் விடுதலை பெறுதல் வேண்டும். சுதந்திரமல்லாது மக்கள் தங்கள் நாட்டினைத் தங்களது தாய்நாடெனக் கொள்ளலுமுடியாது. அந்நிய அரசு எத்தகைய நலன்புரி அரசாக விளங்கி வருவது அது சுதந்திர நாட்டுக்கு ஒப்பாகாது. எனவே இலங்கைத் திருநாடு பூரண விடுதலை பெறவேண்டும்.

அரசியல் அடிமைத்தனம் இந்நாட்டு மக்களின் சுய கொர வத்தை இழக்கச் செய்கின்றது. இந்நாடு பூரண சுதந்திரம் பெறுவதன் மூலமே உலக அரங்கில் தனக்கென உரிமையான இடத்தைப் பெற முடியும்.

பூரண அரசியல் விடுதலையை வேண்டி நின்ற இச்சங்கம் மக்களின் பொருளாதார விடுதலையின் முக்கியத்தையும் முன்வைத்தது. அரசியல் அடிமைத்தனம் நமது சுய செனரவத்தை பாதிப்பதுபோல் பொருளாதார அடிமைத்தனம் நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தினை குறைக்கின்றது. எனவே, இந்நாட்டுக் கிராமியக் கைத்தொழில்கள் ஊக்கு விக்கப்படுதல் வேண்டும். மக்களிடம் இருந்து பெறப்படும் பணம் தேசிய நலனுக்காக செலவழிக்கப்படவேண்டும்.

அரசியல் விடுதலைக்கும், பொருளாதார விடுதலைக்கும் மேலாக இந்நாட்டு மக்கள் ஆன்மீக விடுதலை பெறுவதல் வேண்டும். மக்கள் ஆன்மீக விடுதலை பெறுவதன் மூலம் நாடு ஆன்மீக விடுதலை பெறும். நாட்டின் ஆளுமை வளரும்.

இலங்கை அரசியல் பொருளாதார சமூக விடுதலை, ஆன்மீக விடுதலை ஆகியன பெறுவதற்கு, கல்வியே அடிப்படையாகும்.

இந்நாட்டில் உடனடியாக ஒரு தேசியக்கல்வித்துட்டம் உருவாக கப்பட வேண்டும். தேசியக் கல்வித்துட்டத்தின் மூலமும், ஒரு தேசிய பல்கலைக்கழகத்தின் தும் மூலமே தேசிய பண்பாட்டின் ஊற்றுனை உருவாக்கமுடியும். தேசியப் பண்பாட்டின் வளர்ச்சியின் மூலமே தேசிய மறுமலர்ச்சி உருவாக முடியும்.

ஒரு நாட்டில் தேசிய மறுமலர்ச்சி பிறப்பதற்கு இந்நாட்டு மொழிகளான சிங்கள மொழியும் தமிழ் மொழியும் தேசிய மொழி களாகவும், நிர்வாக மொழிகளாகவும், போதனு மொழிகளாகவும் இடம்பெறுதல் வேண்டும். அன்னை மொழிகள் போதனு மொழிகளாக்கப்படுவதன் மூலமே இலக்கியம், இசை, முருகியற்கலை, பண்பாட்டு மரபு ஆகியன பேணப்படும் எனும் கருத்துக்கள் மக்கள் முன்னும் அரசு முன்னும் வைக்கப்பட்டன.

இந்நாட்டின் அன்னை மொழிக்கல்விச் சிந்தனை இயக்கத்துக்கும், பூரண விடுதலை வேண்டியும் தேசிய சமதர்ம அடிப்படையில் எழுந்த இயக்கம் யாழ்ப்பாண இளைஞர் சங்க இயக்கம் ஆகும்.

1927 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 26ஆம் திகதி இளைஞர் சங்கத்தின் அழைப்பில் காந்தி அடிகள் இலங்கைக்கு விஜயம் செய்தார்கள். அவர் வட இலங்கையில் பல கல்லூரிகளுக்கு விஜயம் செய்தார்.

தெற்கிலும் சில கல்லூரிகள் அவரை வரவேற்றன. சமய சமரசம் சாதித்துவ ஒழிப்பு, கிராம இராச்சிய எழுச்சி. சுதேச உடை இயக்கம், கல்வியின் மகத்துவம் ஆகிய பொருள்களையிட்டு அவர் வளியுறுத்தினார்.

காந்தி அடிகளை இளைஞர் காங்கிரஸ் சார்பில் விபுலானந்த அடிகள் வரவேற்றார்கள். காந்தி அடிகள் அவரது உரையில், 'இத் தகைய துறவி, இளைஞர் குழாத்துக்கு தலைமை தாங்க முடியுமானால் உங்களுக்கென்ன குறை' எனக் கூறினார்.

காந்தி அடிகளோடு இச் சங்கத்தில் உரை நிகழ்த்தியவர்கள் திருமதி கமலாதேவி சட்டோபாத்தியாயர், தமிழ்த்தென்றல் வி. கல்யாண சந்தரானார் போன்றேர்.

இக்கழகம் 1932ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 13ஆம் திகதி தேசிய தினத்தைக் கொண்டாடும் முசமாக யாழ்ப்பான முற்றவெளி யில் மூவர்ன தேசிய கொடியை ஏற்றியதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

யாழ்ப்பான வாவிபர் சங்கம் அரசியல், சமூக, பண்பாட்டுச் சங்கமெனினும், இதனைக் கல்வி மறுமலர்ச்சிக் கழகம் எனக் கொள்வ வதும் முறையாகும்.

முன்றும் மண்டல நாடுகளும் கல்வியில் முதன்மை பெறும் அம்சங்களும்

✓✓

imported & obtained Recd. by
 முதலாம் மண்டல நாடுகள் என்று குறிப்பிடப்படுபவை ஜூக் கிய அமெரிக்க நாடுகள், ஐக்கிய இராச்சியம், பிரான்ஸ் போன்ற ஏகாதிபத்திய நாடுகள் ஆகும். இவை யாவும் கைத்தொழில் புரட்சி யால் ஏற்பட்ட தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியினாலும், உலகெங்கிலும் இவற்றுக்கிருந்த கைத்தொழில் வர்த்தக தனி உரிமையினாலும் பொருளாதார வளர்ச்சி பெற்று, முதலாம் உலகப்போரில் நிலையை உறுதிப்படுத்தி வெற்றி பெற்ற நாடுகள் ஆகும். முதலாம் உலகப் போரில் வெற்றி பெற்ற நாடுகள் முதலாம் மண்டல நாடுகள் என்றாம். இம்முதலாம் மண்டல நாடுகளோடு ஏகாதிபத்திய வாதம், முதலாமித்துவம், குடியேற்ற வாதம், நாசிசம், பாசிசம் என்பன இணைத்துப் பேசப்படுகின்றன.

Find where
 இரண்டாம் மண்டலநாடுகள் என்று அழைக்கப்படுபவை சோவியத் தீன்றியமும் அதன் சார்படைய மிக்கு ஜரோப்பிய நாடுகளுமாகும். முதலாம் உலகப்போரின் பின்பு உருவாகி வளர்ச்சி பெற்று பொருளாதார அபிவிருத்தியடைந்து இரண்டாம் உலகப் போரிலும் வெற்றியும் பெற்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நாடுகள் இவையென்றாம். பொது உடைமை, சமதர்மம், மார்க்சிசம், வெனினிசம் என்பன இவற்றுடன் இணைத்துப் பேசப்படுகின்றன.

முதலாம் உலகப்போரின் பெறுபேறு முதலாம் மண்டல நாடுகள் என்றும், இரண்டாம் உலகப்போரின் பெறுபேறு இரண்டாம் மண்டல நாடுகள் என்றும் குறிப்பிடப்படுவது தவறஞ்சு. இரண்டாம் உலகப்போரின் விண்ணர் உருவான நாடுகளும், முதலாம் உலகப்போரில்

பங்கு பெறுத நாடுகளும் மூன்றும் மண்டல நாடுகளாகின்றன. இரண்டாம் உலகப்போரின் பின்னர் கயாட்சி பெற்ற அல்லது புனர் நிர்மாணம் பெற்ற நாடுகள் இம்மண்டலத்தில் இடம் பெறுகின்றன. ஆரம்ப காலத்தில் இவை அபிவிருத்தி அடையாத நாடுகள் என கூறப் பட்டன. இந்நாடுகளின் நீண்டகால வரலாறுகள் கலாச்சார பண்பாட்டு பாரம்பரியங்கள் கல்வி அறிவியல் தத்துவங்கள் காரணமாக “அபிவிருத்தி அடையாத” என்ற சொற்பிரயோகத்திற்கு கண்டனம் தெள்ளக்கப்பட்ட போது, “குறை அபிவிருத்தி நாடுகள்” எனப் பெயர் பெற்றன. மேலும் இந்நாடுகள் நிறை அபிவிருத்தி பெற முடியாதா என்ற கேள்வி எழுப்பப்பட்டு இச்சொற்பிரயோகமும் கண்டனத்துக்கு உள்ளாகியது. எனவே, வளர்முக நாடுகள் என்ற பெயர் நிலவலாயிற்று.

மூன்றும் மண்டல நாடுகள் என்ற கருதுகோள் 1960 இன் பின்னரே உருவானது எனலாம். அதற்கு முன்னர் 1950-1960 காலப் பகுதியில் ஆசிய ஒருமைப்பாடு, வத்தின் அமெரிக்க ஒருமைப்பாடு என்ற கருத்துக்களே இடம் பெற்றன.

1947 இல் தில்லியில் நடைபெற்ற உறவுகள் மகாநாடு உதாரணமாகும் சிறு முதல் சில்லி நாடு வரை பரந்து காணப்படும் இம் மூன்றும் மண்டல நாடுகள் முதலாம் மண்டல நாடுகளின் வளர்ச்சியில் தமிழை இழந்து குறையாடப்பட்ட நாடுகள் என்றாலும் பொருத்த மானதே. இம்மூன்றும் மண்டல நாடுகளில் முடியாட்சி முதல் பொது வகுப்பை ஆட்சிவரை பாவேறுபட்ட அரசியல் சமூக பொருளாதார நிலைகள் உள்ளன. எனினும் இவற்றிடையே பொதுத்தன்மையும், ஒருங்கிணைப்பும் இரண்டாம் உலகப்போரில் ஏற்பட்டது எனலாம்.

மூன்றும் மண்டல நாடுகள் ஆசிய, அபிரிக்க, தென் அமெரிக்க நாடுகளை உள்ளடக்குகின்றன. பொருளாதார ரீதியில் ஏனைய நாடுகளை விட பின்தங்கிய நிலையில் உள்ளன. எனினும் பொருளாதார அபிவிருத்திக்கான முதல்மைக்காரணி கல்வியே என்ற எண்ணை அங்கு உருவாகியுள்ளது. பொருளாதார அபிவிருத்தியை வேகமாக வளர்ச்சி யுரச் செய்யவும் இன்னும் தொற்றம் பெறுத புதிய சமுதாயத்திற்கான மனிதர்களை ரூலாக்கவை கல்வியே சிறந்த சாதனம் எனக் கருதப்படுகிறது. ஏற்கனவே நிகழ்ந்துவிட்ட சமூகபொருளாதார மாற்றங்களை ஒத்துப்போக்காடியதாக மனிதர்களுக்கு வாய்ப்பு அளித்துக் கொடுப்பதை விட முக்கிய பங்களிப்பைக் கல்வியால் செய்து கொடுக்க முடியும் என்ற உணர்வு, வரலாற்று இயக்கங்கட்கு கல்வியின் உருவும் அபைப்பும் ஆற்றக்கூடியதான் தொழிற்பாட்டு பங்களிப்பு பற்றிய

உணர்வு மூன்றும் மண்டல நாடுகளிடையே பெரும்பாலும் காவகி குடியதாக இருக்கின்றது. கடந்த கால சூடியேற்றவாதம் விட்டுச் சென்ற பலவகையான பிரச்சினைகளை இந்நாடுகள் தமது அரசியற் சுதங்கிருத்தின் பின்பு எதிர் நோக்க வேண்டியுள்ளன. உறுதிபளிக்கப்பட்ட மகிழ்ச்சியான வாழ்விற்குத் தங்களது நாட்டின் ஒவ்வொருவரையும் இட்டுச்செல்லக்குடியதான் தூரித பொருளாதார சமூகமாற்றங்களைக் கொண்டுவரும் பாரியபணியை அந்நாடுகள் எதிர்நோக்குகின்றன. இப்பணியை நிறைவேற்றுவதில் கல்வியை ஒரு சக்திமிக்க துணையாகக் கொள்ள அவை விழைகின்றன.

இம்முன்றும் மண்டல நாடுகள் பல பொதுத்தன்மைகளைக் கொண்டு விளங்குகின்றன. இவற்றில் பல முன்னே சூடியேற்ற நாடுகளாக விளங்கி அன்மைக்காலத்தில் சுயாட்சி பெற்றவை என்பது மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பொதுத்தன்மையாகும். சூடியேற்ற வாதத் தில் தீமைகளை நன்கு அனுபவித்து சுயாட்சி பெற்று பல ஆஸ்டுகளின் பின்னர் கூட சூடியேற்றவாத, நவகுடியேற்ற வாதத் தளைகளினின்றும் தம்மை விடுவிக்க முடியாத நிலையில் இந்நாடுகள் விளங்குகின்றன.

இந்நாடுகளில் சூடித்தொகை அதிகரிப்பு மிக அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. பிறப்பு வீதம் அதிகரித்ததும் இறப்புவீதம் எழுச்சியடைந்ததும் இவற்றிற்கு காரணிகளாகும். சூடித்தொகை அதிகமான சமூகங்களில் ஆஸ்வஷ மேலதிகமாக உண்டெனக் கொள்ளலாம். எனினும் தேவையான தொழில் திறமைகள் இம்மக்களிடையே காணப்படுவதில்லை. மேலும் பொதுவாக நாட்டுமக்களில் 30% வீதத்தினர் இனோஞ்சிகளாக உள்ளனர். இந்நாடுகளில் 80% வீதத்திற்கு மேற்பட்டோர் விவசாயத் தொழிலிலேயே தங்கியுள்ளனர். பரம்பரை முறைகளைக் கையாண்டு சிராமங்களில் வாய்ந்து கல்வியறிவும் செல்வமும் குறைந்தவர்களாக காணப்படுகின்றனர். ஒழுங்காக அமைக்கப்பட்ட பாரியகைத்தொழில்கள் இந்நாடுகளில் மிகக்குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. இதனால் இந்நாடுகள் யாவும் அந்திய நாணய மாற்று குறைவாக உள்ள நாடுகளாக உள்ளன. ஆஸ்வத் வருமானம் மிகக் குறைவாக இருப்பதோடு ஒவ்வொரு தொழிலாளியின் உற்பத்தியும் மிகக் குறைவாகக் காணப்படுகின்றது. மேலும் வேலையின்மையும், கீழ் உழைப்பும் இரண்டாம் நிலைக்கல்வி பெற்றவர்களிடம் இந்நாடுகளில் பெருமளவு உண்டு.

இவ்வாருள சமூகச் சூழல்களில் கல்வியின் நிலைபற்றி நோக்குதல் வேண்டும். 1978 இல் உலக அபிவிருத்தி அறிக்கையில் உலக வங்கித் தலைவர் திரு. மக்னமாரா குறிப்பிட்டிருப்பது போல இன்னும் சுழார்

40 கோடிச் சிறுவர்கள் கொடிய வறுமையினாலும், போசாக்குக்குறைவு. கல்வி அறிவின்மை, குறைந்த வாழ்வு எல்லை, கூடிய சிசு மரணவீதம் என்பவற்றினாலும் பாதிக்கப்பட்ட நிலைமைகள் மாணிடத்தின் மனச் சுரட்சியையே தலைகுளிய வைக்கின்றது. இந்நிலை ஆசியா, ஆபிரிக்கா, ஜென்சாரா போன்ற இடங்களில் தீவிரமாக அதிகரித்தும் வருகின்றது.

வளர்முக நாடுகளில் ஒவ்வொரு ஐந்து சிறுவரிலும் ஒரு சிறுவர் அல்லது (2) இரண்டு சிறுமிகளின் ஐந்து வயதை அடையுமுன்னர் இரந்து விடுகின்றனர். தென் அமெரிக்காவில் 30 வினாடிக்கு ஒருமுறை ஒரு சிறுவன் பட்டின்யால் இரந்து விடுகின்றன. தென் அமெரிக்காவில் வாழும் வெள்ளையரல்லாத சிறுவனின் நிலை மேலும் பரிதாபகரமானது. அங்கு சிறுவரில் அரைப்பங்கினர் ஐந்து வயதை அடையுமுன்னர் இரந்து விடுகின்றனர். ஆபிரிக்க நாடுகளில் ஏழு வயது முதல் சிறுவர்கள் வேறு குடும்பங்களில் வேலைக்கு அனுப்பப்படுகின்றனர். அவர்கள் அடிமைகளாக நடாத்தப்படுகின்றனர். சிறுவர் உழைப்பு வளர்முக நாடுகளில் பிக அதிகமாகும். பதினைந்து வயதுக்கு உட்பட்ட சிறுவர்களில் (41%) நாற்பது வீதத்தினர் ஆசியாவில் இவ் உழைப்பில் ஈடுபட்டு உள்ளதாக அறியப்படுகின்றது. 1978 இல் நடைபெற்ற ஆசிய தூரசிமைக்கு நாடுகளுக்கான பொருளாதார சமூகசங்கத் தால் வெளியிடப்பட்ட அறிக்கையில் 9 - 12 உட்பட்ட சிறுவர் இனிப்பு தயாரித்தல் வீதியில் விற்பனை செய்தல் பாதனைக்கு பெருக்கட்டல் போன்ற தொழில்களிலும், கடைச் சிப்பந்தி களாகவும். சுற்றுலா வழிகாட்டிகளாகவும் பணிபுரிகின்றனர். பலர் அதிக உடல் உழைப்பை வேண்டிந்தும் தொழிலிலும் ஈடுபடுத்தப்படுகின்றன எனச் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. பாரத நாட்டின் சட்டப்படி சிறுவர் உழைப்பு தடை செய்யப்பட்டபோதிலும் (அரசியல் சட்டம் 24-ம் பிரிவு) சுமார் ஒரு கோடியே இருபது இலட்சம் சிறுவர் தொழிலில் அமர்த்தப்பட்டுள்ளனர். இது மொத்த இந்தியாவின் தொழிலாளரில் 6% என அறிக்கைகள் தெரிவிக்கின்றன. மேற்கூறப் பட்ட நிலைமைகள் விளங்கும் மூன்றாம் மண்டல நாடுகளில் கல்வி அமைப்பு பற்றி ஆராய்ந்தால் தன்சாவையை ஐஞ்சீபதி நியரேரே என்ப வர் குடும்பம் நாட்டு அரசாங்கத்தினால் அளிக்கப்படும் கல்வி, இளைஞர்களை அவர்களது சொந்த நாட்டுச் சேவைக்கு ஆயத்தப்படுத் தக் கூடியகாக வசூக்கப்படவில்லை. அதற்குப் பதிலாக குடும்பம் வாத அரசுக்குச் சேவையாற்றுவதற்கான தனி நபர்களைப் பயிற்று விக்கவுமே விழைகிறது என்றார். சென்னைத் தலைவர் மாசேதுங் கீழான் கல்வி நிலைப்பற்றி எங்களது கல்விமுறை பிரச்சினைகளால் நிரம்பி

யுள்ளது. அதில் மிக பிரபலமான பிரச்சினை தித்தாந்தமானும் என்றார். கல்வி அமைப்பை மாற்றி அமைப்பதில் உள்ள பிரச்சினையில் ஆசிரியர் பற்றியதே பிரதான பிரச்சினையாகும். பள்ளிக்கூட ஆண்டுகள் மிக நின்டவை. பாடதெறிகள் பல, போதனு முறை சிற்றிக்க வைப்பதற்குப் பதிலாக சொல்லிக்கொடுத்து ஏற்றிவைப்பதாக உள்ளது. பரிட்சை முறைகளோ மாணவர்களை எதிரிகளாக நடாத்துவதாகவும், அவர்களைப் பதுங்கச் செய்வதாகவும் அமைந்துள்ளன. பல மக்கள் எதிர்ப்பார்கள் ஆதலால் எந்தவித தீவிர மாற்றமும் கடினமானதே. போதகர்களும் ஆசிரியர்களும் முதலில் தங்களைத் தாங்களே கற்பித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றார்.

ஜூவன் இல்லிச் என்பவர் மூன்றாம் மண்டல நாடுகளில் உள்ள பள்ளிக்கூடங்கள் தாாபிக்கப்பட்ட ஒழுங்கினை மீண்டும் பிரதி செய்வதற்காகத் திட்டமிடப்பட்ட வர்த்தக நிறுவனங்கள் என்கின்றார். இன்று உலகின் கல்விக்காக 2,000 மில்லியன் டொலர் ஆண்டு ஒன்றிற்கு செலவு செய்யப்படுகின்றது. இதில் 12 லீதம் மட்டுமே 3-ம் மண்டல நாடுகளில் செலவிடப்படுகின்றது. ஆனால் உலக மக்களில் 60% இந்நாடுகளில் வாழ்கின்றனர். இத்தகைய ஓர் குழுவிலே மூன்றாம் மண்டல நாடுகளில் கல்வியின் எவ்வமிசங்கள் முதன்மை பெறவேண்டும் என்றோக்கின்.

மூன்றாம் மண்டல நாடுகளில் அரசுகள் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த உறுதி பூண்டுள்ளன. இதனால் அடிப்படை மனித உரிமைகளுக்கு ஏற்ப தகுந்த கல்வி முறை முக்கியமானது. மாறும் சந்தர்ப்பங்களுக்கேற்ப மக்கள் தமிழை பொருந்தச் செய்யக்கூடியதான். தன்மையைக் கொடுக்கும் பொதுக் கல்வியே வேண்டப்படுகின்றது. இந்நாடுகளில் வழங்கப்படும் கல்வியானது ஒரு தொழிலில் இருந்து இன்னொரு தொழிலுக்கு மக்கள் மாற்றக்கூடிய தன்மையைத் தரத்தக்க தாக் அமைதல் வேண்டும்.

இப்பொதுக் கல்வி மக்களிடையே அபிவிருத்தியில் விருப்பம், மாற்றங்களை ஏற்கும் மனதிலை, முன்னேக்கும் மனதிலை, ஆக்கம் கொடுக்கும் நடத்தை ஆகியவற்றை வளர்த்து அவர்களது மனப்பாங்கில் பெரும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தக்கூடியதாக அமைத்தல் வேண்டும், தன்னம்பிக்கை, தொடக்கம் ஆற்றல், துணிந்து செயலாற்றல் ஆகியவை உருவாக்குதல் வேண்டும். பள்ளிக்கூடங்கள் யாவும் புதிய ஆர்வத்தை ஊட்டும் மையங்களாக மாறுவேண்டும்.

வழங்கப்படும் கல்வி அந்நாட்டில் நிலைத்திருக்கும் அதூரை மற்ற பொருளாதார அமைப்புக்களை மாற்றியமைக்கும் பொறுப்பு வாய்ந்ததாக இருக்கவேண்டும். விரிவடையும் கல்வியின் கேறிய விளைவு வெலையின்மையின் அதிகரிப்பாக இல்லாமல் இருக்க வேண்டும் ஆயின் பொருளாதார விருத்தியும், கல்வி விருத்தியும் முரண்ற முறையில் பொருந்தும் ஒரு திட்டம் முக்கியமானதாகும். அவ்வாறு பொருந்தாத போது வெலையின்மை கீழமூப்பு. அதனைத் தொடர்ந்து மூளைசாலிகளின் வெளியேற்றம் என்பதை நிகழ்வது தடுக்கமுடியாத தொன்றுகினிடும். தெற்கு, தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இந்நிலைமை காணப்படுகின்றது. நல்லதொரு கல்விமுறையில் எல்லாவகையான கல்விக்கும் கல்வியின் எல்லா மட்டங்களுக்கும் இடையில் சமப்பாடு கையை பொருத்தம் காணப்படவேண்டும்,

மூன்றாம் மண்டல நாடுகளில் விரிவடையும் கல்விச் சேவைகளுக்குத் தேவையான நிதிவசதி பற்றிக்குறை பெறும் பிரச்சினையாக அமைகின்றது. இதனால் கல்விக்கு வெளிநாட்டு உதவியை இந்நாடுகள் வேண்டிநிற்கின்றன. அரசு, அரசாங்க தர்ம ஸ்தாபனங்கள், மதல்தா பணங்கள், ஈக்கெதாழில் நிலையங்கள் போன்றவை தனித்தனியாக உதவியளிக்க முன்வருகின்றன. பல சந்தர்ப்பங்களில் உதவிகள் நிபந்தனைகளுடன் அமைகின்றன. நிபுணத்துவ ஆலோசனை, வழிகாட்டுத் திட்டங்கள், வெளிநாட்டில் பயிற்சி, தொழில் நுட்ப உதவி போன்ற உருவில் இவ்வுதவிகள் கிடைக்கின்றன. ஈவீல்ட் வளர்ச்சி ரூக்கெல்வர் போன்ற நிறுவனங்களும் பொதுநலவாயம், கொடுப்புத் திட்டம், உலககல்வி, விஞ்ஞான பண்பாட்டுக்கழகம் போன்ற அனைத்து அலகு தாபணங்களும் உதவியளிக்கின்றன.

மூன்றாம் மண்டல நாடுகளின் பண்பாடு, அரசியல்முறை வளர்ச்சி நிலை என்பவற்றில் பல்வேறுபட்டுக் காணப்பட்ட போதிலும் பொது வான் விருப்பங்களையும், பிரச்சினைகளையும், போக்குகளையும் கொண்டு ஒரேவிதமான இலட்சியத்தை நோக்கியே இயங்குகின்றன. ஒவ்வொரு மனிதனும் தனித்திறமையைத் தானே, தனது வருங்கால சமுதாயத்தை உருவாக்குவதில் பங்கு பெறுபவன், பங்கைப்பெற உரிமை உடையவன் என்பது மக்கள் வேதாந்தமாகும். இத்தகைய மக்களாட்சிக் கொள்கையாக விளங்க வேண்டியது கல்வியாகும்.

பெரும்பாலும் மூன்றாம் மண்டல நாடுகளின் தேவைகளைப் பின் வருமாறு கருங்கக் கூறலாம். விவசாயத்துறையில் குறிப்பாக உணவு உற்பத்தியில் தன்னிறைவு காஸல்; ஈக்கெதாழில் அபிவிருத்தி - உள்

கொடுப்புத் திட்டம்

நாட்டில் உள்ள ஆள்வலு, மூலப்பொருள்களின் உச்சபயன் பெறுதல்;
பொருளாதாரத்தைப் பண்முசப்படுத்தல்; இறக்குமதிகளைக் குறைத்து
கட்டகளை தீர்த்து அந்திய உதவியை அபிவிருத்திக்குப் பெறுதல்.

இரு நாட்டில் மேற்கூறப்பட்ட தேவைகளை நிறைவேற்ற அந்நாட்டில் கல்வித்துறையில் பின்வரும் அம்சங்கள் முதன்மை பெற வேண்டும். தீர்மை பொருந்திய ஆள்வலு நிரம்பலைக் கல்வி ஏற்படுத்த வேண்டும்; உயர்ந்த ஆராய்ச்சி, விஞ்ஞான தொழில்நுட்பத் திறமை கள் முதல், சீழ் நிலைகளில் வேண்டப்படும் பல்வேறு திறமைகள் வரை திறமை பொருந்திய ஆள்வலு நிரம்பலை உருவாக்க வேண்டும். இத ஜைப் பெறுவதற்கும், குறிகிய காலத்தில் எழுத்தறிவின்மையை நீக்க வும், முதியோர் கல்வி; தொழிற்கல்வி; தொழிற்காலப்பயிற்சி என்பன உட்பட சுக்கலமுறைகளிலும் செயற்பட வேண்டும்.

கல்வி எல்லா நிலைகளிலும் எல்லாத் துறைகளிலும் விரிவடைய வேண்டும்; அறிவின் பரப்பும், தற்காலக் கல்வித்திறன்களை உணருஞ்சுக்கியும் முழுமக்கள் தொகையினரிடையேயும் பரவுதலை அபிவிருத்தி வேண்டி நிற்பதால் பலரும் தகுந்த கல்வி பெறுவது இன்றியமையாதது. அத்துடன் கல்வியில் எல்லா மட்டங்களிலும் சமப்பாடு நிலவ வேண்டும். கல்வியைப் பண்முகப்படுத்தி அதனைப் பொருளாதார விருத்தியுடன் இணைத்தல் வேண்டும். அடிப்படைக் கல்வியைத் தொடர்ந்து தொழில்நுட்பக் கல்வியை விரிவு படுத்த வேண்டியது அவசியமானதாகும். அறிவை பயன்படுத்தும் ஆற்றலையும் புதிய திறன்கொடும் சூட்டுவதாக பாடசாலைகள் அமையவேண்டும். இரண்டாம் நிலைக்கல்வியையும், தொழில்நுட்பக் கல்வியையும் விரிவுபடுத்த வேண்டியது அவசியமானதாகும். இந்நிலையில் மாணவர்களுக்கு பொதுவாக அமையாமல் தொழில்நிலை அறிவுக்கல்வியாக அமைதல் நன்று. எனினும் எக்கால கட்டத்திலும் தொழில் மாறுக்கூடிய நெகிழும் தன்மை இக்கண்வியிலும் இருத்தல் வேண்டும். தொழிற்கல்வியும், மேன்மேறும் கல்விபெறும் வசதியும் அளித்தல் மூலம் பாடசாலையிலிருந்து நீங்கிய வர்க்கட்டும் தொழில் பார்ப்பவர்கட்டும், முதியோர்கட்டும் மீண்டும் கல்வியில் வாய்ப்பு ஏற்படுத்தல் வேண்டும். உயர்கல்வி விரிவடையச் செய்யும் போது சிறப்பாக அறிவியல், பொறுப்பியல் துறைகளில் பட்டதாரிகள் பயனுடையவர்களாக அமைய உயர்கல்வி வழி வகுத்தல் வேண்டும். அபிவிருத்திக்கு இன்றியமையாத ஆராய்ச்சி, கூயமுயற்சி, தலைமைதாங்கும் ஆற்றல்; அறிவியல் சார் மனப்பாங்கு ஆசியவற்றை இவ்வுயர்களில் அவீக்கவேண்டும். ஆசிரியர் பயிற்சி முறைகள், விரைவான அபிவிருத்தியைச் செயற்படுத்தக் கூடிய முறை

யில் அமைவதோடு கல்வியில் நிறுவாகத்துறையிலும் சீர்திருத்தங்கள் இடம்பெற வேண்டும்.

ஓ. என். வைற்கெட் என்பவர் “தனது நுண்ணறிவைப் பயிற்றுத் தரு நாடு எங்காலத்திலும் தண்டிக்கப்பட்டதாகும்” எனக் கூறுவார். ஜோன் டியூசி என்பவரும், ஒரு நாட்டை கட்டி எழுப்புவதற்கு, படைப்பாற்றல், நுண்ணறிவாற்ற பயிற்சியளித்தல் முக்கியமான தொகை கூறுகின்றார்.

மனித நுண்ணறிவு பயிற்றப்படும்போதுதான் அது மனித மூல தனமாக அமைகின்றது ஆகவே வளர்முக நாடுகளில் மனித மூலதனம் கண் வளர்த்து அவற்றைச் சரியான முறையில் பரவலாக்கும்பொழுது அவை பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத மூலதனம் ஆகின்றன.

மேலும் மூன்றாம் மண்டல நாடுகள் உட்பட எல்லா நாடுகளை அமே கல்வி ஒரே உலகம் என்னும் நிலையைக் காணும் சர்வதேச விளக்கம் ஆகிய விழுமியக் கருத்துக்கள் கல்வியின் நோக்கில் இடம் பெற வேண்டும், சர்வதேசிய விளக்கம் என்ற நிலைக்கு தன்னல மறுப்பு, அறிவு நோக்கு, சிபிபுத்தன்மை, நீதியணர்வு, உணர்வுக் கார்ஷம், அடக்கம்; ஈடுபாடு இத்தகைய ஒரு மனிதனை தனிமனிதன் குடும்ப உறுப்பினர், குடுமகள், உற்பத்தி செய்பவன், பல உற்பத்திகளைப் புரிபவன், படைப்புக் கலாவகைக் காணபவன், சர்வதேசிய விளக்கம் பெற்ற நிறை மனிதன் ஆகிய நிலைகளை உண்டுபண்ண ஆழந்த, அதே வேளையில் ஒரு பரவலான வாழ்நாள் கல்வியாலேயே முடியும். நாம் அறிவைத்தேடி முயன்று இறுதியில் சேர்த்து வைத்தோம் என்று கொள்ளாது தொடர்ந்து வாழ்வோடு வளர்ந்துவரும் அறிவை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இதற்கு நம் மண்டல நாடுகளில் மட்டுமல்ல உலகம் முழுவதிலுமே பசுமைப் புரட்சியால் தாக்கம் பெறும் விவசாயி தொடக்கம் அனுபொருள் அறிவியல் நிலை வரை அறிவு தேடுகின்ற வர்கள் உட்பட எவரும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய அறிவுசார் தொழில் நடப்பக் கல்வியே இன்று வேண்டப்படுவதாகும்.

Educational Ideas of Confucius

On being asked, what is wisdom, Kung Fu Tse, who became known Confucius (551-479 B. C.), China's most famous philosopher, a political theorist and, above all a teacher, replied that, 'to promote right thoughts and feelings among men, and to honour the spirits of the living and the 'dead', is wisdom. 'He also said that altrusim is wisdom and' not to do unto others what you would have others do unto you', is wisdom. We see a striking commonality in this regard between Confucius, through his teaching brought about a spiritual regeneration among the people of China he taught poetry, music history and traditional cultural values of the country. Wisdom, culture, ethics learning moral perfection and correct deportment, piety and faithfulness were the essence of his teaching.

A scholar's mind should be set on for search of truth. The mark of a scholar should be that he should feel that he could never learn enough, as it is not possible to learn what is needed for good conduct in this life. Here confucius brings out that a scholar should be of humble disposition and that learning knows no boundary. Wisdom is not the monopoly of an individual, people could become wise by study, and perseverance.

This is a particularly relevant axiomatic principle, for the contemporary society and world. It is still believed that even 'intelligence' not to speak of knowledge and wisdom are preordained, though these theories have been proved unscientific and establishment based.

Mere study without thought is useless, but thought without study is dangerous. Here Confucius, raises the very relevant point that, 'study for the sake of mere study', has no meaning unless it is discussed, clarified and is contingent on philosophical thinking. Thought without it being scientifically studied would remain effete and barren.

When he speaks of the child being obedient at home, he develops the theory, that the children should recognize the wishes of his parents; even after the parent's demise he should while studying their life, should respect their memory. The children should not desert their parents, and even if they are physically away from their parents they should be able to assist them when they are in need of their assistance.

Though this a universal principle, it is perhaps pronounced in the eastern, particularly in the Asian tradition. If a family is not able to be obedient to and be united it is not possible for it to be united, obedient and loyal to the nation. Loyalty to a nation, which is positive in its ways, is an absolute prerequisite for the welfare of the individual as well as to the nation.

This simple but an imperative truth, the people are yet to understand and practicalise.

All persons should know what they know and what they do not know. This is an acid test of an educated person. False pretension that one has encyclopaedic knowledge cannot be correct and to think so is not the hall mark of an educated person either. Confucius's contention that, 'from the emperor down to the mass of the people, all must consider the cultivation of the person the root of all else' has great educational implications. This was uttered well over two thousand five hundred years back. 'Cultivation of the person', is the foremost task of education. Confucius here promulgates the very noble. Psychological, social, and cultured principle that all the people are not only educable, but also educable to the maximum possible extent. Cultivation of the person, is the development of the integrated personality of a person.

The teacher should be a person who not only cultivates his old knowledge but also goes on adding new knowledge to the know-

ledge already possessed. He should be broad-minded and unprejudiced; he should consider what is just; he should be earnest and sincere in what he says. The teacher should not be worried and perplexed of anything, because it is only then he could be brave to fight any injustice against man and society. Confucius would make an exhortation that, the teacher while possessing gentleness, should bear dignity, and be majestic and at the same time should not inculcate fear.

In Confucius's View, poetry builds a man's character. He would say that, 'wake yourself up with yoetry build your character. on moral discipline which arises out of poetry and round your education with music. 'Aesthetics in general occupied an important place in the realm of the philosophers' educational thought, and it is welcome to note that he wondered throughout China, teaching poetry to all the people.

Poetry develops emotional yet social and realistic attitude towards men and society. The philosopher educator was very well aware of this and he envisaged a society based on poetic social morality. He wanted to foster and propogate illustrious virtue, to regenerate the people, and make them live in the highest excellence. Life for him should have an object of pursuit, which should lead to the attainment of perfect calm. That calm will be followed by repose marked by careful deliberation, and that deliberation will be followed by the attainment of the disired goal. To him, heaven has conferred nature, whatever accords with this nature is, called. 'The path of duty', 'the regulation of the path is instruction.'

Trying one's best to teach others, encouraging people to develop a sense of study mindedness, to pursue the course of action which dictates to the conscience of an individual, are the moral precepts, Confucius, one of the greatest figures in human history would teach us.

Philosophy, Science and Education

The perennial vitality of the philosophic enterprise in education is nowhere more openly illustrated than in the question of philosophy's relation to science, the relation which may be described as the scientific factor in value seeking. Not only is this one of the vital questions in the history of thought, more so of educational thought, but it also one of the most debated on the intellectual frontier today.

It is not one with which education alone is concerned, it occurs wherever science and philosophy flourish.

However, because educational theory and practice are at the centre of living, the 'strains and conflicts which prevail throughout the world of this generation are felt by education with unusual sensitiveness and so in the case of philosophy's relation to science, while one should not and in fact cannot limit the consideration of this question to any particular field, we can see it crystalised and symbolised comprehensively within education itself.

There are broadly three outstanding approaches to this question, which for want of clarity may be termed 'positivism' 'absolutism' and 'reconstructionism'. This distinction is not scientific enough, yet it is necessary to discuss it with certain amount of precision.

Positivism and Absolutism represent extreme opposites as to the relation of science to philosophy. Positivism holds that because nothing whatever remains of philosophy to justify any claim to serviceability, no really defensible relationship can be established at all; science is itself the be-all and end-all of knowledge; philosophy is at its best a remnant of an antiquated age when man resorted to unreasoned speculation because they lacked more production devices.

Absolutism holds that, because philosophy consists of knowledge, which is for the most part distinct from scientific knowledge, no integral relationship exists between philosophy and science. Since the latter becomes ultimately important only to the extent that it is evaluated by the principles of the former, the relation of philosophy to science is at most one of 'superior' to 'inferior' knowledge.

Both positivism and absolutism have their defendings within the field of modern education. The educational positivist is in agreement with the contention that 'political science to become a science, should first of all obtain a degree of divorce from philosophy'. This means that the collection and verification of data by strictly objective research is alone academically valid. Education is a science; it aims at precisely the standards by which the natural sciences have achieved such astonishing progress.

Absolutism is also on the other hand, a reaction against the exclusiveness of the scientific method and of the factualism and relativism which the method generates. There is nothing new in the search for first principles immune to the consequences of physical, social or personal change; the effort is so much older than modern science. Professor Mortimer J. Adler, the most brilliant advocate of absolutism believes that the major issues confronting modern life can be settled largely in favour of the 'traditional doctrines' of philosophy like that of Aristotle. For what this resolution of the philosophy-science controversy does is to satisfy the habitual propensity of human nature to dissolve all uncertainties and questionings in a metaphysical sea of supposedly perennial and intuited realities. Hence philosophy becomes the star of the sciences, a sovereign star by virtue of her power to determine truth, value, and eternal law assisted by none other than herself and God.

Of course another viewpoint shows affinity with positivism or absolutism in varying degrees. Therefore the progressive education is close to positivism in its pragmatic method, yet much more appreciative of philosophy than the extreme factualist. On the other hand, essentialist educators show deep sympathy with absolutism; yet they often place science on a higher scale than do philosopher-psychologists like Adler.

The nature of reconstruction becomes clear in contrast with these extremes. Both positivism and absolutism fail to relate philosophy to science to any acceptable way because both of them misconceived the role of philosophy in the contemporary world. The contemporary world is shifting today from the exclusively speculative, extra scientific, sometimes esoteric discipline to the supreme critic, synthesizer, and re-creator of experience including science itself.

When the educational psychologist for example engages in experimentation he uses various intellectual tools such as the concept of "Law", and with these tools he works upon various object, "Mind". While he is in the process of experimenting he presupposes that these tools and objects are in some sense trustworthy. He believes that they are what they seem to be, otherwise he could no more proceed with any confidence in what he is doing. In other words, the educational psychologist, like every scientist, works from a set of pre-suppositions while he is engaged in experimental act.

The first of the *Philosopher's* legitimate tasks therefore is to articulate these pre-suppositions, and to see whether the scientist is right in believing that they are what they seem to be. In this he is not accomplishing anything, of which the scientist is necessarily incapable; indeed it is the scientist or the philosopher working as a scientist, who first provides the pre-suppositions which later serve as the basis of experimentation. The point however, is that when the scientist does choose to focus upon them he at that moment performs a philosophical task: and he does not always choose to do so for the reason that if he did he would seldom have time to experiment at all. Thus as scientific opportunities have expanded, the need for philosophy instead of decreasing has actually increased, unlike the ancient world when an *Aristotle* could succeed as both scientist and philosopher at once. Problems

have increased so much in the contemporary world that the '*average*', scientist or the '*average*' philosopher, far from trying to perform the other's tasks, has considerably done more than he could do to perform even on his own. The scientist in summary engages in experimentations and gives society, including philosophers his results; the philosopher examines the pre-suppositions of that experimentation and calls attention to their strengths and limitations.

One is today tempted to ask whether much recent experimentation with intelligence has not uncritically pre-supposed the objective existence of a mind analogous to other measurable external objects. Also one is tempted to dwell upon the concern of philosophy for the presupposition, not merely of scientific but also of religious and other fields. But because the examination of presuppositions, while fundamental, is one of philosophy's service to modern knowledge, the other functions being that of examining and clarifying relationship, first between the respective sciences and second between the sciences and other fields of human experience.

So long as the scientist concentrates upon his own special area he is not directly concerned with the relations of that area to others, though there is lot of integration taking place between subjects now. Just as in dealing with presuppositions, therefore, a prior reason exists as to why the scientist himself cannot perform the task of unification, the scientist, by virtue of the fact that he is a scientist, himself provides the materials which make such unifications possible; frequently he finds himself deriving from allied fields in order to carry on his own research. The scientist while concentrating effectively upon his special field should also simultaneously concentrate upon its universal relationship.

Philosophy traces connection between science and other fields. Though the scientists and the artists, for example are concerned with their specialities, these various disciplines should be blended in one medium.

This relational obligation of philosophy is well illustrated in education. Here too specialization has increased rapidly. The need grows almost in direct proportion with that specialization to perceive parts in relation to wholes to clarify for instance,

the fundamental linkages of biology and chemistry with the learning process; to identify the intricate connections between administration on curriculum, on the one hand, and the social sciences, ethics, or religion on the other.

Reference to fields like art and ethics now clearly indicates, that philosophy of education aims not only at syntheses which describe the relations of particular disciplines to one another. It aims also at syntheses which incorporate norms of aesthetic and spiritual value of personal virtue and social work. Thus it becomes at once the consideration of educational specialities, the chief mediator between education and other branches of learning, and the links between achievements of the past and promises of the future. The relational responsibilities of philosophy are very large that they may easily delude us, if we do not realize that their fulfilment is never more than approximate. Philosophy should not claim esoteric or autonomous power of relationship, and unity of experience, all available emperiance should strongly be emphasized as legitimate expectation and hope.

Philosophy in modern times has been differentiated from the traditional conception particularly by the fact that it no longer properly indulges in speculation detached from scientific and other kind of experience. When philosophy practices the function of examinations of pre-suppositions and integration of experience, it enters into the realm of reconstruction. It means that the function of philosophy is to re-organize pre-suppositions in fresh and invest them with further meaning. It should not merely synthesise the sciences in a strictly objective way but also energise them with ideal aims. It should re-construct the areas of experience into design, which would open unexplored vistas of imagination.

Education for democracy as one of these, demonstrates philosophy's principal tasks. Before we can intelligently educate for democracy as to what are the grounds of its meaning, before we can be sure that education serves democracy, we should be sure as to how one is related to the other. We should also discover that democracy is not merely a society for which we have educated or now educate, but that it is also a society of the future for which we should educate.

The distinction between reconstructionism and other major approaches to the relation of science and philosophy needs elucidation. Absolutism does favour democratic ideals, but it is not an ideal which emerges from the technological resources of science, or the creative energies of the socialized art; it is demonstrated by the exclusive, ostensibly a priori principles of reason as such. Absolutism cannot be totally disproved, so long as its pre-suppositions are unquestionable to those who insist on so regarding them, so long as one refuses to subject one's beliefs to any test except the internal nature of the beliefs themselves; or particularly as long as the cannons of science are regarded at the outset as inferior knowledge. If this is so, the absolutionists 'ideal of democracy depending as it does on a circular definition of timeless and spaceless rationality equated with timeless and spaceless freedom in either an arbitrary proposition elevated as a reality or it is the product of methods and data which are interwoven with science and other achievements of evolving culture. But along with Absolutionists it could be claimed that social purposes for democracy cannot be totally achieved by the description or collection of facts, or by the use of scientific method alone, though they are absolutely necessary for wise achievement of good purposes. The excesses of educational research in neglecting this aspect, is unquestionably one reason for us to consider absolutism as welcome.

As a matter of fact, one of the negative factors in the whole field of education is the tragic indifference to these purposes.

It is not intended here to defend old-fashioned utopianism. Emphasis on education should not be radically shifted. Psychology should focus more carefully upon such problems as the kind of wants human beings living together in groups must and can satisfy in order to be happy. Ethics should focus on the nature of values which are largely determined by these wants. It is necessary that religion should focus on the temporal faith in humanity which science and ethics help in turn to validate. Technology, economics, biology, sociology, political science and education together should explore the realizable potentialities of abundance, health, and democratic control. A magnetic, workable, co-operative effort built through concerted effort of all fields of interrelated knowledge and culture this is where more than anything else men may hope to bridge the hiatus between science and philosophy.

Though the analytical function of philosophy and its relational tasks are very important, the future looking speculative function should not be neglected. One can least afford to ignore it. Democracy has little chance against the glowing promises, the false certainties of authoritarian regimes, if education cannot meet the crucial obligations to provide other certainties and promises equally glowing, but true instead of false.

As this dynamic juncture of history, the wholehearted and immediate cooperation of philosophy, science and education is indispensable, if humanity is to survive

Sri Ramakrishna, the 'Spiritual-Social Educator'.

'As Ramakrishna's heart and mind were for all countries, his name too is a common property of mankind,'¹ said Professor Sylvain Levi, (1863—1935), Professor of Sanskrit at the College de France, and the French Orientalist.

The Professor was closely attached to the Ramakrishna Math and Mission, and has written articles to the journals of the Order, and has also participated in the Order's functions.

'Personalities of genius have sprung up in reawakened India, reviving the ancient energies of their country and bringing about a springtime of thought within her borders. The work of each one was creative and each one collected round him a band of faithful souls who formed themselves into a church and unconsciously looked upon that church as the temple of the one or of the greatest God.'²

Ramakrishna Paramahansa was one of such personalities.

'Ramakrishna, more fully than any other man not only conceived, but realised in himself the total unity of the river of God, open to all rivers and all streams.'³ He sought human unity through God.

The child, whom the world was to know as Ramakrishna, was born on February 17, 1836, to the orthodox and pious Brahmin couple Chattopadhyas. The father was Khudiram Chattopadhyaya and the mother was Chandramani Devi. The village he was

born was Kamarpukur, and he was named Gadadhar,⁴ one of the names of Lord Vishnu, one of the manifestations of the Hindu Gods'.

'Khudiram was a man of great piety and uprightness of character. His adherence to truth was so great that he would not break this cherished principle of his life even when he found that its observance meant utter ruin to himself and his family. Once when hidden by the landlord of the village to bear false witness in his favour, Khudiram refused to do so and in his wrath at the defiance of Khudiram, the big man of the village despoiled him of all his earthly possessions.'⁵ But, he never lost his independence and was a person of charitable disposition.

The village in which Gadadhar was born was inhabited by people of the so called lower-castes, mostly blacksmiths, Kamarkas, or in familiar observation, Kamars, and hence called Kamarpukur, with some sprinkling of carpenters, cowherds, husbandmen and oilmen.⁶

The sense of independence and charity of the father, and the social composition of the village castewise, perhaps provided him, with two impressionable aspects of life, namely, a sense of independence and charity, and uninhibited social living.

From his infancy Gadadhar showed the signs of a great power of personality that became a distinguishing feature of his in later life. He had the soul of an artist that revelled in nature's beauties. The favourite pastimes of his boyhood consisted in clay modelling, dramatic performances, devotional music and contemplation of Indian epic heroes and heroines.⁷ He had to start school at the age of five, and even at school he was developing the talent of drawing and clay-modelling, and his memory easily mastered the songs, tales and dramas which were based on the scriptures, suited to his age.⁸

In the old system of education in India the students had not to pay. The teachers used to take students with out charge and not only so, most of them gave their students food and clothes. To support the teachers, the wealthy families on certain occasions made gifts to them. On such occasions the teacheres are invited,

and they attend and discuss various subjects. Gadadhar, went to one of these gatherings of teachers, and the teachers were discussing various topics, such as logic or astronomy. The boy gathered this moral out of this, that the teachers were fighting so hard simply for money; the teacher who shows the highest learning will get the maximum number of presents either in cash or in kind, and that this was the outcome of their knowledge.⁹

To Gadadhar to whom the dull routine of the school and its curriculum of stereo-typed studies was also revolting, the aims of learning even for learned teachers, was more material advancement, made him resolve to give up study.¹⁰ He told his brother Ramkumar, who himself was a teacher, that he would not resort to that kind of learning, the sole aim of which was to gain a few pieces of silver. He yearned to learn something which would raise him above all these, and 'give him as a recompense God Himself.'¹¹ From that time he kept aloof from school. He told his brother in no uncertain terms, 'Brother, I do not wish to waste my life on a mere bread-winning education. I want to acquire that knowldg which could awaken in me consciousness of eternal Reality and thus make my life blessed for ever.'¹² To him, the school was an institution which existed to instil worldly mindedness into its pupils; to make them eager to acquire possession and reputation. All such learning seemed to him to be a delusion and an emptiness.¹³

'Though he was averse to academic study as such, he educated himself in a higher sense by mastering the Hindu epics embodying the great spiritual ideals of India through listening to their recital and exposition by scholars, and by going direct to nature to study men and things through observation.'¹⁴

Among the boys of his age, he was noted for his courage and spirit of independence, in social questions. In the face of some of the influential elders of the village he defied the rules of purdah, the system of secluding women which he considered in themselves to be of no use in educating women in high ideals of character.

He must have been considered a revolutionary by many in that conservative village when, on the occasion of his Upanayana ceremony, — investiture with sacred thread, at the age of nine, he insisted in the face of much opposition, on receiving his first *Bhiksha* or alms from a blacksmith woman, according to the promise he had made to her previously.¹⁵

The Upanayana ceremony, according to custom establishes the individual in the status of privilege and honour, a Brahmin enjoys in society. Though Gadadhar was a Brahmin by caste, until he underwent the Upanayana ceremony, he was not entitled for the honours and privileges of a Brahmin; not that Gadadhar observed these conventions but he had to go through the formality. It is customary to get the first alms from a Brahmin chosen by the village; in this instance Gadadhar defied the age old tradition by getting the alms from a blacksmith woman; this shows another aspect of his character; he did not want to break the promise, he had made to the woman. These acts show the strength of character Ramakrishna possessed even a young boy of nine years.

'But, the young social rebel, had the quality of reverence in very great measure. For love of God ingrained in him from his childhood, and both in the deity in his own house as well as in the religious activities of the village in general, he took a leading part. From early life, he had a fancy for wandering ascetics, and he mixed and conversed with them. With the advance of years his devotional inclinations took a more definite form. Enwrapped in divine contemplation, he was often seen to pass into high spiritual moods that culminated in ecstasy.'¹⁶

Three noteworthy occasions of such occurrences in his early life are mentioned; 'once while observing a flight of snow-white cranes against a dark sky overcast with sombre thunderclouds, next, in the course of enacting the part of Siva in a village drama,' and again, 'while singing songs in praise of the deity during a pilgrimage.'¹⁷

For the Ramakrishnites, these events are of significance.

But, it must be noted that, 'it was this devotional strain that ultimately dominated over the leader, the artist in many senses, and the rebel in him, that organised the diverse qualities of his personality in the service of the supreme ideal, the achievement of which made him one of the noted figures in modern times.'¹⁸

In any case, Ram Kumar, his brother, the schoolmaster was not impressed by his younger brother. From his point of view, the younger brother was frittering away the precious days of his youth, since he was not attending school and preparing himself to be a wageearner and father of a family. Ram Kumar therefore proposed that Gadadhar should go to Calcutta with him, and help him in whatever ways he was able, and study at the school along with the other students. This was in year 1852, but even here Gadadhar did not show any inclination towards academic studies.¹⁹

The full expression of Sri Ramakrishna's personality was 'physically' made possible by the temple to the Great Goddess, the Divine Mother Kali, founded in the year 1853, about four miles to the north of Calcutta, on the eastern bank of the river Ganges, at Dakshineswar, by Rani Rashmanî, a wealthy philanthropist. As she 'belonged' to the 'Koirburto caste,' a sub-section of the 'Sudra caste,' Rashmanî, had considerable difficulty in finding a Brahmin to serve as its priest;²⁰ for a member of the priestly class, the Brahmin class, to take position as a paid priest in a temple was not considered honourable; it was more so to be a priest in a temple founded by a 'Sudra woman'. In fact a temple to be founded by a member of this caste in the nineteenth century in a society bound to the maintenance of the caste system, would not have been easy either. Rashmanî was a woman of heroic mould to venture on this project; she was able assisted in it by Mathur Babu, the husband of Rashmanî's daughter.²¹

The word 'Sudra' means a worker or a member of the proletariat class. In the ancient social hierarchy, this section of people were considered the fourth class, while the Brahmins being the first. The Brahmins were traditionally learned men, and were honorary priests in temples; in fact only they were eligible to be priests in

temples. This social stratification is not a basic tenet of Hindu philosophy, but with passage of time it came to be incorporated in the Hindu social tradition.

Within the last hundred years, and particularly in the last twenty years, this moribund and effete caste system has radically changed in India.

In any case, Ram Kumar, the eldest brother of Sri Ramakrishna, an educated man, was persuaded and was appointed as priest on the day the temple was opened and established. It must be recalled, that a member of the priestly class, became a priest in the temple, built by that of a member of the 'Sudra caste. In this he broke the tradition that existed during the period. He accepted also a nominal remuneration, due to the family financial circumstances. This was also in a sense unorthodox.

Sri Ramakrishna lived with Ram Kumar, at the temple, and assisted him in his daily duties; after the brother's demise, Ramakrishna took his place as the permanent priest.²²

He spent all his adult life of about thirty years in this temple; 'humanly speaking without the temple of Dakshineswar there could not have been a Ramakrishna.'²³

'The daily round of pious duties, as chief priest in the Divine Mother's temple fanned the fire of devotion in him. He was observed to spend hours in deep meditation and in singing devotional songs he was spending a large part of his nights in the jungly regions of the temple garden, as if he was in search of something all the time. In his method of worship the rigid observance of Hindu rituals was noticed to give place gradually to an informality of procedure born of a sense of intimacy with the object of worship. "...a storm was raging in his soul—the passionate longing to know whether the mother whom he worshipped was real or not.'²⁴

'The pathos of the wails that issued from the inmost depths of his soul for the vision of the Mother Divine filled even the stoniest of hearts with compassion and pity.'²⁵ 'His whole soul melted, as it were, into one flood of tears, and he appealed to the Goddess'

to have mercy on Him and reveal Herself unto Him.²⁶ Eventually his prayer was heard and he was blessed with the vision of the Divine Mother. It is mentioned that, suddenly the screens that hid the Truth from his soul's eyes disappeared' and passing into a state of ecstasy, had a vision of the Divinity, as a boundless, effulgent ocean of intelligence.²⁷ Divine Mother revealed Herself to him.

Sri Ramakrishna, later described his first vision of the Divine Mother to his disciples. To quote his words: 'Houses, walls, doors, the temple all disappeared into nothingness. Then I saw an ocean light, limitless, living, conscious, blissful. From all sides, waves of light, with a roaring sound, rushed towards me and engulfed and drowned me, and I lost all awareness of outward things.'

28

A. Ramakrishna's concept of 'Sakti'.

Divine Mother is the Primal energy,²⁹ for Sri Ramakrishna. Primal means fundamental; energy is force, vigour, action and operation. Energy is potentiated, which means that it is endowed with power; it is potential in the sense that it is capable of coming into action. So Divine Mother is the Fundamental Energy which has power, and which could be brought into action with force and vigour.

Here Ramakrishna symbolises Kali, the Divine Mother as Energy, who by herself operates the world and who helps the world to operate. The concept of the Divine Mother being Energy, and her capacity to energise the world has an educational content. She is the supreme teacher, who is Energy and who energises.

'Out of the womb, the world is born'³⁰ The world is conceived and nourished by her. 'The Macrocosm and Microcosm rest in the Mother's womb'.³¹ The macrocosm namely the universe, the whole world and microcosm being, that man is viewed as the epitome, the summary of the universe are conceived, nourished and given repose by the Divine Mother, the Energy.

The implication is that man is conceived as energy, and he is nourished by energy, and man, the Energy, a unit of the world, the universe, acts to make the universe as one of Energy. God is Energy, the universe is Energy and man is Energy.

'Divine Mother is the Energy that pervades the world'.³² The mother wants to energise the whole world; in other words, she wants the whole world to become Energy.

'She is the Primal Root of the Universe'.³³ Her being the root here, would be the conveyance of nourishment of energy to the world.

Sri Ramakrishna would finally describe the Divine Mother, as 'as the Primal Power the support of mankind'.³⁴ Power here would mean that she uses her power to instruct and encourage the world: by instructing and encouraging the world, she helps mankind to support itself by energy.

Divine Mother is described as Sakti, in the vast realm of Hindu religious literature. Sakti, is used in the sense of Power in every possible aspect; it is creative power. Ramakrishna consistently emphasised that power should be creating all the time. To Ramakrishna, the Mother he worshipped was supremely educated and that She was a supreme educator. This supreme educator was the Mother of the universe; the Mother of the universe was the supreme educator.

After describing her, as Energy—Sakti, Ramakrishna would say that the 'Divine Mother, is Infinite Wisdom'.³⁵ She possesses endless, boundless wisdom; wisdom is possession of experience and knowledge, together with power of applying them practically.

The Divine Mother was knowledgeable, experienced and practical.

"She was Wisdom's firmament";³⁶ "True wisdom's dwelling place".³⁷ "Light of true wisdom's shining lamp".³⁸ "The age long darkness of the heart instantly scatters at Her sight".³⁹ She was, "His wisdom".⁴⁰

She was to him "pure knowledge"⁴¹ "the essence of knowledge"⁴² "the Lamp of Knowledge in the chamber of the Heart",⁴³ and above all "the elixir of eternal knowledge".⁴⁴

Eternal knowledge is the Knowledge that has always existed and Divine Mother symbolises that, and at the same time, would nourish it to grow indefinitely through changes.

The Divine Mother who is Primal Energy, who is Infinite Wisdom, and the Eternal Knowledge, for Ramakrishna, "was incarnate in the living symbol of immaculate humanity".⁴⁵ The living symbol of humanity would be the perennial, yet contemporary expression of the world and humanity. Divine Mother embodies herself in flesh and identifies with the expression and the aspirations of the world. The phrase, immaculate humanito, would mean pure, spotless, and faultless humanity.

The Divine mother wants humanity to be immaculate through energy, Wisdom and knowledge.

Ramakrishna considered Sri Sarada Devi, the Holy Mother, his consort, "as the incarnation of Saraswati". Saraswati is the wisdom aspect of the Divine mother, who is born to bestow knowledge on others...on mankind". Ramakrishna worshipped the Divine Mother, on one occasion, as Shodashi. Shodashi is the conception of the "Divine Mother as a wonderfully beautiful girl always as sixteen". He worshipped his own wife as the symbol of the Deity.⁴⁶

The moral here is that the wisdom aspect of energy is ever youthful. The world is ever youthful and for the world to progress there is no limit; will be a good handmaid to this.

The discipline of Mother worship for Ramakrishna, was an educational discipline through religious discipline. If the term may be used, Ramakrishna's Divine Mother, was an 'Educational Divine Mother' and the thought, the message and the philosophy emanated from him through the worship of the Divine Mother had the educational temper throughout.

The question of the conception of personal God is controversial; but for the purpose of this study, in what for Sri Ramakrishna conceived God in this instance is the point to be considered.

There may be no unanimity of opinion regarding the point that Ramakrishna had visions of the Divine Mother. Besides some questioning the existence of God, it may also be questioned whether God appears to people in any form. This aspect is also beyond the scope of the study, but the point emphasised here is that Ramakrishna's conception of the Divine Mother, was symbolic of 'Energy, Wisdom and Knowledge'.

Till now Ramakrishna's spiritual strivings may be described as a solitary and an unaided quest. From this time onwards, many great spiritual teachers went to him, as if they were sent by 'Divine Providence' to help him in his quest and with their guidance he began to practise various spiritual disciplines.

B. Ramakrishna's religious experiences

The first of his teachers was Yogesvari Bhairavi Brahmani, a woman, of high learning and great spiritual attainments who met him in 1861; under her guidance, he underwent all the spiritual practices associated with the Sakta cult. A Sakta is the worshipper of Sakti. All these practices relate to the worship of the Deity as the Divine Mother of the universe. Besides bestowing on him the realisation of the Divine Mother in Her diverse aspects, this

discipline of Mother-worship established him in the conviction that every woman is a manifestation and a symbol of the Divine Mother in a special sense.

Ramakrishna had individually worshipped the Divine Mother in whatever mode he chose to worship her. Under the spiritual mother and teacher, Bhairavi, he learnt the scientific scriptural way of worship. The teacher, later used to say that 'she was not learned enough to teach Ramakrishna', and that 'Ramakrishna was an embodiment of learning'. ⁴⁷

Yet the conviction that Sri Ramakrishna was able to gain 'that every woman is a manifestation and the symbol of the Divine Mother in a special sense', did provide the seminal thought for the Mission which was formed after his name, to work unremittingly for the emancipation of women in every aspect.

The concept that the Divine Mother was a symbol of 'Energy, Knowledge and Wisdom', got more expanded in Ramakrishna's mind, as a consequence of the new conviction, and this made him to pray more and more, for the redemption of womanhood in society.

The Teacher Bhairvi Bramani, 'recognized in Ramakrishna' an Incarnation of the Divinity'. She called a meeting of the theological authorities, and after a learned discussion, impressed upon them, that the new incarnation should be given public recognition.⁴⁸ This event did bring fame to Ramakrishna, and people from very distant places came to see him, but to the end of his life Ramakrishna remained the most simple man.

After attaining the goal aimed at in the spiritual disciplines associated with the Sakta cult Sri Ramakrishna took the practice of Vaishnavism, a sect of Hinduism. The Vaishnavas worship the Deity by cultivating various forms of personal relationship with

Him, for example, as those of the servant towards the master, or the friend towards a friend, of the parent towards the child, and of the beloved towards her sweet-heart.⁴⁹

The Vaishnavas follow the path of devotion, which prescribes worshipping God as a Personal Being, in his aspect of Vishnu, one of the manifestations of God, in the Hindu conception.

Ramakrishna was initiated into Vaishnavaism, by a great Vaishnavaite Jatudhari.⁵⁰

Love and devotion are two of the aspects of this creed. Love of God is love man, devotion to humanity. Here, there is a coincidence of spiritualism and social-outlook. The Ramakrishna Mission fosters spirituality and develops social-conscience. Ramakrishna combined both in him.

Towards the end of 1864, Swami Totapuri, an extraordinary Vedantic ascetic, acquainted Ramakrishna with Upanishadic teachings.

Till now Ramakrishna was worshipping the Deity as the Divine Personality endowed with attributes. From Totapuri he learnt the method of contemplating on Him 'in his attributeless and impersonal aspect'. Ramakrishna was initiated into this discipline by Totapuri. So ripe was Ramakrishna's mind even for this highest form of spiritual discipline that he attained the Nirvikalpa-Samadhi, or the state of unconditioned consciousness, which is spoken of all the spiritual endeavours of man, in a short time.

Totapuri, like Bhairavi Brahmani, felt that his disciple had outstripped him in spiritual disciplines. Totapuri remained with Ramakrishna for about eleven months.⁵¹

The departure of Totapuri, took place towards the end of 1865. It is suggested that it was Totapuri, who gave Gadadhar, the famous name of Ramakrishna, when he initiated him as a Sannayasi, when the initiation into Vedantism also took place. The name-

Ramakrishna, combines the names of two of India's great 'incarnations', Krishna and Rama. Whether Krishna and Rama are considered as incarnations or not, both worshipped as manifestations of God all over the Hindu world. The Sri—a title of reverence was added later to Ramakrishna.

In some circles, a doubt is raised whether, he was christened as Ramakrishna by Totapuri.

The Vedanta experience and the scriptural study of Vedanta marked a phase in Ramakrishna's life.

He was a practising Vedantist for many years even before he met Totapuri but Vedanta as a formal discipline was taught to him by Totapuri.

Vedanta, the all comprehensive philosophy was the cornerstone of his message to the world.

The practice of spiritual disciplines, did not stop with the Vedanta experience in Sri Ramakrishna's case. He had realized the truths taught in Sakta worship, Vaishnavism and Vedanta. His spiritual disciplines started with devotional worship of the Divine Mother. He had travelled through the paths of devotion, the path of controlling and mastering the inner forces, and the path of knowledge to realize spiritual fulfilment.

His heart now longed to enjoy the Divine life of those outside the pale of Hinduism.

Buddha, he regarded as one of the incarnations of God. According to him, Buddha was a Vedantist. The view of the Ramakrishna Mission on Lord Buddha is that 'when one's intellect merges in the Absolute, pure consciousness, one attains the knowledge of Brahman, one realizes one's true nature, he becomes Buddha - the Enlightened'.

In this sense, Lord Buddha is considered a Vedantist by the Missionites.

Ramakrishna has referred in glorious terms to the compassion of Lord Buddha.⁵²

He had great veneration for saintly men. The founders of Jainism were known as Tirthankaras. In his room at Dakshineswar, there was a small statue of Tirthankara Mahavira, one the great teachers of Jainism before which incense was burnt morning and evening.

It is suggested that Ramakrishna was never heard to speak of the Tirthankaras, including Mahavira as 'Inarnations of God'.⁵³

There were ten Gurus of the Sikhs, Gurus are teachers, and the Sikhs are a religio-racial group in India. He shared the popular belief that, the Sikh Gurus were incarnations.⁵⁴

The three philosophical - religious systems, Buddhism, Jainism and Sikhism, were Indian in origin. There is no mention from the sources of the Mission, that these religions were realised', by Ramakrishna, but the fact remains that he was well versed with the thoughts of the system, and he revered the teachers.

The first path he explored outside Hinduism was the religion of Islam. He received initiation in Islamic spiritual practices from a Sufi ascetic named Govinda Raj. For long days he subjected himself to various kinds of discipline to realise the Mohammedan ideal of an all powerful Allah and he succeeded. This was in 1866.

He discovered that, that path also ultimately led to the same spiritual realisation which the Hindu systems of religion had given him.⁵⁵

Perhaps there is a historical reason too for Ramakrishna to explore Islam. Hinduism and Islam in India have been existing side by side as from the eighth century A. D., assuming larger proportion in the thirteenth century and the fourteenth

century also. The two religions were 'antagonistic' to each other, though there were attempts to synthesise the two religious traditions, at times.

Ramakrishna's Bengal had both religions side by side; the necessity of the reconciliation of the two creeds was necessary for Indian unity. One wonders whether this could have been one of the reasons, beyond the basic spiritual reason, for Ramakrishna to explore Island first out of the 'non-Indian' religions.

For Christ his reverence was deep and genuine. He bowed his head at the name of Jesus, and honoured the Doctrine of his sonship. One devotee used to explain the Bible to him whenever he came to Dakshineswar. Ramakrishna became drawn to Christ and Christianity. 'Once a picture of the Madonna and Child which he saw at one of his friend's house, made him fall into a deeply meditative mood, and the picture suddenly became living and effulgent. A deep love for Christ filled Ramakrishna's heart. For three days Ramakrishna was under the spell of this experience; on the fourth day, near a grove at Dakshineswar he saw an extraordinary looking person of serene countenance approaching with his gaze intently fixed on him'. This was Jesus, who poured out his heart's blood for the redemption of mankind. He was none other than the Rishi Christ, the embodiment of love. 'The Son of Man embraced Sri Ramakrishna, the Seer of India, the son of the mother, and became merged in him'.⁵⁶

The was in 1874.

Professor Basham says that, Sri Ramakrishna, 'to understand fully the religious attitude of men of other faiths, he would take to the life of Muslims, Christians and Jains, in turn, repeating their prayers, studying their scriptures and sacred writings, thinking their thoughts. It is hard for the earnest believer in one faith to put himself in the shoes of the believer in another but Ramakrishna seems to have succeeded. He was able to think as a Christian or a Moslem, and it was through his own experience that he produced his famous slogan: "All

religions are true". He seems to have been a man of tremendous spiritual power and magnetism, and yet always a simple, gentle, humble man.

"I am everybody's brother", he said, "I am everybody's disciple".⁵⁷

The point raised by Professor Basham, about Ramakrishna's close association with Jainism, is not much emphasised in the writings of the Mission as mentioned earlier, though it is clearly stated that, he worshipped Mahavira.

Ramakrishna in one instance has said that 'I have practised all religions, Hinduism, Islam, Christianity, and I have also followed all the paths of Hindu sects... I have found that it is the same God towards whom all are directing their steps, though along different paths. You must 'traverse all beliefs and traverse all the ways once...' ⁵⁸

'Ramakrishna, believed in nothing that he had not first 'realised', throughout his entire being.

For him, 'believe is to embrace [and] after embracing he treasured within himself the ripening fruit'.

'Truths grasped by Ramakrishna did not remain with him as ideas. They quicken into life; and fertilised by his credo, they flourish and come to fruition in an orchard of 'realisation' no longer abstract and isolated and having a practical bearing for the satisfaction of hunger of men.'⁵⁹

'Realisation' is seeing something that is really existing; it is something real. The Mission uses the word in a strictly spiritual sense. By 1874, Sri Ramakrishna had 'realised' all the religions he wanted to realise, and 'discovered' that all the religions were leading to the same God.

To the mundane mind, there is mysticism in this. The concept may be questioned by some. Rolland, while not accepting or rejecting it, expresses the conception of 'realisation', in an educational way.

Realisation is also comprehending something completely.

According to Rolland, Ramakrishna believed in anything only after fully understanding it; once he believed after fully understanding, he embraces it, and makes it more and more mature.

In other words, once Ramakrishna was convinced of certain truths, they did not remain as theoretical propositions; they were not abstract and isolated from the workaday world. The ideas he formulated became part of his creed and he translated them into action for the salvation of humanity.

Rolland takes care to base his opinion on the teachings of Ramakrishna and on the impact of his personality in the contemporary Bengal. Ramakrishna is presented by Rolland as a practical teacher of mankind.

To make it more complete, he says that, 'Ramakrishna's life is the account of a lofty system of thought, at once religious and philosophic, moral and social, with its message to modern humanity', but 'from the depths of India's past'.⁶⁰

A religious, philosophic, moral and social system of thought is also an educational thought. Ramakrishna's thought was educational, but Rolland, makes it a point to say that, 'though the thought is for the contemporary world, it springs from the depths of ancient Indian thought'.

This is one of the conceptions of education, of the Ramakrishna Mission.

Ramakrishna, 'could not be satisfied with personal salvation';⁶¹ personal salvation here is 'spiritual realisation'; 'the spiritual realisation required of him was the love of service of

mankind';⁶² In other words, the love of service of mankind, the sum total of the aims of the Mission, is a facet of personal spiritual salvation.

Ramakrishna wanted to identify himself with all his living brethren, that is identifying with the aspirations and sorrows of the entire humanity.⁶³

He was not a recluse at the temple of Dakshineswar; in his life and during his travels, he 'discovered the face of human suffering' and 'he wanted communion with living, loving, suffering humanity'.⁶⁴

Ramakrishna was now becoming a great Saint in Bengal, India and gradually outside India.

C. Ramakrishna's concept of God, Religion and 'Social Service'.

For Ramakrishna, 'God in one, but His aspects are many': 'God is Reality: Reality is in essence a principle of Intelligence. It is this one Intelligent Principle that is variously known as God Allah, Buddha, Siva, Vishnu, Brahman, etc; in the different religions of the world'.⁶⁵ 'Many are the names of God and infinite the forms through which he may be approached. In whatever name and form you worship Him, through that you will realise Him'.⁶⁶ 'He is worshipped in different ages and climes with different names and aspects'.⁶⁷ 'So many religions, so many paths to reach the same goal'.⁶⁸

He has said as referred to earlier that 'I have practised Hinduism, Islam, Christianity and in Hinduism again, the ways of the different sects. I have found that it is the same God towards whom all are directed. their steps, though along different paths'.

'Just as nature is unity in variety—an infinite variation in the phenomenal, that is an through all variation runs the Infinite... the absolute unity—'

'The same God answers all ... the same Almighty God is responsible for all'.⁶⁹

After enunciating the principle that 'God is One', he claims that the religions of the world are but various phases of one Eternal Religion. They are not contradictory or antagonistic; one Infinite Religion existed through all Eternity and this Religion is expressing itself in various minds, in various countries in various ways. The religious teachers of all lands and all ages are but so many lamps through which the light of the spirit streams constantly from the One, Almighty source'.⁷⁰

This contention should be interpreted as that, in keeping with the etymological meaning of the word religion, being 'to bind', religion in general is bound both horizontally and vertically and that one central stream runs through it; the various religions are expressions of this centrality.

From this would arise his thesis that 'All religions are true'. By implication this will mean that there is fundamental unity of all religions and thereby harmony could be fostered; as a consequence there would be acceptance of all religions.

'Ramakrishna sought truth wherever it might be found, most markedly in his attitude to other religions.'

The accounts of his encounters with Islam and Christianity in systems which were previously foreign to him, not to speak of the encounters with many of the aspects within Hinduism demonstrate his ability to lose himself in the search for God in every possible system wherever possible. It was through this incredible sympathy that he came to his understanding that all religions are paths leading to the same divine goal, because he himself had been able to find God, to experience Him, by worshipping him in the different ways'.⁷¹

'Ramakrishna entered understandingly into the frame of mind of other religions; he utilized their teachings of worship

and thought their thoughts. By all roads he found he could attain God consciousness. By this Ramakrishna demonstrated completely to himself, and through his experience to others, as to how many varied are the aspects of God to which human beings may turn. By this he also developed a sensitivity for each others mode of living without prescription, dictation and ridicule. 'He found God in each religion because he did not merely take from them, that fitted his own ideas, he sought first to know them from inside, to understand them. His devotion was always to God. His belief in the underlying unity and harmony of all religions was an expression of that devotion, not a substitute for it.'⁷²

Unity and harmony of religions are related to each other. Harmony arises out of unity. Unity would be Oneness, due to interconnection and coherence. Harmony would be combination of simultaneous notes to form chords and collation of parallel ideas. Unity is inward and harmony would be inward—outwardness. If there is unity and harmony of religions, and if one religion is true, all religions are true.

It does not mean that there are no differences between religions.

Professor Basham, says that the assertion of Ramakrishna that, 'all religions are true', cannot be true in the everyday logical plane. He contends that, 'obviously there is a fundamental difference of doctrine between the Indian religions which teaches that the soul must pass through many incarnations before attaining final release, and those of the West including Islam, which maintain that it is born once' and once only. Both these doctrines cannot be simultaneously true'. He further says that, that the assertion 'all religions are true', must be interpreted in another sense. 'that the great mystic in his experiment, that the experience of true religious souls, whatever their background, was predominantly the same, and that all religions ultimately led to the same goal, however much they lingered on the way—

the freeing of the human spirit from the betters of selfhood, transcendence of fear in communion with that which is ultimate, and brotherly love. Whatever the nation or background there is common background'.

In this sense, Professor Basham contended that he had no doubt of the rightness of Ramakrishna's message.⁷³

For Ramakrishna, 'God is incarnate in man. Man is the most manifest power of God in the flesh; Man is the greatest manifestation of God. Nobody can really know God unless he has seen Him in every man. The attainment of perfect knowledge in to see God in everyman'.⁷⁴

As a consequence, 'Man is divine. Know that he is divine. We should realise the divinity inherent in man; if he is not already divine he is potentially divine'.⁷⁵

'If men look upon the world and all beings as the embodiment of the divine and behave with them as such in their daily life, they are sure to have their hearts purified even by the performance of their daily actions and realise themselves eventually as parts of God. By thinking intensely of the God of others, by devoting yourself to their service, you will arise at the vision of Self and would manifest the divine within you. By serving others you are recognising the divinity in them, and as a corollary, you are realising yourself.'

This doctrine of Sri Ramakrishna, and its incidences have permeated thinking in the world. 'It is only by realising the divinity inherent in man that we can try to grasp the depths of his misery; it is the sad feeling of contrast between the divinity in man and his present ignorant state with all the suffering it entails, that pricks the heart to serve mankind. Without the realisation of this Divine Spirit in himself and in others true sympathy, true love and true service are impossible.'⁷⁶

"Kindness to living beings", who are thou,... to show kindness to them? No, no, not kindness, but service to them,

looking upon them as God himself!"⁷⁷ This ecstatic utterance of Ramakrishna, is very significant and it propounds a central truth. Kindness is sympathy, and mercy; it translates itself into charity and philanthropy. Ramakrishna strongly repudiated the ideas of sympathy and mercy towards people. 'This is magnificent generosity which wounds the sense of justice and the proud delicacy of people; it is an insulting and protective concession. Service to man is the right method of equality and brotherhood. Charity and philanthropy as known ordinarily have no spiritual meaning, as they stimulate the feeling of superiority in the giver with a consequent corresponding feeling of inferiority in the receiver, So both receiver and giver are demoralised by such charity.'⁷⁸

'Man should serve his fellow-beings by seeing God in them. Man should realise the suffering of man and there should be divine communion with the living, loving, suffering humanity. It could be mournful, hut let it be heroic obsession of universal suffering. Our sympathy should be purged of its earthly taints and we should look upon suffering humanity as only God in different forms, assumed by him in order to offer to offer us an opportunity to serve him. Then we would find that the consciousness of the Divine in man is the motive of service and such service becomes a potent means of God-realisation'.⁷⁹

For Ramakrishna man is Divine, and serving man is serving God and through serving man one realises himself, humanity and God.

Sri Ramakrishna, asserted that 'Not me' but thou!" "You work not for yourself". 'Not me; but 'Thou'.⁸⁰ This is the best expression of one's unselfishness; for such people the 'Lord fills their heart'. 'His intense love for mankind would not let him refuse even the humblest of the thousands who sought his aid'. 'Nobody should stint himself, but give himself wholly;... religion should take into account the common duties of mankind'. The common duty of mankind is service. 'All

the more we love mankind, the nearer we are to God'. 'I will give up twenty thousand such bodies to help one man. It is glorious to help even one man...'⁸¹

The concept of religious harmony coincided with his concept of service; religious harmony is not a neutral, intellectual content; it should result in social harmony; it should in fact challenge social disharmony, warped social relations, and promote individual, social, national and international unity. The concept of social service here would and should evoke a universal spirit of service; the services for the individual, becomes service for the neighbourhood, the country, the world and for mankind. It is one's duty; the duty should become spiritual. Even religious harmony will be verbal and hollow without the spirit of service, as both express a sense of recognition and identity. Spirit must not only permeate but also enter into action.

These two-fold manifestations of religion, harmony and service, are but aspects of the same principle.

The realisation of the fundamental unity of religions, and thereby the harmony of religions, let Ramakrishna to accept all religions; it was not toleration but acceptance; quite a number of scholars writing on Ramakrishna have used the phrase toleration and acceptance as synonyms; toleration is an act of condescension; it is a concession; at most it is qualified acceptance. With Ramakrishna, it was unqualified; acceptance was borne out of realization and conviction. Consequently, this acceptance resulted in identity. Identity is 'association of oneself inseparably'; it is 'complete togetherness'. His concept of the identity of the all the religions, logically resulted in his identity with all religions and, through it with the people of all the religions and, through the people with their systems and cultures in every single aspect; of course, identification here implies identification with positive things.

This sense of identification with all human beings bear out another point. It recognises the value of contribution of different types of human endeavour to the achievement of salvation,

recognising the different types of human endeavour also means that Ramakrishna recognized and emphasised the endeavour of every individual, because human endeavour is the sum-total of endeavour of every individual; the expression of endeavour is again the expression of the dignity and worth of individuals; the recognition of dignity and worth, is the recognition of the value of the individual, which is the vindication and assertion of man's place in society.

This sense of the total dignity of the individual explains the different aspects of human functions; the recognition and actualization of the principle, is the greatest teaching of functional democracy.

It may be mentioned that, humility was an integral part of Ramakrishna's character, the type of humility which belongs to the truly wise and truly great. He never ceased to make use of ever opportunity to learn. It is recorded that he learnt not only from 'the greatest and the most famous, as some of his instructors were, but also from the 'humblest and the poorest-with whom he mixed in every day life. One finds in this humility, to seek truth wherever it might be found, most markedly in him; this was also at the root of his concept of acceptance in the general sense and recognition of every individual, because acceptance and recognition express certain amount of humility'.⁸²

'It is not necessary to give up all work, for the sake of worship. You cannot do without work as you should live in this world; but one should get inspiration and power from God to work. Pray to the Lord with tears in your eyes for His Grace, and for strength to do your duties',⁸³

For Sri Ramakrishna work should be performed as service and as service equal to worship. Work is striving, application and operation. Worship is honouring, respecting; it is also paying reverence and recognizing; it is adoring. Through work, one honours himself; by working unqualifiedly he works for the society which is composed of the people; working for the people

is honouring God; serving God. Getting inspiration and power from God would mean, that by consistant working, one gets a sense of achievement, an achievement which psychologically satisfies him, and which is socially useful by the people. The people 'approve' and 'recognise' his contribution.

This approval and recognition amounts to acceptance by God.

Ramakrishna's contention that one cannot do without work as one should live in this world is a practical demonstration of his very worldly attitude.

'What work you take it up, do it with your whole heart: work done with one's heart set upon it, would develop a sense of devotion'; he urges that devotion to work, will help one to work committedly. Commitment within a positive framework is certainly desirable. Commitment would result in purposefulness.

'You cannot escape work, because nature drives you to it'. This has a psychological content. Physical and psychological factors would tend one naturally to work; the assertion has a social and a moral content too. The very fact that one is a member of a society binds him, by virtue of the fact that he is a member of the society to work in and for the society. He would be made to work for the betterment of the society by moral considerations too.

'Work should be done without attachment'. ;...but work without attachment is extremely difficult, and it can be realised only by a few'. ⁸⁴ When Ramakrishna said that, work should be done without attachment, what he implied was that it should not be guided by pure selfish considerations, and that one should work with disinterestedness. Disinterestedness does not mean working without zeal or working without love of good work. He is very worldly when he says that work without attachment is really difficult, and suggests that 'social and political work could be performed altruistically'. ⁸⁵ Social Service and political work, should be based on the principle of living and acting for the interest of others.

This has lot of relevance to the contemporary world.

The concept that work is worship, illustrates the sacred nature of work, one's duty, and regard for others as a principle of action. Work, a social expression has been given a spiritual content by Sri Ramakrishna. One doing one's duty selflessly, approximates to the realization of God.

The concept of his doctrine of service and work are interrelated. Service and work, should be based on knowledge, and he enunciates it precisely as 'compassion, devotion and renunciation are the glorious fruits of knowledge'.

There can be four kinds of service: physical help with food, shelter, medicine, nursing and financial help; saving life; imparting intellectual (secular) knowledge; and imparting spiritual knowledge.

The Ramakrishna Mission to-day undertakes, these kinds of services, and potential for this was given by Sri Ramakrishna both philosophically and personally.⁸⁶

Ramakrishna was the embodiment of renunciation; he saw in their entirety his own relation with God. He saw that this God within him, could not be satisfied with personal salvation, and He required of him the love and service of mankind. His whole doctrine of love, working for others to the limits of personal sacrifice is in essence the doctrine of service. Service is its motive force.⁸⁷

Sri Ramakrishna made an utterance, which is significant, when translating his doctrine into action. He said that, 'One, can't have religion in empty stomach'.⁸⁸ If the Ramakrishna Mission is to give religion to the largest number of people, it is bounden on all who would carry his mission, to feed the hungry, clothe the naked, nurse the sick, remove peoples' physical and intellectual needs before they can be brought to a position to appreciate and practise religion.

This shows the totality of the Ramakrishna doctrine. The Mission is attempting to do what Ramakrishna envisaged, though its educational, cultural and welfare institutions.

Sri Ramakrishna meant Swami Vivekananda one of his disciples to be a powerful instrument for the relief of the world's suffering, by translating his message into action. It is mentioned that Ramakrishna had awakened Vivekananda from the celestial world⁸⁹, and described to him the miseries of the world and entreated him to come down to his succour, and that Vivekananda, was born on this earth to carry out Ramakrishna's message, to redeem the world from its suffering.⁸⁹

Without examining, this concept of people being born to redeem the world, which is not within the scope of the study, it will have to be accepted that the proposition confirms that service to mankind was one of the basic principles of Ramakrishna.

Work and worship must go hand in hand. 'Know that you are worshipping the Lord through your work Instead of working for yourself, work for the Lord'. 'If you can work with this idea, your work will not bind you'.⁹⁰ Worshiping the Lord through work, would make one better spiritually, morally, intellectually and physically.

D. The 'impact' of Ramakrishna, on the 'Educated class of India', during this period.

The English educated intellectual middle class of India, was by now getting attracted to Sri Ramakrishna; as from 1879 to 1884, all those who became his monistic disciples had met him.⁹¹ Ramakrishna and Keshab Chandra Sen, one of Ramakrishna's greatest contemporaries had met him in 1875; by 1879 Keshab had become very close to Ramakrishna.⁹² A strong and deep love grew up between the two. Keshab, 'possessed a great religious genius with an inborn tendency towards

eclecticism, a fact which explains his extraordinary appreciation of Sri Ramakrishna though Ramakrishna was not an eclectie in the strict sense of the word'.

An isolated, but a significant event also took place during this period. Narendra Nath Datta, who was to later become Swami Vivekananda, studied at the Presidency College and then joined the General Assembly's institution founded by the Scottish General Missionary Board.⁹³

Principal, W. W. Hastie, from Scotland was taking a class on William Wordsworth, (1770 — 1850) the English poet, who was made Poet Laureate in 1843.⁹⁴

He was teaching the poem, 'The Excursion'. to the class.

The poem written in July, 1814, is divided into several parts, The Wanderer, The Solitary, Despondency, Despondency corrected, The Pastor, The Churchyard among the mountains, The Parsonage, Discourse of the Wanderer and an evening visit to the lake.

The poem runs to about 200 printed pages, and it is not known which section Principal Hastie was teaching. The year was probably 1880 or 1881.⁹⁵

The poem is described as didactic and descriptive.⁹⁶

In the poem, the poet speaks of 'from want of faith in the great truths of Religion', and 'want of confidence in the virtue to mankind', 'a belief in a superintending providence the only adequate support under affliction', 'profession of belief in the doctrine of immorality', and also speaks of 'knowledge as the source of tranquility' and of 'the legitimate union of the imagination, affections, understanding and reason' and the like.⁹⁷

It has been said that, in the poem, the poet speaks of, 'visionary gleam', and that when composing the poem, the

poet, was 'in moments of intense awareness, in which he saw deeply into the life of things' or 'imparted to things a life from within himself'.⁹⁸

The poet has been described as a 'nature's poet'. that, 'he substituted a new and living spirit into religion'. that, 'his poems were of healing power'. and 'he was a priest to us all of the wonder and bloom of the world'. and that in his poems there was 'imagination, realism, mysticism'. and that, he was a universal poet'.⁹⁹

Principal Hastie, while teaching part of the poem is recorded to have said, that 'it is difficult to explain the ecstasy of the poet'. and 'that for an ocular proof of such an experience one might go to Dakshinewar to see Ramakrishna, whom he had witnessed as enjoying that blessed state'.¹⁰⁰ Occult proof means too see it by actual sight.

The Principal, it appears' was a great admirer of Ramakrishna; he had been meeting him and been captivated by him. He had admired Wordsworth. A commendation by the Scottish christian teacher, particularly of the mystical experiences he had seen of Ramakrishna, to the students at the University level, must have left an indelible impression on the minds of the students.

In a very general sense, one sees commonality between the thoughts of Poet Wordsworth and saint Ramakrishna; though both cannot be compared as they belonged to two different categories.

But the mention of the saint's name in the class. by the Professor, created the yearning for Narendranath, to meet Ramakrishna- He met him towards the end of 1880.¹⁰¹

The two minds met, and brought about a definite change in the course of the History of India, and preached the message of universality to the world.

On the first day of Narendra meeting Sri Ramakrishna, Sri Ramakrishna tearfully told him that 'he was born on earth to remove the miseries of mankind'.¹⁰² Narendra summed up the estimation of the Master, that "this man is the holiest of the holy, a true saint, and for that alone he deserves the reverent homage of mankind".¹⁰³

By now people of all 'classes' and traditions visited Ramakrishna endlessly.

There were Western and Oriental scholars, various ascetics from various Religious orders, rulers of the different states of India, devotees and aspirants, Brahmos, Christians and Muslims. It may be mentioned that people from various 'castes' too visited Ramakrishna. This is mentioned because in the Orthodox Bengal, caste system was very rigid,¹⁰⁴

He had met some of his famous contemporaries like Deven-drarnath Tagore, the Head of the Adi Samaj, and Dayananda Saraswati who founded the Arya Samaj; his relations with Keshab, were intimate, affectionate and lasting.¹⁰⁵

As in the practice of diverse religions with diverse traditions, the catholicity of his mind and heart, accounted for the wide range of his sympathy and his appeal to men of diverse temperaments and outlook

Ramakrishna could astound scholars with his profundity of wisdom, and he could also bring himself to the level of the 'simple villager', who went to him to get the wound of his heart healed or simple doubts cleared.

Ramakrishna was now coming face to face with the English educated middle class'.¹⁰⁶ Himself an orthodox Hindu, in his life and thought, and not quite familiar with 'modern' scientific and philosophical ideas, he could yet have appreciation and sympathy for the ideals and aspirations of champions of reform and nationalism.

The educational and 'social' background of his intimate disciples, who later became monks of the Order, is very revealing; there were also some lay disciples, who were part of the intimate group, though they did not become monks:

Rakhal Chandra Ghosh, son of a landed proprietor, later the first President of the Order, under the name of Brahmananda, Gopal, the elder, a paper merchant later Advaitananda, and Narendranath Dutt, belonging to the Kshatriya family, whose genius was to enlighten India and the whole world, under the name of Vivekananda, met Ramakrishna in 1881. He came from the ranks of Brahmo Samaj, to Ramakrishna.

Tarak Nath Ghoshal, the son of a lawyer, a member of the Brahmo Samaj, later Shivananda, who was President of the Ramakrishna Math and Mission for about twenty years, and Jogendra Nath Chaudry, a Brahmin of Dakshineswar, belonging to aa 'aristocratic' family, later Yogananda, joined him in 1882.

Sasi Bhushan, later Ramakrishnananda, later the first President of the Ramakrishna Math and Mission, Madras, Saratchandra Chakravarti, later Saradananda, the Secretary of the Math and Mission for more than a quarter of a century, and who wrote one of the best biographies of Ramakrishna in Bengali, both members of the Brahmo Samaj, Kali Prasad Chandra, the son of a Professor of English, who later carried the message of the Mission to United States and to some parts of the Continent, and Harinath Chattpadhyaya, a Brahmin, later Turiyananda, who was in the United States for some years came under Ramakrishna's influence in 1883.

In 1884, Gangadhar, a student of fourteen, later Akhandananda, who was the first of the monks to participate in social welfare activities on behalf of the Order, came close to the Saint.

In 1885, Subodh Ghosh, a student, the son of a founder of a temple of Kali, at Calcutta, later Subhodananda, Baburam

Ghosh, a Student about twenty years of age, later Premananda, Tulsi Chandra Dutt, a student of eighteen, later Nirmalananda, became closely associated with Ramakrishna.

The first of the disciples, who became a monk of the Order, was Latu, a peasant of Bihar, who is supposed to have belonged to one of the so called low castes. He was the 'servant' of Dr. Ramachandra Dutt, one of the first lay disciples of the Order. Latu, became Adbhutananda.

A famous lay disciple of Ramakrishna was Mahendra Nath Gupta, the Head of an educational establishment at Calcutta. His name is treasured because of his famous book, 'The Gospel of Ramakrishna', a faithful account of discourses with the Master, either his own or those which he actually heard from 1882 to 1884, which embodies the entire thought of Sri Ramakrishna.

The book was written in Bengali by Mahendra Nath and was later translated into English by Swami Nigilananda, of the Ramakrishna Vedanta Centre, New York.¹⁰⁷

Towards the second quarter of the nineteenth century, movements of socio-religious reforms sprang up in India; they have been detailed in a following chapter; a reference will have to be made here of the movements to show the connection between Ramakrishna and one of the movements. Chief among the socio-religious reform societies of this period were the Brahmo Samaj, the Arya Samaj and the Theosophical Society.

The Brahmo Samaj split up into the Adi Samaj and the Brahmo Samaj of India. The latter was led by Keshub Chunder Sen (1838—1884).

Keshub, was one of the famous men of India during that time, and was also known to the West. He accepted Ramakrishna's worth and told that to India and the world to a limited extent; in Ramakrishna he found a teacher and spoke everywhere of him in the last days of his life particularly.

But till then the Brahmo leader, was influencing the Bengali intellectuals to a very marked degree. Many of Ramakrishna's disciples had earlier shown interest in the Brahmo Samaj, or been members of it.¹⁰⁸

These were the exponents of his thought; they were mainly young men or those in the prime of life. At the feet of the simple Ramakrishna, these 'intellectuals' 'humbled' themselves.

The majority of his intimate disciples belonged to the liberal profession; they belonged either to the 'Brahmin, social aristocracy' or 'the middle class', of Bengal. Many of them were well versed in Indian educational and cultural traditions and modern western educational and cultural traditions. They had been associating themselves with pioneers of progress, and western ideas though there may be difference of opinion on the concept of progress. Latu, who became Adbhutananda, was an exception among the disciples of Ramakrishna in terms of formal learning, but according to the Missionites, 'he attained great spiritual heights.'

Ramakrishna's disciples were more intimate with him than the members of a loving family and he was to them dearer than their earthly parents. He preached no particular dogma, creed or philosophy to them; what he did was to convey to them a spirit that transformed their outlook, on life and gave them an insight into the ultimate nature of the world and of human personality.

In doing this he relied not on formal sermons and discourses, but on loving contacts, illustrations drawn from nature, a life of purity and self-control.

The spiritual group of Ramakrishna became 'a reality, and his mission became crystallised; the ideas became conscious thought'.¹⁰⁹

The movement which started as a universal, religious, social, intellectual middle class movement, became an educational movement within a few years; with the passage of time,

the organization's activity spread over many fields, and it permeated the Indian society through practical work, and some parts of the world spiritually and culturally, the west particularly. The non-Indian Asian centres were educational and cultural in the Ramakrishna spirit.

Sri Ramakrishna, for the monks of the Order, and the lay Ramakrishnites, is God born on earth as 'a human being,' for the spiritual salvation of the world, and mankind in the comprehensive sense of the term spirituality.

The Member's Declaration form, to join the Ramakrishna Order, whether as monastic or lay members, has it that a person to be a member of the Mission, shall sign the Declaration form in which it is stated, that, 'I look upon Sri Ramakrishna as an illustration and embodiment of the Religion Eternal, whose life and teachings help one to understand the plan and purpose of all the Religions of the world and their underlying truth and harmony' and that, 'I look, upon all religions as paths to God, and shall try to live in peace and followers of all religions'.¹¹⁰

It is logical to conclude that for the monks of the Order, Sri Ramakrishna is God.

It may in passing be mentioned, that it is recorded, that Sri Ramakrishna in one of the very rare moments, almost near the day of his passing away on August 16th 1886, had mentioned to Narendra, who became Swami Vivekananda later under latter's 'pressurisation', whether he was an Incarnation of God, that 'He who was Rama and Krishna', is Ramakrishna in this body.....".¹¹¹

Regarding the Declaration itself, the use of the word 'an', in the statement that, 'I look upon Sri Ramakrishna as an illustration and an embodiment of the Religion Eternal', to be signed not only by the lay members, but even by the monastics, makes it very democratic and universal.

It is freedom at its best.

Sri Ramakrishna is to be looked upon as an illustration, and not as the illustration, of the Religion Eternal.

The life and teachings of Ramakrishna was to help the members to understand the plan and purpose of all the religions to the world, and not to understand the plan and purpose of Ramakrishna Vedanta only.

It was not only understanding the plan and purpose of all the religions of the world, but also to understand the underlying truth and harmony of all the religions.

It was to understand the truth there were common truths among religions is logically possible.

The members were also with understandeing the various religions' knowing the commonalities, to accept that all religions are paths to God. They were also to live in peace and fellowship with the followers of all religions.

This is the first time in the history of the world, that such an enlightened religious and educational statement has been proclaimed, with such conviction and sincerity of purpose.

The contents of the Declaration is a charter of freedom.

It should be emphasised that, even though the monks have the freedom, for the monks Ramakrishna is God Himself.

For Western scholars like, Max Muller, Ramakrishna was 'A Real Mahatma', and 'was one who should be looked upon to have produced the common ground on which, that in time not too distant, the great temple of the future will be erected, in which Hindus and non-Hindus may join hands and hearts in worshipping the same supreme spirit'. ¹¹²

For Isherwood, Ramakrishna, was 'perhaps Vedanta's greatest human exemplar,' and 'the living embodiment of a wisdom that transcended and reconciled all ideological contrasts'¹¹³ and Ramakrishna was a 'phenomenon'. For Romain Rolland, he was a 'man-God', and one 'who was the consummation of two thousand years of spiritual life of three hundred million people of India'.¹¹⁴

In non metaphysical terms¹¹⁵ Ramakrishna was one of the greatest positive nationalists of India one of the greatest universalists of modern times, and one of the greatest educators of the century, without having been 'schooled', in the direct sense of the word.

It may be mentioned, that of all the religious movements of the world to day, the Order which bears the name of Ramakrishna, is the most universal and the most comprehensive.

'Artistic emotion, a passionate instinct for the beautiful, was the first channel bringing Ramakrishna, into contact with God... the most immediate and natural with him was delight in the beautiful face of God., which he saw in all that he looked upon... The lover of divine beauty, the artistic genius ... a skilful modeller of images was the leader of a small dramatic troupe of boys of his own age...His ingenious fingers fashioned Gods from clay, the heroic legends blossomed in his mind; his precocious intellect took part in the discussions of learned man whom he astonished as Jesus has astonished the Jewish doctor.....he who played truant from school and who lived as free as air, remained a child to the end of his life,¹¹⁵ and became one of the greatest teachers of mankind, by the last decade of the nineteenth century.

References

1. Cited in Article, titled *Sri Ramakrishna—The Universalist*, *Hindu Dharma*, University of Ceylon, Peradeniya Ceylon 1962 - 1963 - 1964, p. 67.
2. *Life of Ramakrishna* by Romain Rolland: Translated from the original French by E. F. Malcolm-Smith, M. A., Ph. D. (Cantab.)—Published by the Advaita Ashrama, Mayavati, Almora, Himalayas, 1949. (First published in 1929). p. 2.
3. Ibid; p. 3.
4. *Sayings of Sri Ramakrishna*—The most exhaustive collection of them, their number being 1120—Sri Ramakrishna Math, Mylapore, Madras, India. 1949. Introduction—p. 2.
5. Ibid; p. 5.
6. Kamakrishna—His life and sayings. p. 30.
7. Sayings of Ramakrishna — pp, 2 - 3.
8. Ramakrishna—His life and saying. p. 33-34.
9. The complete works of Swami Vivekananda — Volume IV. 1948, Address title '*My Master*', delivered by Swami Vivekananda at New York—pp. 158-159.
10. Sayings of Sri Ramakrishna—p. 3.
11. Ramakrishna — His life and sayings. p. 35.
12. Sayings by Ramakrishna—p. 307.
13. Ramakrishna—His life and sayings. p. 35; p. 37.
14. Sayings of Ramakrishna — p. 3.
15. Ibid; p. 2.   16. Ibid; p. 4.
17. Ibid.   18. Ibid.
19. *Life of Ramakrishna*. Romain Rolland p. 29-30.
20. *The Master as I saw Him*—Sister Nivedita. Udbodhan Office, Calcutta, 3. 1966. (First edition—Feb. 1, 1910).
21. Ibid ; p. 278.

22. *Sri Ramkrishna and spiritual Renaissance.* Swami Nirvedananda. published by the Secretary. The Ramakrishna Mission institute of Culture. 1940. p. 41.
23. The Master as I saw him—p. 277.
24. Saying of Sri Ramakrishna - pp. 4 - 5.
25. *The Ramakrishna Movement—Its ideals and activities—P.* Swami Tejasananda. The Ramakrishna Mission, Saradapitha, Belur Math, Howrah, 1964. p. 4.
26. Ibid.
27. Saying of Ramakrishna. p. 5.
28. Ibid; p. 307. *Glimpses of the Master's experiences in his own words.*
29. *The Gospel of Sri Ramakrishna.* Originally recorded in Bengali by M., a disciple of the Master. Translated by Swami Nikhilananda. Sri Ramakrishna Math Mylapore, Madras, 4. India. 1969. Fifth edition, 1969. p. 549.

'The Gospel of Sri Ramakrishna' is the English translation of the *Sri Ramakrishna kathamrita*; The conversations of Sri Ramakrishna with his disciples, devotees, and visitors recorded by Mahendranath Gupta, who wrote the book under the pseudonym of "M".'

'M, one of the intimate disciples of Sri Ramakrishna, was present during all the conversations recorded in the main body of the book and noted them down in his diary'.

'Swami Nikhilananda finished translating the book in 1942, and it runs to 1056 pages'. 'The Bengali volumes were published, the first in 1897, and the last shortly after M's death in 1932'.

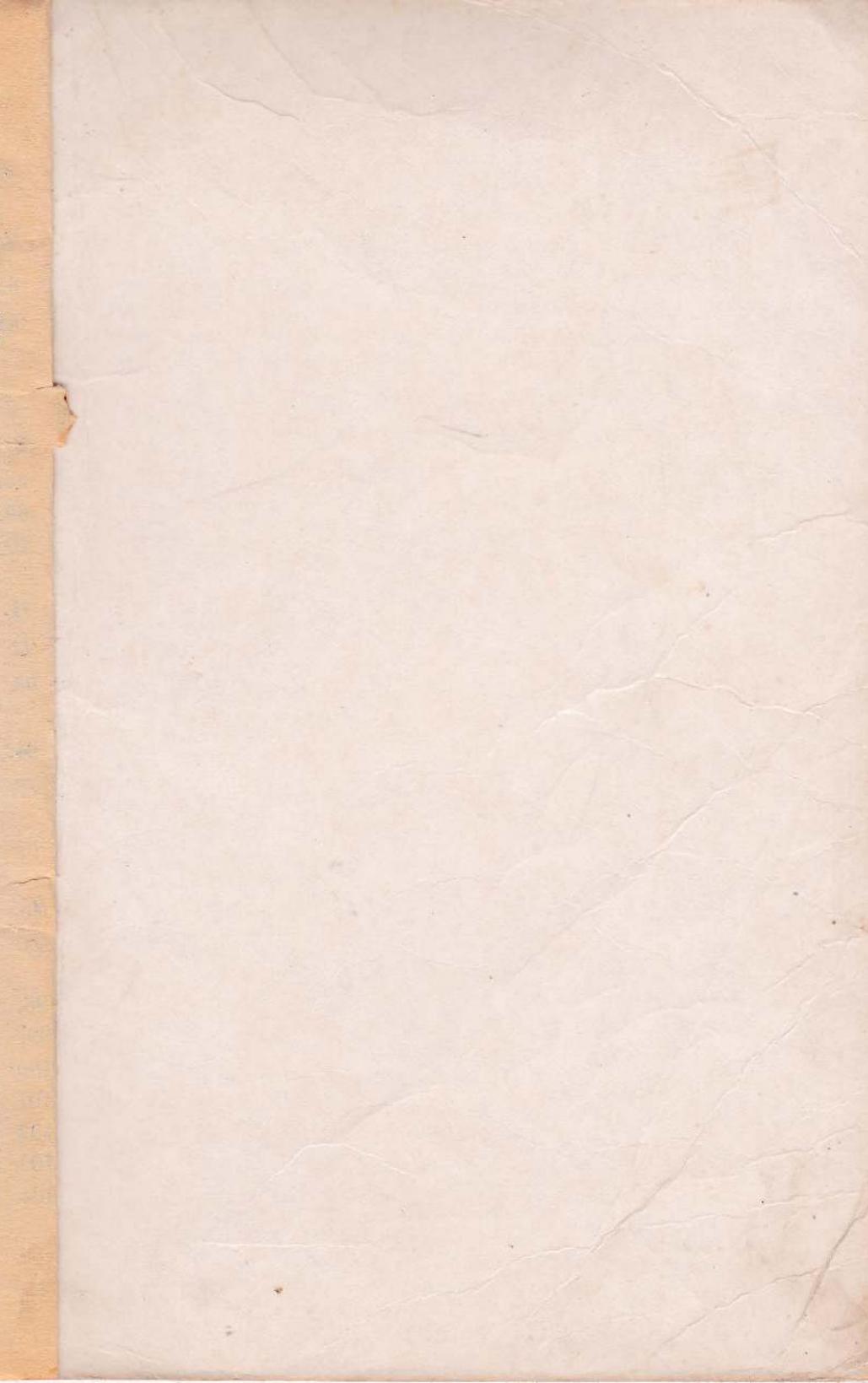
30. Ibid; pp. 201, 288, 428.
31. Ibid; p. 33. 32. Ibid; p. 201.
33. Ibid; p. 451. 34. Ibid; p. 243.
35. Ibid; p. 47. 36. Ibid; p. 467.

37. Ibid; p. 877. 38. Ibid; p. 83.
39. Ibid; p. 202. 40. Ibid; p. 141.
41. Ibid; p. 916. 42. Ibid; p. 394.
43. Ibid; pp. 107, 139, 442.
44. Ibid; p. 877; p. 573.
45. Life of Ramakrishna—p. 95.
46. Sri Sarada Devi—*The Holy Mother*—(Her life and conversations)—Swami Tapasyananda. Sri Ramakrishna Math, Mylapore, Madras, India. 1958. pp. 43, 386.
47. Life of Sri Ramakrishna—1955—Advaita Ashrama, Calcutta, 13. pp. 138 - 145.
48. Ramakrishna and Spiritual Renaissance—Swami Nirvedananda.—p. 66.
49. Ibid; p. 71 - 77. 50. Ibid; p. 73.
51. Ibid; pp. 77 - 88.
52. (a) Sri Ramakrishna and spiritual Renaissance—pp. 94-95
 (b) *Sri Ramakrishna and His unique message* by Swami Ghanananda. Ramakrishna Vedanta Centre, 54 Holland Park, London. W. 11. U. K. 1970. pp. 92 - 93.
53. Ibid; p. 93. 54. Ibid.
55. (a) Sri Ramakrishna and spiritual Renaissance—pp. 89 - 91.
 (b) Life of Ramakrishna — pp. 81 - 82.
56. (a) Sri Ramakrishna and Spiritual Renaissance—pp. 91 - 94
 (b) Life of Ramakrishna pp. 82 - 83.
57. *Vedanta for East and West*. Volume VII, No. 5. May - June, 1958. pp. 143 - 144.
58. *The Gospel of Sri Ramakrishna*. pp. 11, 17.
59. Life of Ramakrishna. p. 76.
60. Ibid; p. 9. 61. Ibid
62. Ibid; p. 292. 63. Ibid; p. 280.
64. Ibid; p. 94.

65. Sayings of Sri Ramakrishna — p. 22; p. 150 — Sayings — 458 ; p. 155 — Sayings 177.
66. Ibid; p. 152; Sayings — 463.
67. Sayings of Sri Ramakrishna — p. 150 - 151. Sayings 458, 459, 460.
68. Ibid; pp. 152 - 155. Sayings 464, 467, 468.
69. Sayings of Sri Ramakrishna. pp. 150 - 156.
70. Ibid; p. 153. Sayings — 468, 469.
71. *Vedanta for East and West* — 107 — May - June, 1969. Speech by *The Rev. Mr. Travell*, Minister of the Congregational Church, at the public meeting held by the Rama krishna Vedanta Centre on Tuesday, 25th February in honour jointly of birth anniversaries of Sri Ramakrishna and Swami Vivekananda. p. 30.
72. Ibid; p. 30.
73. *Vedanta for East and West*. Volume VII, May - June, 1958. No. 5 p. 146.
74. The Gospal of Sri Ramakrishna — pp. 358, 385, 167, 288, 415, 218, 224.
75. Ibid; p. 837.
76. Life of Ramakrishna. p. 221. *A letter written to Rolland, by Swami Shivananda, the then President of the Order*. Dated December 7, 1927.
77. Life of Ramakrishna — p. 92.
78. Prabuddha Bharata Volume XXXIII. February 1928. No. 2. pp. 55 - 67.
79. Ibid.
80. Gospel of Sri Ramakrishna. p. 219.
81. The complete works of Swami Vivekananda. Volume IV, 1948, p. 181.
82. *Vedanta for East and West* — 107 — May - June, 1969. p. 30.

83. Sayings of Sri Ramakrishna. pp. 248. Sayings— 797, 798; p. 256 Sayings — 814, 824,
84. Ibid; p. 258. Sayings — 818.
85. Ibid: pp. 256 - 257 - Saying — 814.
86. *PraBuddha Bharata*. Volume XXXII. April, 1928, No. 4. A letter to Roman Rolland by Swami Ashokananda, the Editor of the Journal, on the concept of *The Doctrine of Service*. p. 57.
87. Ibid.
88. Life and Gopel of Vivekananda. Rolland p. 26.
89. Sri Ramakrishna and Spiritual Renaissance p. 185.
90. Sayings of Sri Ramakrishna. p. 256—Sayings, 256; p. 260—Sayings, 824.
91. Life of Ramakrishna — p. 194.
92. Ibid; p. 167.
93. *A short life of Swami Vivekananda* Swami Tejasananda, Adavita, Aashrama, Calcutta, 14. 1940. p. 10.
94. Ibid; p. 15.
95. *Wordsworth's Poems. Volume Three*. Edited with an introduction by Philip Wayne. pp. 179 - 379. London. J. M. Dent and Sons, Ltd., New York. E. P. Dutton & Co. Inc., 1955. (First published 1907).
96. Encyclopaedia Britanica — 23 — p. 673.
97. Wordsworth's Poems. Volume Three — p. 222; p. 244; p. 274.
98. Encyclopaedia Britannica — 23 — pp. 676, 678.
99. Ibid; pp. 674, 678, 679.
100. A short life of Swami Vivekananda. p. 15.
101. Life of Ramakrishna. p. 194.
102. Life of Sri Ramakrishna. p. 332.
103. Ibid; p. 333.
104. Life of Ramakrishna p. 197.

105. Ibid; p. 162, 163, 167.
- 106 Ibid; p. 186.
107. (a) History. p. 67.
(b) Life of Ramakrishna pp. 193, 188.
108. Life of Ramakrishna. pp. 167 - 185.
109. Ibid; p. 188.
110. The Ramakrishna Movement — Its ideals and activities.
Extracts from the Rules and Regulations of the Ramakrishna Mission. pp. 42 - 45.
111. Life of Sri Ramakrishna. p. 594.
112. Ramakrishna. His Life and sayings, Preface.
113. Vedanta for the Western World. p. 20, p. 24.
114. Life of Ramakrishna p. 1, p. 14.
115. Life of Ramakrishna. pp. 25, 27, 28.

Printed at St. Joseph's Catholic Press Jaffna 1987